

THẦN CHÂU KỶ HIỆP

Ôn
Thụy
An

KHIÊN DƯƠNG LƯƠNG
KHÍ MA QUANG
TRƯỜNG HOANG HẠO
BIANG HÃ KIỆT

http://www.wangpa.com

Thần Châu Kỳ Hiệp hệ liệt của tác giả Ôn Thụy An
Bản dịch của ngo_ngo - Biên tập bởi 有希長門
Bản text đăng tại website Tăng Thư Viện
Ebook tạo bởi inno gồm 3 phần đầu của hệ liệt



THẦN CHÂU VOÃ ÑỒCH

[Thần Châu Kỳ Hiệp]

Tác Giả: Ôn Thụy An

Người dịch: ngo_ngo

Biên tập: 有希長門

Nguồn: www.tangthuvien.com

Tạo ebook: <http://daotieuvu.blogspot.com/>



Mục Lục:

[Chương 1: Mặc đao, ma trượng. 1](#)

[Chương 2: Nam Cung và Mộ Dung. 1](#)

[Chương 3: Như thú bị vây. 1](#)

[Chương 4: Núi rừng đẫm máu. 1](#)

[Chương 5: Nhất đao ngũ đoạn. 1](#)

[Chương 6: Hoàng Phủ Cao Kiêu. 1](#)

[Chương 7:Lôi đài. 1](#)

[Chương 8: Lôi đài ở dưới lôi đài. 1](#)

[Chương 9: Cuồng Đồ tái hiện. 1](#)

[Chương 10: Trả lại non sông ta. 1](#)

Chương 1: Mặc đao, ma trượng.

Cuối cùng cũng đến Kỳ Đình.

Trên Kỳ Đình, đại cục đã định.

Gần đình có bảy, tám thi thể, tất nhiên là đều là người nhà họ Phí.

Bên ngoài ngôi đình dựng bằng thép ròng, bốn hướng đông, tây, nam, bắc, mỗi phương có một người, nón trúc che mặt, áo màu tươi mới, chính là cao thủ tộc Thượng Quan.

Chỉ có bên trong đình là không có người chết.

Hơn nữa còn có người sống.

Hai người đang sống.

Hai người sống sờ sờ, đang đánh cờ.

Một người ngồi, một người đứng.

Người đang ngồi giống như đã ngồi rất lâu, rất lâu rồi, lưng cong gù, lông mày nhú chặt, hai mắt cũng như sắp không mở ra nổi nữa, nhưng ông ta ung dung ngồi đó, vẫn khiến người ta có cảm giác vững chãi như bàn thạch.

Người đang đứng, thoải mái tùy tiện đứng, một chân đạp ghế đá, một tay đỡ cằm, nhưng lại khiến người ta có cảm giác hiên ngang ngạo nghễ như thông cao đón gió.

Bên mi phải người đang ngồi có một vết sẹo rất sâu, là dấu vết bị một mũi thiết tạt lê cắm vào. Đó là kết quả năm xưa ông ta giao đấu với đệ nhất cao thủ Đường môn Đường Nghiêu Thuần năm xưa. Âm khí đó cắt đứt

đường mi ông ta nhưng ông ta cũng là người sống sót duy nhất trong tất cả các trận chiến cả đời Đường Nghiêu Thuấn.

Thế nhưng hiện tại ông ta đang phải đối mặt với một tàn cục.

Cờ tàn.

Tất cả mọi quân sống bị giết chết, mọi đường lui bị khóa kín, mọi tiên cơ đều mất hết, mọi thủ thế đều tuyệt vọng, một người nếu như đã đến nước như thế cờ này thì chỉ còn nước nhảy xuống núi tìm cái chết.

Mà hiện tại ông ta đang phải đối diện với chính một thế cờ như vậy.

Ông ta thở dài.

Đối phương nhắc quân cờ lên, quyết đoán hạ xuống một nước.

Nước chết. Ông ta đã không còn đường sống.

Đối phương hiển nhiên cũng đã nhìn ra được điểm này, hơn nữa còn đoán chắc điểm ấy. Y đưa tay khẽ đẩy nón trúc trên đầu lên, lộ ra khuôn mặt dữ tợn đầy vết đao, phảng phất như cũng thở dài một tiếng, nói:

- Người không còn đường nữa.

Lời nói không khỏi có chút tiếc nuối.

Ông lão đang ngồi thu hai tay vào trong hai ống tay áo, vai so lên thật cao, rùng mình liên tục chín lần, cuối cùng cũng thở ra một hơi khói trắng mờ, nói:

- Ván cờ này ta thua rồi.

Người đang đứng chính là tộc trưởng tộc Thượng Quan, Thượng Quan Vọng, y hỏi:

- Người muốn tự sát là còn muốn ta ra tay?

Người đang ngồi ngược nhìn lên:

- Tại sao?

- Hóa ra người không hiểu?

Thượng Quan Vọng bật cười tàn khốc:

- Trên giang hồ, thất bại cũng có nghĩa là chết.

- Ồ.

Người đang ngồi như bưng tỉnh, đáp:

- Thế cờ của ta tuy đã bại, thứ chết chỉ là quân cờ, không phải ta.

- Ta không thể chết.

Trong mắt người đang ngồi bắn ra ánh sáng sắc lạnh:

- Ta còn chưa thất bại.

- Bởi vì trong lòng ta còn có sinh cơ.

Người đang ngồi đương nhiên là lão đại Phí gia, Phí Ngự Tiều.

Thượng Quan Vọng nhìn ông ta, ánh mắt lại sinh hàn mang giống như mũi dao, tựa như chưa từng gặp mặt người này.

Lúc này nhóm Tiêu Thu Thủy vừa đúng lúc đi qua Diêu tử phiên thân, lên tới Bắc Đài.

Tiêu Thu Thủy từ xa trông thấy hai người này hạ cờ liền biết định lực, nội lực của hai người này đều không thể coi thường.

Quân cờ trong Kỳ Đình rất lớn, ngoài ra còn được đúc bằng sắt, hai người không ngờ lại tiện tay nhắc lên đặt xuống như bình thường, không hề có chút cố gắng nào.... muốn vậy cần công lực phi thường.

Bên ngoài đình có nhiều người chết như thế, không cần biết là người bên mình hay là kẻ địch, ít nhất đều phải qua một trường chém giết kinh tâm động phách, nhưng hai người bình tâm tĩnh khí, ung dung đấu cờ... muốn vậy cũng cần định lực phi thường.

Tiêu Thu Thủy vừa bước tới, mấy người đi lập tức hành động.

Hành động cực kỳ nhanh chóng. Loáng cái, Tiêu Thu Thủy đã biến thành ngôi đình kia, bọn họ thì giống như thế cờ trong đình, chặn đứng đường công hoặc đường lùi của Tiêu Thu Thủy.

Hiện tại Tiêu Thu Thủy chỉ còn một con đường... nhảy xuống dưới.

Phía dưới là vách núi, vách núi sâu hun hút ngay cả điều hâu cũng không bay lên được.

Cho nên đường nhảy xuống là đường chết.

Mà trước mắt Tiêu Thu Thủy chỉ có một con đường như vậy.

Tiêu Thu Thủy có chịu đi hay không?

Thượng Quan Vọng cười nói:

- Người hiện tại đương nhiên là chỉ có một con đường.

- Quay trở về!

Ánh mắt Thượng Quan Vọng lấp lóe tinh quang:

- Người đánh tiên phong có công, ta đáp ứng giữa đường không ra tay với người.

Tiêu Thu Thủy lắc đầu.

Trong mắt Thượng Quan vọng bùng lên sát khí, một con chim sẻ không biết tại sao lại bay lên được chỗ này rồi đột ngột rơi xuống vách núi, chỉ khe thoáng qua trước mắt mọi người.

- Nếu như người là kẻ giữ lời thì họ Phí đã không có ngày hôm nay rồi.

Tiêu Thu Thủy nói:

- Phí huynh khang lệ cũng đã không cần phải làm một đôi vợ chồng không có mặt mũi.

Phí Sĩ Lý, Hoàng Phủ Tuyền kích động đến toàn thân phát rút, dợm muốn tiến lên, Tiêu Thu Thủy đưa tay ngăn lại.

Ánh mắt Thượng Quan Vọng như sắc lưỡi dao, lạnh như một mũi châm sắt:

- Bọn chúng đã kể hết mọi chuyện cho người biết.

Ánh mắt Tiêu Thu Thủy quét trở lại, giống như một cây búa sắt đập lên mũi châm, hoa lửa bắn tung:

- Nếu muốn người khác không biết, trừ phi là đừng làm.

Thượng Quan Vọng bật cười giận giữ, khuôn mặt ngang dọc vết đao đầy vẻ đáng sợ khôn tả:

- Nếu như không có Lam phượng hoàng chỉ đường, người sao có thể tìm được đến Hoa Sơn? Như vậy bạn bè người chết chắc. Lam phượng hoàng là người của Liễu Tuy Phong, Liễu Ngũ là tâm phúc của Lý bang chủ, còn bọn ta cũng là người ủng hộ Quyền Lực bang. Người đối đầu với bọn ta, đã suy nghĩ kỹ càng chưa?

- Ta không cần lo lắng.

Tiêu Thu thủy nghiêm mặt đáp:

- Nếu như Quyền Lực bang lợi dụng ta để diệt trừ họ Phí, đầu tiên là chưa được ta đồng ý.

- Ta là người không chịu bị lợi dụng.

Tiêu Thu Thủy nghiêm nghị nói.

- Nhưng người đã giết rất nhiều người nhà họ Phí, ngoài ra họ Phí còn bắt giữ bạn bè người.

Thượng Quan Vọng cười khắc khắc:

- Họ Phí với người, thù sâu như biển.

- Không phải thù sâu.

Tiêu Thu Thủy lạnh lùng đáp:

- Bọn họ cũng không sát hại bằng hữu của ta, hơn nữa còn chuẩn bị thả họ ra.

- Đúng là ta đã giết không ít người nhà họ Phí, họ Phí cũng sát hại ông bà ngoại ta!

Tiêu Thu Thủy chậm rãi nói:

- Có điều, ta có thể tạm gác chuyện báo thù sang một bên, giải quyết loại thừa lúc người khác gặp nguy như người trước rồi tính sau.

- Người quả nhiên là khác với những loại thiếu niên máu nóng bình thường, ta đã đánh giá thấp người.

Thượng Quan Vọng nheo mắt lại, lộ ra vẻ xảo trá, âm độc:

- Có điều, người nghĩ dựa vào chút tài năng của người là có thể đấu lại được bọn ta sao?

Tiêu Thu Thủy không đáp mà hỏi ngược lại:

- Cao thủ đại biểu cho tộc Thượng Quan chỉ có năm người các người?

Hắn còn bồi thêm một câu:

- Chính là năm người các người?

Thượng Quan Vọng vì hàm ý sỉ nhục trong câu hỏi đó mà biến sắc, vết đao đầy mặt càng thêm đáng sợ.

Phí Ngự Tiều một mực đứng nhìn hai người đối thoại, sắc mặt lộ vẻ trầm tư, lúc này liền nói:

- Bọn ta diệt trừ người tộc Thượng Quan trước rồi sẽ quyết một trận tử chiến với cậu.

Ông ta hướng về phía Tiêu Thu Thủy nói, từ “cậu” ở đây đương nhiên là để nói với Tiêu Thu Thủy.

Trong lòng Tiêu Thu Thủy bỗng dưng thấy cảm động không rõ nguyên do.

Lời Phí Ngự Tiều nói không chút lựa ý, nhưng rất thành thực, nếu như không thành thực thì ông ta đã không ngốc đến mức bị Thượng Quan Vọng, Chu đại thiên vương lợi dụng mà bắt giữ mấy người Lương Đẩu để uy hiếp Tiêu Thu Thủy giao ra Thiên hạ Anh hùng lệnh.

Cho dù sau khi đánh lui kẻ địch, Phí Ngự Tiều sẽ quyết một trận tử chiến với mình thì Tiêu Thu Thủy vẫn muốn cùng Phí Ngự Tiều đẩy lùi người tộc Thượng Quan trước.

Tộc Thượng Quan quá hèn hạ.

Lúc này người bao vây Tiêu Thu Thủy bỗng cùng bước thêm một bước.

Bước thêm một bước, tức là tiến lên một bước, cũng có nghĩa tiền gần Tiêu Thu Thủy thêm một bước.

Vòng bao vây đột ngột thu hẹp, sát khí mạnh mẽ, sắc bén khiến cho bất kỳ ai cũng phải lùi về phía sau ít nhất là một bước.

Tiêu Thu Thủy cũng muốn trước lùi nửa bước, kéo giãn cự ly, chuẩn bị tốt tư thế tiện cho việc phản kích.

Nhưng trong khoảnh khắc đó, hãn cường hành ép bước chân đang muốn lùi phải dừng lại.

Không thể lùi, tuyệt đối không thể lùi!

Lùi chính là đường chết!

Chỉ cần có ý muốn lùi, vô hình chung là đã thừa nhận đường chết!

Hơn nữa bốn người này phối hợp không chút sơ hở, sát khí tỏa ra cực mạnh, không nghi ngờ gì là đã phối hợp với nhau suốt mấy chục năm, bao vây là để ép lùi kẻ địch, trước đoạt mất dũng khí, sau đoạt hồn phách!

Bốn người thấy Tiêu Thủ Thủy có ý lùi, ngũ hành luân đeo bên hông chuẩn bị xuất thủ, một đòn giết địch!

Đúng lúc đó, Tiêu Thủ Thủy đột nhiên dừng lại.

Kiểm khí lãng lệ dồn dập ép ngược lại.

Một chiêu này tuy không chút âm thanh nhưng còn hơn cả sấm sét lôi đình, bốn người trong khoảnh khắc điện quang hỏa thạch, bước chân tiến lên như đụng phải tường sắt, do dự lùi ngược lại nửa bước!

Cùng lúc ấy, Tiêu Thủ Thủy ra tay!

Hắn vung kiếm chém ngang hông, tử điện xuyên vân, thế không thể cản!

Bốn người thoáng ngậy ra, Thượng Quan Vọng ở trong đình quát lớn:

- Trở về!

Bốn người giật mình, chia làm bốn đường, bay về trong đình!

Đây là lần đầu tiên từ sau khi được tám đại cao thủ chỉ bảo, Tiêu Thủ Thủy xuất kích thất bại.

Bốn người, bốn màu y phục, giữa chốn sông núi mênh mang như tranh thủy mặc, lóe lên một đường bắt mắt, lập tức hạ xuống trong đình.

Trong bốn người này, không còn một ai dám khinh thường gã thanh niên tên gọi Tiêu Thủ Thủy này nữa.

Một kiếm vừa rồi của Tiêu Thủ Thủy, không nghi ngờ gì đã chấn nhiếp hồn phách của họ, nếu không phải Thượng Quan Vọng kịp thời kêu gọi thì sợ rằng bốn người đã hồn bay cừu tiêu rồi.

Thượng Quan Vọng cũng thần sắc ngưng trọng, trầm giọng nói:

- Chuẩn bị Tứ Tượng trận pháp!

Bốn người gật đầu, rút từ bên hông ra âm dương luân, nhật nguyệt luân, long phượng luân, kim ngân luân. Bọn họ cực kỳ tự tin, Tiêu Thủ Thủy dù mạnh cũng không thể mạnh hơn được Tứ Tượng trận mà Liễu Tuy Phong cũng phải thừa nhận là còn hơn Lưỡng Nghi kiếm trận của Võ Đang, sánh ngang với Thập bát La hán trận của Thiếu Lâm. Tộc Thượng Quan có thể tồn tại đứng vững đến hôm nay cũng phần nhiều là nhờ vào trận thế này.

Thượng Quan Vọng thủy chung chỉ chú tâm vào Phí Ngự Tiều.

Chỉ cần Phí Ngự Tiều thoáng động, y sẽ lập tức ra tay.

Ngũ Hành trận thế do y cùng bốn ái tướng hợp thành còn mạnh hơn Tứ Tượng trận cả chục lần, kiên cố không gì phá được.

Đáng tiếc Phí Ngự Tiều không hề động.

Ông ta chỉ cười.

Nụ cười vô cùng tang thương.

- Thượng Quan, oan có đầu, nợ có chủ, người không chạy thoát nổi đâu.

Thượng Quan Vọng đang muốn tìm hiểu xem tại sao Phí Ngự Tiều lại nói như vậy thì người áo vàng bên cạnh y bỗng kêu thảm, ngã xuống.

Hắn bị chém ngang lưng thành hai đoạn, Thượng Quan Vọng vừa kinh hãi, vừa giận giữ, cùng lúc ấy, người áo xanh đứng đối diện cũng hét lên đau đớn.

Thượng Quan Vọng vội quát:

- Mau lui!

Kỳ thực không cần Thượng Quan Vọng ra lệnh, hai người còn lại đã nhanh như đạn bắn, bay ra ngoài đình, cực kỳ hoảng sợ, trợn mắt há mồm ngây ngốc.

Chỉ thấy một ông lão còn già nua hơn, gầy gò hơn cả Phí Ngự Tiều chui ra từ dưới sàn đình, đang rút một thanh đao đen kịt như mực ra khỏi bụng người áo xanh. Ông ta chỉ có một chân, ống chân phải trống rỗng, trên mặt cũng mang một nụ cười trống rỗng:

- Thế nào, họ Thượng Quan kia? Kỳ môn độn giáp của nhà họ Phí vẫn là tài cao một bậc phải không?

Thượng Quan Vọng lập tức vung quyền đánh tan nón trúc trên đầu mình, lộ ra khuôn mặt đầy vết sẹo giống như ma quỷ, lại gào lên cũng như là vừa nhìn thấy quỷ vậy:

- Người còn chưa chết? Người là Phí Cừu? Người vẫn chưa chết!

Người đó bật cười quái dị, the thé đáp:

- Không sai, ta là Phí Cừu, ta còn chưa chết.

Thượng Quan Vọng rít lên:

- Người... người... người không phải đã chết rồi sao? Hôm đó ta rõ ràng đã đánh một trượng trúng gáy người...

Phí Cừu cười khặc khặc:

- Không sai, người đúng là đánh trúng ta, ngay tại huyết Ngọc Châm, người xem...

Ông ta chỉ vào sau gáy, trên xương đầu quả nhiên có một chỗ lõm xuống, có thể thấy rõ thương tổn nhất trượng ngày đó để lại:

- Nhưng mà ta vẫn không chết, ta còn sống, ta sống để giết người

Thượng Quan Vọng lắp bắp:

- Người... người... người....

Liên tục mấy tiếng “người”, kinh sợ có dư, không nói tiếp được nữa.

Phí Cừu cười rin rít:

- Tồi đó người lấy oán báo ân, đánh lén trúng ta, ta chịu một đòn, trước khi ngã xỉu đã dùng thanh đao này...

Ông ta giơ thanh đao đen kịt như mực lên, vẻ sợ hãi trong mắt Thượng Quan Vọng càng đậm.

- Chém trúng người mười mấy đao liên tiếp, người vậy mà vẫn có thể giấu mặt bỏ chạy... Điểm đó đến cả ta cũng phải bội phục người.

Lúc này Phí Ngự Tiều bỗng lên tiếng:

- Thượng Quan Vọng, người đã không còn hy vọng nữa.

Trước khi Tứ Tượng trận thế, Ngũ Hành trận thế của Thượng Quan Vọng bị phá, không ai dám nói ra câu này.

Nhưng mà ma xui quỷ khiến, sự chú ý của năm người Thượng Quan Vọng bị Tiêu Thu Thủy làm phân tán, tạo thành cơ hội đủ để Phí Cừu một đòn đặc thủ, liên tục giết chết hai người, khiến cho trận thức của Thượng Quan Vọng không thể vận hành, lại thêm vợ chồng Phí Sĩ Lý, Hoàng Phủ Tuyên, cùng với mấy người Tiêu Thu Thủy, Trần Kiến Quý, Tần Phong Bát, Lưu Hữu liên thủ, Thượng Quan Vọng đã hoàn toàn rơi xuống hạ phong.

Điểm này Phí Ngự Tiều hoàn toàn rõ ràng! Không có sự xuất hiện của Tiêu Thu Thủy, cho dù ông ta đã sớm biết cha mình Phí Cừu ẩn nấp phía dưới bàn thì cũng không thể nhanh chóng trực diện, thuận lợi thành công như vậy.

Nhưng ông ta mở miệng, vẫn tiếp tục vạch rõ với Tiêu Thu Thủy:

- Tiêu thiếu hiệp, hiện tại họ Phí với tộc Thượng Quan gần như thế quân lực địch, cậu có thể không quản, mặc cho bọn ta đối đầu.

Ánh mắt Thượng Quan Vọng chớp động:

- Tiêu đại hiệp, chỉ sợ bọn chúng giết được thỏ sẵn rồi liền muốn huy đi cung bản... Trước tiên giúp ta tiêu diệt bọn chúng rồi cứu bằng hữu của cậu mới là cách ổn thỏa.

Tiêu Thu Thủy tai nghe mắt thấy, chứng kiến hai nhà tàn sát lẫn nhau, thật sự không đành lòng, không nhịn được nói:

- Các người... Hai nhà sao phải khổ như vậy... Thân là Thiên hạ tam đại kỳ môn, cho dù... Cho dù... Các người tiêu diệt được nhà kia thì vẫn còn... Vẫn còn Mộ Dung thế gia đứng hàng đệ nhất cơ mà!

Thượng Quan Vọng cười lạnh đáp:

- Mộ Dung thế gia? Quyền Lực bang còn để Mộ Dung thế gia đặc ý thêm hai năm nữa mới là chuyện lạ!

Tiêu Thu Thủy trong lòng phát lạnh... Vụt nhớ tới ánh mắt chất chứa đại chí của Lý Trầm Chu, cùng ánh mắt nhạt như nước xuân của Liễu Tùy Phong, đột nhiên hai đồng tử phảng phất như lớn lên, biến thành ánh mắt nóng rực, cuồn loạn, giống như hai đoàn lửa, thiêu đốt bừng bừng... Rõ ràng là nóng cháy, Tiêu Thu Thủy lại không nén nổi rùng mình mấy cái.

Phí Ngự Tiều trầm giọng nói:

- Tiêu Thu Thủy... Nếu như cả hai nhà đều không giúp thì xin đừng sang một bên.. Chờ xử lý xong người tộc Thượng Quan bọn ta sẽ thả bằng hữu của cậu. Chuyện Thiên hạ Anh hùng lệnh coi như không nhắc tới nữa, còn về chuyện tử thương coi như bọn ta gieo gió gặt bão, không liên quan đến cậu.

Tiêu Thu Thủy yên lặng, Thượng Quan Vọng thấy Tiêu Thu Thủy không giúp bên nào cả, chung quy cũng trút được một gánh nặng trong lòng, từ từ rút ra một cây gậy ngắn đeo bên hông.

Nụ cười Phí Cừu cứng lại trên mặt, ánh mắt ngây ngốc lúc này trông lại càng trống rỗng!

- Đó là Hàng ma trượng của người?

Thượng Quan Vọng phát ra một âm thanh gần như đặc quánh, ánh mắt cũng bắn ra hung quang như ma quỷ:

- Không sai... Đây là ma trượng hôm nay sẽ lấy cái đầu trên cổ người.

- Ha ha ha...

Phí Cừ vọt cười lớn:

- Mặc đao đầu ma trượng! Mặc đao họ Phí đầu ma trượng tộc Thượng Quan... Ha ha ha! Hôm nay thật đúng là náo nhiệt...

Đúng lúc này, đầu trượng Thượng Quan Vọng đột nhiên bắn ra một chùm kim châm nhỏ như lông châu, phun thẳng vào đầu Phí Cừ.

Phí Cừ vẫn đang cười.

Mắt thấy kim sắp bắn tới, mặc đao của ông ta vọt chắn ngang.

Một thanh mặc đao, bỗng dựng biển lớn, biến thành như một cây quạt, hút hết tất cả châm nhỏ.

Nhưng chợt nghe một tiếng kêu thảm, Phí Sĩ Lý ôm bụng ngã xuống.

Hóa ra Thượng Quan Vọng bắn ra kim châm về phía Phí Cừ, đồng thời phần đuôi trượng cũng phun ra một mũi bạch cốt châm, vô thanh vô thức bắn trúng bụng Phí Sĩ Lý. Một chiêu giương đông kích tây, Phí Sĩ Lý quả nhiên trúng đòn, ngay cả Tiêu Thu Thủy đứng bên cạnh cũng không ngờ đối phương như thú bị vây, ra đòn ngoan độc đến vậy, nhất thời không kịp giúp đỡ, Phí Sĩ Lý đã sắc mặt xanh mét, gục xuống.

Chỉ nghe Hoàng Phủ Tuyên kêu khóc:

- Nhị ca...

Tiêu Thu Thủy chỉ cảm thấy rùng mình, cũng không khỏi lòng đầy căm phẫn, lúc này chợt nghe “phốc phốc” hai tiếng, Phí Ngự Tiều bắn ra hai quân cờ sắt về phía người áo đỏ và người áo lam! Thượng Quan Vọng giao đấu với Phí Cừ vài chiêu, binh khí kỳ dị trong tay hai người càng xuất đủ quỷ chiêu, sát chiêu. Thượng Quan Vọng quay người quát lên:

- Đừng có đỡ cờ!

Hai người đỏ, lam đồng loạt nhảy tránh. “Ầm” một tiếng, quân cờ đánh trượt, không ngờ lại nổ tung. Hai người trong lúc nhảy tránh đã tháo bỏ nón trúc, xoay tròn ném thẳng tới chỗ Phí Ngự Tiều!

Hóa ra bên rìa nón trúc có gắn dao sắc lấp lánh ánh xanh, hiển nhiên là đã bôi kịch độc. Phí Ngự Kiều trong khói bụi thuốc nổ không ngờ lại như không tránh được, thân hình cong vẹo, “xoẹt xoẹt” hai tiếng, vị vành nón cắt trúng!

Người áo đỏ vung nhật nguyệt song luân, reo lên:

- Trúng rồi!

Người áo xanh sắc mặt ngưng trọng, cản lại nói:

- Không đúng...

Đúng lúc này, Phí Ngự Tiều bỗng như ma quỷ, hiện lên từ sau lưng hai người, đánh ra hai chưởng.

Nhưng hai người đó phản ứng cũng cực nhanh, trong lúc ngàn cân treo sợi tóc không ngờ lại chìm người xuống đất. Phí Ngự Tiều sắc mặt vụt biến, quát:

- Trước mặt ta mà cũng dám dùng thuật độn thổ!

“Phụ phụ” hai tiếng, hai chưởng cắm thẳng xuống đất!

Tiêu Thu Thủy trông thấy cảnh tượng này vụt nhớ tới Lạc địa sinh căn Mã Cảnh Chung... Anh ta cũng dùng một chiêu như thế, giết chết Thiên Thủ nhân ma Đồn Cồn... Bây giờ anh ta đã chết, vợ anh ta Âu Dương San Nhi không biết ra sao rồi?

Nhưng huyết quang hiện tại còn lảng lệ hơn gấp mười lần!

Phí Ngự Tiều rút tay phải lên, bàn tay đưa ra không ngờ còn mang theo một trái tim người sống sờ sờ, ngay cả Lưu Hữu trước nay vốn to gan trông thấy vậy cũng thiếu chút nữa thì ngất xỉu.

Nhưng khi Phí Ngự Tiều rút cánh tay kia ra thì năm ngón tay đã bị chặt đứt. Ông ta đau đến sắc mặt trắng bệch, đồng thời, một bóng người áo lam phá đất mà ra, giống như linh xa chui vào trong một gốc tùng cạnh Kỳ Đình.

Phí Ngự Tiều tức giận quát:

- Tàng mộc?

Tay vung lên, cây tùng liền nổ tung, vỡ tan thành nhiều mảnh, bắn lên giữa không trung, một bóng người màu lam lao thẳng xuống.

Tiêu Thu Thủy bây giờ mới thực sự được chứng kiến kỳ môn dị thuật của Tam đại kỳ môn võ lâm: Mộ Dung, Thượng Quan, Phí. Lúc này Phí Ngự Tiều giống như mọc thêm một đôi cánh lớn, bay lên không trung, chặn giết người rơi xuống!

Bên phía Bắc Đài cũng đánh đến kịch liệt.

Đột nhiên bóng người đan xen, Phí Cừu phóng vọt lên cao!

Lúc này người áo lam vừa đúng phóng qua Kỳ Đình.

Thanh mặc đao của Phí Cừu chợt biến thành một cây trường mâu.

Còn đao làm thế nào biến thành mâu thì thực nhanh như điện chớp, không cách nào nhìn rõ ràng. Trong một sát na, đao đã biến mâu, mâu đã bắn ra, đâm thẳng vào bụng người áo lam!

Người áo lam gào thảm, ngã xuống, bụng đập xuống đất, mâu xuyên lưng mà ra!

Máu tươi cũng đồng thời bắn tung!

Phí Cừu một đòn giết chết người áo lam, nhưng khi hạ xuống do chỉ có một chân nên thân hình quỳ phục, mũi hàng ma trượng của Thượng Quan Vọng đột nhiên bắn ra một mũi phi trảo!

Phi trào bắt trúng bả vai Phí Cừ, cuối trào có một sợi thừng sắt. Thượng Quan Vọng vận lực kéo mạnh, trào lập tức cắm sâu tận xương, kéo Phí Cừ về phía mình.

Nhưng hai tay vốn trống không của Phí Cừ bỗng cắm vào bên hông, lập tức có thêm một đôi găng tay. Găng tay màu đen cắm đầy lưỡi sắc như răng thú, khiến người ta không rét mà run.

Ông ta tuy bị thương nhưng đấu chí ngày trước vẫn chưa tiêu, muốn cùng Thượng Quan Vọng cận thân giao chiến. Nhưng hàng ma trượng trong tay Thượng Quan Vọng bỗng kêu “rắc” một tiếng, tách ra làm ba đoạn, biến thành tam tiết côn, có thể đỡ gần, có thể đánh xa, tay cong lại đã chặn trúng cổ họng Phí Cừ!

Phí Cừ tức khắc lè dài lưỡi, mắt trợn trừng, nhưng hai tay đeo găng của ông ta cũng lập tức bắt tới tam tiết côn.

Chỉ nghe “lắc rắc” hai tiếng, hai đoạn đầu đuôi tam tiết côn vậy mà lại bị Phí Cừ dùng tay bẻ gãy.

Nhưng Thượng Quan Vọng lập tức vứt bỏ hai đoạn đầu đuôi tam tiết côn, nắm chặt lấy phần giữa, kéo mạnh từ trái sang phải. Cổ họng Phí Cừ lập tức phun máu như mưa, miệng ộc ra một ngụm máu loãng.

Hóa ra ở giữa đoạn côn thứ hai có găng gai nhọn như răng cưa, bật ra theo thân côn, Thượng Quan Vọng kéo mạnh như vậy, lập tức lấy mạng Phí Cừ.

Phí Cừ trợn trừng mắt, ôm lấy cổ họng, loạng choạng muốn ngã. Ông ta với Thượng Quan Vọng tử địch nhiều năm, cuối cùng vẫn bỏ mạng dưới tay đối phương, tự nhiên là không cam tâm. Nhưng Thượng Quan Vọng vì đối phó ông ta cũng đã dốc hết toàn lực, ngay cả vũ khí trong tay cũng hỏng mất, y bỗng gào lên một tiếng, nhảy bật dậy.

Sau khi y gào lên, Tiêu Thu Thủy mới phát hiện Phí Ngự Tiều đã đứng sau lưng y, dùng một ánh mắt băng giá, tàn độc, lạnh lùng nhìn Thượng Quan Vọng đao kêu thét.

Thượng Quan Vọng nhảy lên, hạ xuống, lưng dựa vào cột đình, tay phải bám tường, lưng sát vào tường, tại trường ai cũng có thể nghĩ thấy một mùi khét lẹt!

- Người... người...

Phí Ngự Tiều trầm giọng nói:

- Người xong rồi.

Thượng Quan Vọng rít lên một tiếng như hổ gầm, gào thét:

- Nói bừa! Ta... Ta còn chưa chết!

Phí Ngự Tiều nheo mắt nhìn y, kỳ lạ là trong mắt lại lộ ra một vẻ bi thương:

- Nhưng đã sắp chết rồi...

- Không, không!

Thượng Quan Vọng ngửa mặt lên trời thét dài, bỗng nhiên tắc lại. Phụp một tiếng, một mũi đao đen kịt như mực chọt xuyên ra trước ngực y!

Y kinh ngạc không tin cúi nhìn mũi đao trước ngực, giọng nói đầy ngạc nhiên và khí tin:

- Ta... Ta cuối cùng... Vẫn chết dưới thanh mặc đao này.

Chỉ thấy sau lưng y, Hoàng Phủ Tuyền rút trường mâu cắm trên bụng người áo lam, hợp lại thành đao, đâm lén Thượng Quan Vọng, cười thâm nói:

- Không sai... Người cuối cùng vẫn chết dưới tay bọn ta...

Chỉ nghe Phí Ngự Tiều hét lên một tiếng gấp rút:

- Mau buông tay...

Đáng tiếc đã muộn rồi.

Thượng Quan Vọng đã ra đòn, hơn nữa còn ra đòn toàn lực. Một đòn trước khi chết của y mạnh mẽ đến mức nào. Hoàng Phủ Tuyền bị đánh bay ra xa, ngã xuống. Thượng Quan Vọng rít lên, xoay trong lao tới, Tiêu Thu Thủy cản lại, phản kích. Thượng quan Vọng hơi lùi, cát đá trơn tuột, y biến thành một tiếng thét dài, rơi thẳng xuống vách đá sâu vạn trượng. Lưu Hữu đỡ lấy Hoàng Phủ Tuyền, Hoàng Phủ Tuyền đã thở ra nhiều, hít vào ít, ánh mắt lại sáng bừng, giống như rất sáng khoái.

- ... Mau đưa tôi đến chỗ ngoại tử.

Nàng ta bò đến bên cạnh thi thể Phí Sĩ Lý, cười thảm đưa tay vuốt lên mặt, xé rách lớp da phủ trên mặt Phí Sĩ Lý, để lộ ra khuôn mặt vốn mi thanh mục tú:

- Nhị ca, chúng ta cuối cùng cũng có thể... Cuối cùng cũng có thể lấy mặt thật gặp người rồi...

Nói đoạn nàng cũng xé rách da trên mặt mình, hiển lộ khuôn mặt xinh đẹp, mỉm cười đau thương:

- ...Thù lớn đã trả, lần này có thể... Có thể không thẹn với lòng rồi... Đáng tiếc họ Phí vô hậu, họ Hoàng Phủ cũng không còn người trả thù nữa rồi...

Nói xong nàng nắm lấy tay chồng mình, tắt thở. Nhưng lời nói trước lúc nàng ta chết đã để lại cho Tiêu Thu Thủy một nghi vấn... Hoàng Phủ Tuyền xác thực là hậu duệ Hoàng Phủ thế gia năm xưa, chẳng lẽ Hoàng Phủ Cao Kiêu không phải sao?

Tiêu Thu Thủy chứng kiến mặc đao cùng ma trượng thiên biến vạn hóa, dị thuật quỷ thần khó lường, cùng với cuộc chém giết thảm khốc như vậy, trong lòng như mang theo một khối sắt lớn, vô cùng nặng nề.

Hai gia tộc lớn danh động võ lâm, bây giờ rơi vào cảnh lưỡng bại câu thương... Còn thảm hơn cả lưỡng bại câu thương, quả thực là ngọc đá cùng tan. Cao thủ hạng nhất của tộc Thượng Quan đã chết sạch, một nhà họ Phí chỉ còn lại mình Phí Ngự Tiều, hơn nữa một bàn tay cũng đã thành tàn phế.

Thật sự phải tàn sát lẫn nhau, tranh đấu lẫn nhau, cắn nuốt, giết chóc mới có thể sinh tồn hay sao?

Khi nhóm Tiêu Thu Thủy muốn rời khỏi Bắc Đài, cũng mời Phí Ngự Tiều cùng xuống núi.

Tay phải ông ta bị cắt, chỗ Diêu tử phiên thân của Hoa Sơn hung hiểm như vậy, sợ là không thể dễ dàng qua được.

Trong lòng Tiêu Thu Thủy thật sự nghĩ như thế nên mới mời Phí Ngự Tiều xuống núi, Phí Ngự Tiều lại bị thương cự tuyệt.

- Ta không xuống núi nữa. Họ Phí đã hết rồi, ta ở lại nơi này thôi.

- Nhà cũng không còn nữa, ta xuống núi đã không còn ý nghĩa gì nữa. Các vị tự mình xuống đi.

- Các vị không cần lo cho ta, gia phụ lén lút sống trộm nhiều năm như vậy là vì muốn tự tay đâm chết kẻ thù. Ông ấy muốn ta dẫn trận chiến cuối cùng tới Bắc Đài chính là vì ông ấy một chân không tiên đi lại, dẫn dụ đám Thượng Quan Vọng tới chỗ này, khiến hắn không còn đường lui rồi liều chết diệt trừ.

- May mắn có Tiêu thiếu hiệp, khiến cho bọn chúng phân tâm, gia phụ mới có thể liên tiết giết chết hai tên, phá hủy trận thế của chúng, nếu không, ôi, thực không biết có thể trả nổi mối đại thù này không...

- Gia phụ giấu mình nơi này, đã chuẩn bị lương khô nhiều năm, ngoài ra còn có thông đạo dẫn xuống sườn núi. Chư vị cứ xuống núi đi, đến Nam phong cứu viện đồng bạn. Lão phu ở lại nơi này, chư vị cũng không cần khuyên bảo nữa...

- Dụ bắt người của thiếu hiệp, mưu cầu Thiên hạ Anh hùng lệnh, lại cầu xin Chu đại thiên vương thương xót, là do ta tầm mắt thiên cận... May mà không làm thương tổn nhân mạng. Còn về những người cậu giết khi lên núi cứu người, cho dù không phải do tay cậu thì cũng phải bỏ mạng dưới tay tộc Thượng Quan, coi như là họ Phí gieo gió gặt bão, đáng chịu báo ứng vậy...

Vì thế bốn người Tiêu Thu Thủy bá biệt Phí Ngự Tiều, lại qua Diêu tử phiên thân, tiếp cận Nam phong Hoa Sơn.

Nam phong là đỉnh cao nhất trong năm ngọn Hoa Sơn, trên đỉnh núi có Ngưỡng Thiên trì, quanh năm không khô cạn.

Bên bờ hồ có đúc nhiều chữ lớn, “Thái hoa tuyệt đỉnh”, “Bể nghệ quần phong”, từ đỉnh núi cúi nhìn Tàn Lĩnh, đưa mắt nhìn ra các núi Thái Bạch, Thái Hoa, Chung Nam, vẻ như quần tinh phụng nguyệt, không nơi vào có được khí phách mênh mông như Nam phong Hoa Sơn.

Từ Nam phong xuống tây có thể đến miếu Lão Quan. Trong thần thoại, Tôn Ngộ Không đại náo thiên cung, nghe nói đã ăn trộm tiên đan của Thái Thượng Lão Quân chính ở chỗ này, bị Ngọc Hoàng đại đế phái thiên binh thiên tướng bắt giữ, ném vào lò luyện đan, luyện suốt bảy bảy bốn chín ngày, Tôn hầu tử mắt lửa người vàng lại xông ra được, ngay một sợi lông cũng không thiêu nổi, về lại Hoa Quả sơn làm chức “Tề Thiên Đại Thánh”.

Hôm nay, người bị giam trong miếu Lão Quân không phải Tôn Ngộ Không nữa mà là một đám hào kiệt võ lâm, trọng nghĩa khinh lợi, Lương Đấu, Mạnh Tương Phùng, Khổng Biệt Ly, Lâm công tử, Đặng Ngọc Bình, Đường Phi, Thiết Tinh Nguyệt, Ân Dương San Nhi.

Tiêu Thu Thủy dùng chìa khóa Phí Sĩ Lý giao cho hắn, lần lượt tháo mở cơ quan, tiến vào trong tiếng hoan hô của anh hùng hổ lệ, tháo mở xiềng xích họ phải mang vì Thiên hạ Anh hùng lệnh.

Lương Đấu thấy Tiêu Thu Thủy đã đến, chỉ bình tĩnh nói một câu:

- Cậu cuối cùng cũng tới rồi.

Tiêu Thu Thủy có cảm giác muốn quỳ xuống vái dài, bởi vì Lương Đấu biết hắn nhất định sẽ tới.

Lương Đấu không hề nhìn nhầm.

Hắn quả nhiên là đã tới.

Thiêt Tinh Nguyệt thấy Tiêu Thu Thủy xuất hiện cũng nói một câu:

- Tiên sư thẳng nhát gan mẹ như con rùa cha như ba ba đầu trộm đuôi cướp, lão đây tiên nhân bản bản, đập nát cái mộng lừa nhà nó!

Khâu Nam Cố đứng bên cạnh không khỏi hạ giọng hỏi một câu:

- Cậu đang chờ Tiêu đại ca?

Thiêt Tinh Nguyệt xụ mặt đáp:

- Không phải.

‘khâu Nam Cố tò mò hỏi:

- Vậy thì cậu nói những lời đó là có ý gì?

Thiêt Tinh Nguyệt to tiếng đáp:

- Tôi chỉ có khi nào cực kỳ vui vẻ mới nói những lời đó!

Hắn trừng mắt nhìn Khâu Nam Cố:

- Bây giờ tôi đang vô cùng vui vẻ.

Hắn càng nói hỏa khí càng lớn:

- Nếu như cậu làm loạn lên ở đây, tôi lại càng vui vẻ!

- Càng vui vẻ hơn cả trăm lần!

Hắt hét lên ầm ỹ.

Những người xung quanh đều ngẩn ra, không hiểu hai tên đầu óc đặc sệt này lại đang làm cái trò gì nữa?

Trên đường xuống xuống núi, qua sạn đạo quanh co, bắc đường giữa không trung, nép sát vào vách núi, cảnh tượng hiểm trở, còn hơn cả Lão Quân lê cầu, Thiên Xích Trường, Bách Xích Hạp, thậm chí cả Diêu tử phiên thân cũng không sánh bằng.

Nhưng Thiết Tinh Nguyệt và Khâu Nam Cố lại không vì đường núi hiểm trở mà đóng cái miệng của bọn hăn lại.

- Cậu có thể dùng cái miệng lại được không?

Khâu Nam Cố đột nhiên rất nghiêm túc hỏi Thiết Tinh Nguyệt.

Không ngờ lại chọc vào cả một bài trường ca của Thiết Tinh Nguyệt:

- Tại sao? Tại sao tôi lại phải ngậm miệng lại? Tôi trời sinh ra có một cái miệng, chính dùng để nói chuyện. Khi tôi nói ra thì thao thao bất tuyệt, lưu loát thuần thục, có gì nói nấy, chuyện nào ra chuyện đó... Có gì là không ổn mà cần cậu phải quản? Cậu muốn tôi không nói nữa phải chăng là ghen tị với khẩu tài trời sinh như tôi? Không có tài hùng biện như tôi nên không cam tâm!

Khâu Nam Cố nổi giận:

- Tôi ghen tị với cậu?

Thiết Tinh Nguyệt cười to:

- Đây là chính miệng cậu tự nói nhé!

Khâu Nam Cố tức tối:

- Tôi bảo cậu không nói nữa chứ không phải bảo cậu ngậm miệng!

Thiết Tinh Nguyệt càng giống như bắt được thóp của đối phương, bật cười ha ha:

- Hi hi, ha ha, được rồi, cậu không có thiên phú ngôn ngữ, không giỏi nói chuyện, xem này, xem này, bây giờ vừa nói đã sai rồi... Bảo tôi không nói chuyện không phải ngang với bảo tôi ngậm miệng sao? Chẳng lẽ tôi không dùng miệng nói mà dùng tiếng bụng để nói sao? Cho dù tôi biết tiếng bụng thì cái miệng của tôi không dùng để nói chuyện thì dùng để làm gì? Đánh rắm à?

Khâu Nam Cố tức giận, cắt lời Thiết Tinh Nguyệt:

- Đúng! Cái miệng của cậu là dùng để đánh rắm!

Thiết Tinh Nguyệt đảo tròn mắt, khịt mũi hừ hừ:

- Hắc, hắc, cậu nói tôi dùng mồm để đánh răng, như vậy thì tốt rồi. Tôi luyện thành nội công tuyệt thế, không ngờ lại có thể ép khí tồn trong bụng lên cổ họng, lại thứ thái phóng ra, như thế tôi thành cao thủ hạng nhất rồi, cậu sao đáng là đối thủ của tôi, làm đồ tôn của tôi cũng không bằng.

Khâu Nam Cố cũng không biết tại sao, đại khái gần đây chịu thiệt nhiều, hào khí kém, nhất thời không ngờ lại không biên bác nổi Thiết Tinh Nguyệt, tức đến xanh lè cả mắt, chỉ biết thở hồng hộc, nói:

- Ngậm... Ngậm cái miệng chó của cậu lại!

Nhất thời không nói thêm được nữa.

Thiết Tinh Nguyệt cười vang:

- Xem xem, xem bây giờ tên nào ngậm miệng chó lại trước.

Lưu Hữu đi bên cạnh cũng có chút xem không vừa mắt, tiếp lời:

- Này, lão Thiết, người ta chửi anh miệng chó, anh thực đúng là không mọc nổi được ngà voi mà.

Thiết Tinh Nguyệt cười lạnh đáp:

- Tôi người mọc miệng chó, đó là không hề tầm thường, là lời khen nhé. Thuật dịch dung của tôi thật cao mình, người khác là nam mặc đồ nữ, hoặc là trẻ giả làm già, tôi lại hóa trang một con chó. Càng không đơn giản là, tôi chỉ hóa trang bộ phận khó hóa trang nhất: miệng chó!

Phong nữ không biết làm thế nào, mắng:

- Xem anh kia, nước bọt bắn tung, nhe răng nhe lợi, thật giống một con chó!

Thiết Tinh trả lại một chiêu:

- Cô thì sao? Há, mắt nhìn ti hí, giống như mắt gà, một bộ răng nhọn, giống như để cạo dưa hấu.

Phong nữ nhất thời tức đến xì khói:

- Anh... Anh...

Không nói được nên lời. Thiết Tinh Nguyệt bộ dạng “được lý không tha người”, hơn hở cười nói:

- Thế nào, muốn chửi nhau à? Tìm lão Thiết tôi quả thực là kiến thực hạn hẹp... Cái núi gì nhỉ, cái núi nổi tiếng gì gì ấy nhỉ....

Lúc này Diêm Vương thân thủ Tần Phong Bát cũng nhìn không vừa mắt, thừa cơ mắng:

- Có mắt không thấy Thái Sơn. Đến cả một câu ngạn ngữ đó cũng không biết, cái loại lưu manh ở đâu đến, thực là không có kiến thức.

- Ha.

Thiết Tinh Nguyệt đúng là càng đánh càng dũng mãnh:

- Anh thì có nhiều kiến thức rồi. Nhìn bộ dạng kìa, nam đi mặc váy, quả thực là võng khai nhất diện, lại còn cô tóc xoắn đi bên cạnh nữa, đúng là quyền thổ trùng lai, ha ha, khó coi chết đi được...

Thiết Tinh Nguyệt không ngờ lại lời cả Chung Quỳ thân thối Trần Kiến Quý vào xong, thực là sóng trước chưa lui, sóng sau đã tới. Trần Kiến Quý hai mắt trợn trừng, đáp trả một câu:

- Anh chửi người khuyết đức lắm có biết không? Nam tử hán đại trượng phu chân chính, bớt đi khích bác người ta, nói năng nho nhã một chút có được không?

Thiết Tinh Nguyệt cười quái dị:

- Cô nói chuyện sao mà ẻo ẻo lả lả thế, vậy mà còn muốn xông pha giang hồ, muốn tìm một ông chồn để gả có phải không? Lão Thiết tôi là Liễu Thượng Huệ, cô không níu kéo tới được đâu!

Tần Phong Bát cười chửi:

- Cái gì mà Liễu Thượng Huệ? Là Liễu Hạ Huệ.

Thiết Tinh Nguyệt không chút chịu phục:

- Tôi nói là Liễu Thượng Huệ! Tôi phía dưới không huệ, phía trên huệ!

Trần Kiến Quý gào lên:

- Khó nghe! Khó nghe! Khó nghe chết đi được!

Tần Phong Bát tiếp lời:

- Mau đi rửa tai!

Thiết Tinh Nguyệt lại đột ngột bỏ vào một câu, cười ha hả nói:

- Rửa tai lắng nghe đúng không?

Tần Phong Bát, Trần Kiến Quý liên hợp lại đều không địch nổi cái tên đầu óc điên khùng Thiết Tinh Nguyệt này, đúng lúc đó, bỗng nghe một giọng nữ ôn ền nói:

- Tinh Nguyệt, anh đang làm cái gì thế?

Người nói chính là Đường Phi. Hóa ra những ngày này, Đường Phi đối xử với Thiết Tinh Nguyệt rất hung hăng, trong lòng lại thích cái sự thô cuồng hào sảng của Thiết Tinh Nguyệt.

Thiết Tinh Nguyệt vốn sợ nhất là Đường Phi, nhưng một khi Đường Phi đã thích hẳn, hẳn trong lòng cũng không tình không nguyện, nói cách khác là đã “thành hàng cao giá” rồi, cùng vì thế mà không sợ hãi Đường Phi như trước nữa. Nhưng nghe Đường Phi gọi như vậy, trong lòng cũng dại đi quá nửa, ứng tiếng đáp:

- À, A Phi, tôi đang nói chuyện vu vơ thôi.

Mấy người Trần Kiến Quý nghe mà rùng mình sờn gai ốc, không rét mà run, thì thầm nói:

- Mẹ của tôi ơi!

Tần Phong Bát cũng làu bàu:

- Ghê hết cả người!

Lưu Hữu cũng lăm bắm:

- Nếu như thế này cũng gọi là “ăn đậu hũ”, vậy thì món này là...

- Đậu hũ ma bà!

Khâu Nam cố tiếp lời.

Sau vị quái nhân này nói nói cười cười, mọi người vừa nghe vừa đi cũng không cảm thấy đường xa, liền xuống khỏi Hoa Sơn.

Nên tới Hồ Bắc trước.

Trên đường đi họ đều nghe nhắc tới đại hội lôi đài mình chủ của Thần Châu kết nghĩa sắp sửa tổ chức.

- Một dải Mạch Thành là nơi Thục tướng Quan Vũ bỏ mình năm xưa, cũng là nơi ngày trước Trương Phi trên cầu Trường Bản quát lui truy binh Tào Tháo, chuyến đi lần này tất không tránh khỏi một phen long hổ phong vân.

Mạnh Tương Phùng nói.

- Hiện tại trong võ lâm, nếu xét về danh tiếng thì Thu Thủy được ủng hộ nhiều nhất.

Không Biệt Ly vừa suy nghĩ vừa nói:

- Chuyện đó tất nhiên là không phải nghi ngờ gì. Có điều tiếng tăm của Hoàng Phủ Cao Kiêu cũng đang rất nổi. Người này không biết là thần thánh phương nào, mãi tới gần đây mới thanh danh nổi mạnh, giống như có chỗ dựa rất mạnh đằng sau ủng hộ, không thể không đề phòng.

Trên đường đi, Tiêu Thu Thủy sớm đã kể lại tường tận huyết án trong tháp Đại Nhạn cùng nghi vấn xung quanh cho mọi người nghe.

- Hung án đó đúng là khiến người ta khó giải.

Lương Đẩu trầm ngâm:

- Rút cuộc là ai thao túng chuyện này, giả mạo thành cậu, hơn nữa còn có võ công khá cao, mới có thể một lượt giết chết mấy tên cao thủ dưới trướng Hoàng Phủ công tử...

- Cứ như vậy...

Đặng Ngọc Bình đơn giản nói:

- Hoàng Phủ công tử với Tiêu lão đệ rất có thể sẽ có hiểu lầm...

- Đẳng sau chuyện này tất có kẻ giở trò!

Khâu Nam Cố giận giữ nói.

- Bên trong nhất định có điều mờ ám!

Thiết Tinh Nguyệt cướp lời.

- Hơn nữa có khả năng có người thao túng!

Tần Phong Bát cũng không chịu thua kém.

- Mười phần là có người lợi dụng !

Trần Kiến Quý cũng bồi thêm một câu.

- Không cần biết thế nào,

Tiêu Thu Thủy bình tĩnh nói:

- Chúng ta tới Mạch Thành trước rồi sẽ tính.

- Hay lắm!

Lưu Hữu chợt reo hò.

- Đến Đan Dương chắc chắn là chính xác.

Lưu Hữu hưng phấn đến như chảy cả nước miếng:

- Huynh đệ, bằng hữu chúng ta đều đang ở đó!

Nghĩ tới các “huynh đệ bằng hữu”, Tiêu Thu Thủy cũng không khỏi mỉm cười: Kim đao A Phúc, Đâu đen Lý Hắc, Tạt hạc Thi Nguyệt, Thiết nhân Hồng Hoa, còn cả hòa thượng Đại Đổ, hẳn đều đang ở đó, vẫn cứ sôi nổi náo nhiệt như bình thường.

Tiêu Thu Thủy nghĩ tới đây, không khỏi dần cười tươi lên.

- Ngô Tài đã khôi phục rồi.

Phong nữ hưng phấn nói:

- Hay lắm nhé, hai tay một chân bị phế của anh ta đã được người ta chữa khôi như là kỳ tích.

- Thật à?

Ánh mắt Tiêu Thu Thủy vụt sáng lên:

- Là ai mà có tài năng như vậy?

Vốn trong trận chiến núi Đan Hà, Vũ công Ngô Tài cùng Cung bối Lao Cửu muốn khuyên Hồng phương hoàng Tống Minh Châu không giao đấu với “Biệt nhân lưu lệ, tha thương tâm” Thiệu Lưu Lệ, kết quả là bị “Đại gia tảo, đại gia hảo” Tống Minh Châu đánh một người bỏ mạng đương trường, một người tàn phế hai chân một tay. Người bị phế đương nhiên là Ngô Tài.

Đến nay Tiêu Thu Thủy nghe nói Ngô Tài đã khôi phục, đương nhiên là vui mừng vô hạn.

Chỉ cần là bằng hữu của Tiêu Thu Thủy, cho dù không cùng hấn xông pha giang hồ, chỉ cần không bán đứng mọi người thì Tiêu Thu Thủy sẽ quan tâm tới người đó, hy vọng thấy người đó vui vẻ, hy vọng thấy người đó phấn chấn.

Từ trước Tiêu Thu Thủy đã là người tràn đầy nhiệt tình với cuộc sống, bây giờ tuy đã thay đổi nhưng hẳn vẫn yêu quý sinh mệnh sâu sắc. Có những người chịu ngăn trở cực lớn, lòng tin của họ vẫn không thay đổi. Người như vậy mới thực sự là người có “nguyên tắc”.

- Là ba người.

Lưu Hữu đáp:

- Là ba người rất kỳ lạ. Không ngờ lại dùng âm nhạc khác nhau giúp Ngô Tài khôi phục.

Ba người nào?

Tiêu Thu Thủy thoáng ngần ngợ, không ngờ lại không nghĩ đến “Tam Tài kiếm khách” mà nghĩ tới Đường Phương trước.

Đường Phương. Đường Phương, Đường Phương! Một khoảnh khắc đó, mơ hồ như đã qua bao nhiêu ngày tháng vô thanh vô tức, tình cảnh đã biến thành dù tro tàn cốt lạnh cũng không thể lãng quên.

Cũng giống như tình cảm của Âu Dương tử với Mã ca ca chẳng?

Lúc tới chân núi Hoa Sơn, Âu Dương San Nhi ôm theo tâm tình như cây khô héo rũ, từ biệt mọi người, mang theo bình tro cốt của Mã Cảnh Chung, đi về phía một dải Hà Bắc, Lâm Du quan, Sơn Hải quan, đó là nơi sư phụ Âu Dương San Nhi, Tán Hoa thiên nữ Liên Cúc Kiếm cư ngụ.

... Có lẽ hoài niệm với Đường Phương cũng giống như tấm lòng của Âu Dương tử, không cần biết người có còn hay không, tình cảm đều có thể lớn đến không đâu không có.

... Không cần biết đã qua muôn sông nghìn núi, ngược nhìn trời cao ngàn mây vạn trọng, con đường mòn nhỏ trong tâm vẫn lầm lũi đi về mỗi hoài niệm, muốn khóc mà nước mắt đã cạn khô.

Ôi.

Tiêu Thu Thủy không khỏi thẫn thờ dài.

Ánh mắt trải hết gió sương không hề vẫn đục, ngược lại càng thêm ngời sáng, ẩn chứa ưu tư của Lương Đẩu lại biến thành trong sáng, cười nói:

- Có lẽ... Có lẽ chờ sau khi phong ba hiểm ác trên giang hồ lắng xuống, nhị đệ... Nên vào Xuyên một chuyến.

Tiêu Thu Thủy có chút ngượng ngùng nhưng cũng rất chân thành, nói:

- Sẽ đi, nhất định sẽ đi!

Vì câu nói này, vì để thực hiện câu nói này, Tiêu Thu Thủy ngày sau quả thực đã làm được.

Nhưng cũng phải trả giá. Trả giá rất đắt, rất đắt...

Chương 2: Nam Cung và Mộ Dung.

Dốc Trường Bản, Mạch Thành, Dương Dương, đều là chiến trường cổ nhiều người biết tới. Trên dốc Trường Bản có dựng một tấm bia lớn, trên đề “Trường Bản Hùng Phong”, kỷ niệm câu chuyện lịch sử Triệu Tử Long năm xưa một thương một ngựa cứu ấu chúa cùng Trương Dực Đức quét lui quân Tào.

Những vị hổ tướng nổi danh trong sách sử đó đều từng đại diện thân thủ tại cố thành Hồ Bắc này, đến nay đã qua trăm đời vẫn còn được truyền tụng.

Chỉ là Tiêu Thu Thủy lần đầu tiên tới nơi này, sẽ phải đối diện với những thử thách nào đây? Trong gió lớn, y phục hắt tung bay phấp phới cùng mấy người đại hiệp Lương Đẩu xuống núi, chỉ thấy trên trời ráng đỏ mây bay giống như lửa đốt, giống như chiếu sáng từng nơi hắt từng chiến đấu. Ừm, ngày mai trời sẽ nắng đây, Tiêu Thu Thủy khẽ lẩm bẩm, trong tiếng gió gần như không nghe thấy, gió thổi đi qua, gió còn muốn đi thêm chục dặm, trăm dặm nữa.

Tiến vào Hồ Bắc, giang hồ đã nháo nhào như một nồi cháo đun sôi, đang phun trào, đang bốc khói, không thể áp chế.

- Tiêu Thu Thủy không ngờ lại giết thuộc hạ bên cạnh Hoàng Phủ công tử!

- Tiêu Thu Thủy làm vậy thực quá đáng!

- Đúng thế, nếu tại lôi đài chính thức tranh đấu thì còn được, sao có thể vì tranh đoạt chức minh chủ Thần Châu kết nghĩa mà xuống tay tàn nhẫn như vậy được!

- Ta đã nói gã thanh niên đó không thể trông cậy vào được mà!

- Nói bừa! Ta thấy Tiêu Thu Thủy không phải loại người như thế!

- Tiêu Thu Thủy trước nay đều luôn coi trọng nghĩa khí...

- Nghĩa khí? Trọng nghĩa khí! Nghĩa khí giá bao nhiêu tiền một cân? Những năm gần đây, kẻ nào không có chỗ dựa chỉ có bị giết! Coi trọng nghĩa khí? Đầu rơi xuống đất rồi xuống âm phủ mà từ từ coi trọng.

Đồn đại trên giang hồ là như vậy, cực kỳ bất lợi cho Tiêu Thu Thủy.

Lương Đẩu lắng nghe tất cả những lời đồn đó, nhú mày, rơi vào trầm tư. Đám Thiết Tinh Nguyệt thì nghe mà trợn mắt vênh râu, vung tay múa chân, tức giận hết mức!

Nhân sĩ võ lâm trung nguyên đều đặt quyết tâm, kỳ vọng chấn chỉnh giang hồ vào sự quật khởi của Thần Châu kết nghĩa, cũng mong trong lần quyết đấu này có thể chọn ra được một nhân vật lãnh đạo thích hợp, giúp thế lực bạch đạo đang suy yếu có thể một lần giữa vờn dậy, có thể chống đỡ được trước Chu đại thiên vương, Quyền Lực bang, thậm chí là tiêu diệt!

Tình cảnh giang hồ giống như một cung nhiều tên, đều đã lên dây nhưng chưa bắn, lại chỉ khẽ chạm vào là sẽ lập tức phóng đi. Gần đây cũng có không ít nhân vật võ lâm không hề tầm thường quật khởi, đều tới cạnh tranh bảo tọa minh chủ người người đều muốn có được này.

... Người chốn võ lâm, khổ luyện một đời, không gì ngoài muốn dương danh thiên hạ. Một đấng trượng phu, mong công danh, cầu phú quý, đều dựa vào bản lĩnh thực sự, vậy cũng có gì là sai?

Nhưng thủ đoạn cầu công danh, mục đích mưu cầu thì lại có rất nhiều khác biệt.

... Trong đó đương nhiên cũng có vây cánh của Quyền Lực bang, chó săn của Chu đại thiên vương, chỉ cần tranh được cái ngôi vị minh chủ này là cũng không khác gì thiên hạ chia ba chiếm lấy hai phần, sau tập trung toàn lực tiêu diệt thế lực thứ ba nữa thì sẽ thành “Quân lâm Thiên hạ” đúng nghĩa.

Nhưng rút cuộc thì ai gian ai trung? Rồi ai có thể phân định được chuyện đó? Ai nhìn ra được điều đó? Đối với Tiêu Thu Thủy mà nói, đây là trận chiến nhất định phải chiến, nhưng rút cuộc là chiến vì lý tưởng của hãn, hay là chiến vì hy vọng của người khác gửi gắm vào?

Chuyện đó đến chính bản thân Tiêu Thu Thủy cũng có chút mơ hồ.

Mấy người Lương Đấu cơ trí nhanh nhạy, có thể suy tính được điểm này, do vậy họ cũng cảm thấy lo lắng cho Tiêu Thu Thủy.

Ở phía tây nam Lâm Đồng có một “thôn Thi Nho”, Lương Đấu dẫn mọi người vào trong miếu Tộc Nho dân hương bái tế, đoạn quay lại hỏi:

- Có biết lịch sử về chỗ này không?

Mấy người Tần Phong Bát, Trần Kiến Quý, Lưu Hữu lắc đầu bảo không biết. Thiết Tinh Nguyệt đầu óc lộn xộn, cứ nghĩ như trò đùa, nói:

- Miếu Tộc Nho à... Cái chữ “tộc” này có chữ “sinh” để chỉ ý sinh ra, bên cạnh có chữ “phương” nghĩa là vừa sinh ra, hợp lại là có ý vừa mới ra đời... Còn về “nho” thì...

Lương Đấu vụt nghiêm mặt lại, khẽ quát:

- Không được nói bừa!

Thiết Tinh Nguyệt, Khâu Nam Cỗ tuy không sợ trời không sợ đất nhưng đối với Lương Đấu một bậc đại hiệp, trong lòng vẫn luôn kính sợ, không dám nói năng lung tung nữa. Lương Đấu mỉm cười nhìn sang phía Tiêu Thu Thủy, Tiêu Thu Thủy nói:

- Đệ chỉ nhớ mang máng trong “Sử Ký” có ghi: ‘Đời Tần thủy Hoàng năm thứ ba mươi lăm, chư sinh hơn bốn trăm sáu mươi người, đều chôn ở Hàm Dương... Mong đại ca chỉ bảo.

Lương Đấu cười đáp:

- Không sai, chỗ này chính là nơi Tần Hoàng chôn học trò. “Hán Thư ký” có chép: ‘Đất Ôn Thang huyện Tân Phong, tên gọi thôn Nho, tây nam

Ôn Thang ba dặm có Mã Cốc, góc tây trong cốc có hồ, thời cổ truyền rằng nhà Tần chôn học trò chính ở nơi này”.

Lương Đẩu ngừng một chút rồi tiếp:

- Tần Hoàng hùng bá thiên hạ, tiêu diệt sáu nước, quả thực cũng làm được không ít đại sự thống nhất di địch nhưng lại bạo ngược hại dân, nghĩ rằng làm chuyện đốt sách chôn học trò là có thể bịt miệng người đời, sẽ được tôn sùng vạn thế, thực là lầm quá. Mã Văn Uyên từng nói: ‘Như thời thế này, không những vua chọn bầy tôi mà bầy tôi cũng chọn vua vậy!’ Tần Thủy Hoàng tự cho mình là con cưng của trời, ngu dân hoặc chúng, thực là kẻ người, trời đều phải tru diệt, vì thế mới có một chùy ở Bắc Lăng Sa...

Tiên Thu Thủy biết Lương Đẩu tất có ngụ ý, cung kính lắng nghe. Lương Đẩu nghiêm sắc nói:

- Thiên hạ ngày nay, nhị đế có thể không có ý độc tài, nhưng cũng nên ứng chí trượng phu, làm trong sạch trung nguyên! Hiện tại Thiếu Lâm, Vũ Đang thực lực điêu tàn, hơn mười môn phái lớn võ lâm cũng bị tiêu diệt, trong võ lâm không phải là không còn người, chỉ là không có nhân tài có thể tập hợp mọi người lại, dẫn tới đấu đá, tranh giành, kỳ thị lẫn nhau. Như nay Quyền Lực bang, Chu đại thiên vương hoành hành giang hồ, vây cánh trải rộng, nếu chẳng may đến cả thành lũy cuối cùng của giang hồ chính đạo, Thần Châu kết nghĩa, cũng rơi trong tay chúng, đệ không ra mặt cố gắng, ngăn con sóng dữ, lại còn do dự thì chẳng những là làm bộ làm tịch, mà còn trở thành tội nhân võ lâm. Vứt bỏ việc đời, thấy chết không cứu, thử hỏi sao có thể nhẫn nhịn được?

Lương Đẩu cao giọng nói:

- Nam nhi thời loạn chân chính là phải sau khi thanh lọc giang hồ, ổn định trung nguyên xong mới tính đến chuyện ăn nhậu!

Tiên Thu Thủy ngẩng đầu lên, thấy trong khói hương nghi ngút, Lương Đẩu như thân cao tám thước, trang nghiêm thần thánh, buột miệng đáp:

- Dạ!

Lương Đẩu thấy Tiêu Thu Thủy ngẩng phắt dậy, hai mắt tràn ngập thần quang, tinh quang bộc phát, trong lòng máy động, chợt có một ý nghĩ:

“Chàng trai này, tương lai chắc chắn sẽ không tầm thường!”

Trong tâm sinh quý trọng, Lương Đẩu không khỏi có một sự cảm động vĩ đại, phảng phất như để trợ giúp Tiêu Thu Thủy, ông có thể không tiếc hy sinh tất cả...

Lúc ông còn thiếu niên cũng có rất nhiều khao khát, rất nhiều mộng tưởng, rất nhiều hy vọng, cùng quyết tâm hy sinh tất cả. Đến nay đã tuổi trung niên, công thấy thật ngỡ ngàng khi mình vậy mà lại cần còn tâm chí chân thực mà sâu sắc như thế. Khóe mắt hơi ẩm ướt, ông vội tình cách che giấu, ra vẻ xua đi khói hương vấn vít trong miếu, cố cười nói:

- Thu Thủy, tư chất đệ rất tốt, thiên phú cũng cao, thông minh hơn người, chớ có để lỡ cơ hội ngàn năm khó gặp này!

Mạnh Tương Phùng cũng khẽ mỉm cười. Ông lăn lộn giang hồ suốt mấy chục năm, giờ thấy nhân vật đại danh đỉnh đỉnh, thân phận cao ngất, đại hiệp Lương Đẩu, không ngờ lại vì một thanh niên như Tiêu Thu Thủy mà bỏ công bỏ sức, hơn nữa còn cảm động đến rơi nước mắt. Bản thân ông cũng vì tình cảnh này mà cảm động, dù sao đó cũng là con của cố nhân mà.

- Thu Thủy, Lương đại hiệp ý tứ sâu sắc, muốn cháu ra sức vì võ lâm... Càng hưởng hồ, báo thù cho cha mẹ, phát dương môn hộ, đều nhờ vào một mình cháu. Cháu có chính khí như vậy, nếu có thể tích súc duệ khí, thu liễm ngạo khí, tất cả thể tỏa sáng rực rỡ trên võ lâm. Thân là sư thúc, ta cũng nguyện y dốc sức giúp cháu.

Khổng Biệt Ly mỉm cười, cười vô cùng tự tin. Mười mấy năm nay, Đông đao Tây kiếm không lúc nào không cùng nhau kề vai chiến đấu, giết địch giúp dân, lão ca cũng đã nói như vậy rồi, người làm nhiệm vụ như ông còn có dị nghị gì nữa! Huống chi... Ông rất thích chàng trai trẻ này, Tiêu Thu Thủy thành công mà không khiến người ta ghen tỵ. Có một vài kẻ, chỉ hơi có chút thành tựu thôi đã khiến cho người ta nhìn không vừa mắt rồi, Khổng Biệt Ly là người chân thành chân ý, cho nên mới từ ngàn dặm xa xôi tới trợ giúp

cho Hoán Hoa kiếm phái, đối với Tiêu Thu Thủy, ông không có cảm giác chán ghét đó.

- Cậu hẳn nên gắng sức chiến đấu. Lại thêm hiện nay thiên hạ đại loạn, quân Kim xâm nhập, dân chúng lầm than. Trong tình hình như thế, trước ổn định võ lâm, sau lãnh đạo các bậc trung trình, khôi phục trung nguyên mới xứng cái chí của đấng trượng phu, mới đúng bản sắc nam nhi. Làm một anh hùng hảo hão thì phải làm được như Nhạc gia gia, nắm bắt thời cơ, dẫn dắt một nhóm huynh đệ kết nghĩa cùng quân đội, tiêu diệt quân Kim, trọng chấn Hán uy, khôi phục trung nguyên!

Tiêu Thu Thủy lắng nghe, chân may xéch ngược, giống như mặt trời nấu mình sau núi cao âm u, đột nhiên xuất hiện, phóng lên chín tầng mây, tỏa ra ánh sáng rực rỡ.

Quân Kim xâm lược Tống, vô cùng tàn ác. Năm Kiến Viêm thứ tư, Nhạc Phi dẫn quân tới Nghi Hưng, lấy hai nghìn binh tướng phá Kim, đại thắng trở về. Dân chúng Nghi Hưng bảo nhau vẽ tranh, tạc tượng Nhạc Phi mà thờ, bảo nhau rằng: “Cha mẹ sinh ra ta dễ, ơn ngài bảo vệ ta khó!”. Cùng năm đó lại ở Thường Châu thắng quân Kim kiên tiếp bốn trận, truy sát tới tận phía đông Trấn Giang, lại đối mặt quân Kim ở Thanh Thủy Đình, giết tới thây phơi mười lăm dặm, chém đầu một trăm bảy mươi lăm thiên hộ quân Kim, cùng Hàn Thế Trung đánh bại quân Kim ở Hoàng Thiên Đãng, vợ Hàn là Lương Hồng Ngọc đánh trống trợ uy, uy chấn tám phương!

Tháng năm cùng năm đó, Nhạc Phi tái chiến ở núi Ngưu Đầu, khôi phục Kiến Khang, giết giặc tết bím tóc, đeo vòng tai hơn ba ngàn tên, xác trải hơn mười dặm, thu hàng tốt hai nghìn người, vạn hộ, thiên hộ hơn hai mươi người, chiến mã ba trăm con, binh khí cờ trống đến hàng vạn, dân chúng reo hò như sấm, nghênh đón chật đường! Cùng tháng bộ tướng làm phản, ám sát không thành, lại đến tháng mười cùng năm, giải vây Thừa Châu, cứu hai châu Thông, Thái, trăm ngàn tướng Phó Khánh, lại đốt áo thiêu tiền! Tháng mười hai cùng năm, Nhạc Phi dẫn binh tới Giang Âm, quân Kim nhìn Nhạc quân mà than thở, không dám vượt sông!

Mùa xuân năm đầu triều Thiệu Hưng, Nhạc Phi đánh bại Lý Thành ở Tây Sơn Nhượng Tử Trang. Tháng ba năm thứ hai, Nhạc Phi ba mươi tuổi,

làm chức Thần Vũ phó quân Đô thống chế, dẫn binh Hồng Châu, đóng quân chờ điều động, cùng năm nhận lệnh giữ nguyên chức quản việc Chương Châu, kiêm Quyền Châu, Hồ Đông Lộ an phủ Đô Tổng quản. Tháng tư cùng năm dùng tám ngàn người đại phá quân Tào Thành hơn mười vạn, thu phục nam tướng Dương Tái Hưng, cùng năm bình định đảng của Mã Hữu Chi ở Quân Xuyên, lại đánh bại dư đảng Lưu Chí ở Quảng Tế, cuối năm diệt Lý Tông Lượng ở Quân Châu. Năm thứ ba, bắt tướng giặc Tào Thành, lại tâu xin triều đình không giết bách tính Kiên Thành. Tháng bảy cùng năm được ban bốn chữ “Tinh Trung Nhạc Phi”, Nhạc từ chối quan cao lộc hậu, lại đánh bại mười vạn bộ thuộc Tào Thành, thu phục Tương Dương, ngày sau Tương Dương thành trọng địa bảo vệ phía bắc đều nhờ công của Nhạc cả.

Năm Thiệu Hưng thứ tư, Nhạc Phi dùng năm vạn quân, đánh bại ba mươi vạn đại quân của Ngụy Tề Lý Thành, lại được triều đình phong làm Tiết độ sứ. Năm thứ năm bình giặc loạn Dương Yêu, lại lấy giặc phá giặc, sau khi phá Nhị An, bình Động Đình, Nhạc Vân lập nhiều công lớn, Nhạc Phi vì răn dạy con mà nhiều lần không báo công lên trên.

Sau dẫn binh mã dùng ngựa tốt về Ngạc Châu, lại lệnh Dương Tái Hưng trăm Ngụy Tuyên Tán, thu phục huyện Trường Thủy, trung nguyên vì thế mà chấn động. Nhạc Phi mất mang tật vẫn cô quân xâm nhập, tới Thái Châu Hà Nam, triều đình lo sợ Ngụy Tề lại kéo binh tấn công, hạ chiếu gọi Nhạc về. Triều đình nghe Tần Cối nghị hòa, Nhạc Phi chỉ có thể tự bỏ binh quyền, mười năm sau nhận mệnh trấn thủ Tương Dương, lại dâng tấu xin thảo phạt Ngụy Tề, đáng tiếc triều đình mê đắm với hòa nghị, không chấp nhận lời thỉnh.

Nhạc Võ Mục quét sạch trung nguyên, thu phục non sông, ra sức trung hưng, dâng biểu: “Người Kim tụ trọng binh ở đông kinh, liên kiếp thất bại, nhuệ khí mất sạch, trong ngoài kinh hãi. Nghe mưu sĩ nói, người Kim muốn bỏ hết nặng nhẹ, đi nhanh vượt sông. Như nay hào kiệt tụ tập, sĩ tốt ra sức, mạnh yếu dễ thấy...” Nhạc Phi tinh trung vô nhị, Tiêu Thu Thủy vẫn luôn ngưỡng mộ, lại thêm không lúc nào là không vì chinh chiến giang sơn buồn vui lẫn lộn, khôi phục quốc sĩ mà tráng hoài kích liệt, máu huyết sôi trào.

Tiêu Thu Thủy nghĩ như vậy, nhưng ở bên cạnh, trong làn khói hương nghi ngút, như mây dày che phủ mặt trời, khuôn mặt Lưu Hữu âm trầm bất định. Những ngày gần đây, nghe vô số lời đồn, lại qua kiếp nạn Hoa Sơn hiểm tử hoàn sinh, suy nghĩ của nàng ta đã không còn như trước nữa.

... Ta có nhất thiết phải tiếp tục đi theo Tiêu đại ca không?

Trong lòng Lưu Hữu không ngừng lặp đi lặp lại câu hỏi đó.

Mắt thấy các “chiến hữu” cứ lần lượt người bỏ mạng, kẻ phản bội, thậm chí thoái ẩn, tâm lý Lưu Hữu rất không thoải mái.

Trong Lương Quảng thập hổ, La Hải Ngư phản bội, Lao Cửu đã chết, Sát tử bị người bên mình giết chết, A Thủy chiến tử tại Hoa Sơn, Ngô Tài cũng gần như trở thành phế nhân... Những chuyện đó đã tạo thành một bóng ma lớn trong lognf Lưu Hữu.

... Cứ tiếp tục không có chỗ dựa như vậy, rút cuộc là đang “xông pha” hay là đang “gây họa”?

... Làm như vậy, có tiền đồ hay không?

... Ta, có nhất thiết là phải, tiếp tục “xông” lên nữa không?

Trong lòng nàng nghĩ như vậy. Cái gì mà “nghĩa”, mà “trung”, mà “đại chí khí”, đều giống như cát trắng mài lên gỗ khối, bao đường khắc góc cạnh, sắc bén trong tâm linh nàng đều đã bị mài đến mờ đục, mờ đục đến bằng phẳng rồi.

Lại còn bắt đầu sinh lòng khác.

Trước nay nàng chưa từng nghĩ tới, bây giờ nàng đã bắt đầu nghĩ đến rồi. Tại sao nàng lại phải ngàn dặm xa xôi, tới tìm Tiêu Thu Thủy, ủng hộ hẳn thành minh chủ Thần Châu kết nghĩa?

... Nghĩ tới đây, tim nàng bỗng đập thình thịch...

“Chẳng lẽ...”

Nàng tuy lưu lạc giang hồ, tình tình lại điên điên khùng khùng, nhưng nàng dù sao cũng là một cô gái. Cho dù là “nữ tử giang hồ” thì cũng cần được an ủi. Nhuệ khí sơ lộ phong mang của Tiêu Thu Thủy chính là thứ nàng khao khát sau khi đã trải hết gió sương...

Nhưng vậy thì có ý nghĩa gì! Vì hiểu suy nghĩ đó của mình mà nàng lại càng hận không thể tự mắng chửi bản thân. Trong lòng Tiêu Thu Thủy chỉ có Đường Phương. Cho dù Đường Phương không có mặt thì trong lòng Tiêu Thu Thủy còn có núi cao, có có mây bay bên trời làm bạn. Nàng thì tính là gì chứ? Ủng hộ Tiêu Thu Thủy mãi mãi đi làm việc mà nàng chỉ có một phần phối hợp vĩnh viễn chẳng được ai biết tới?

Nàng không biết rằng khi một người suy nghĩ như vậy, tư tâm đã che phủ tất cả tráng chí rồi. Ở đây không có đúng hay sai, mà đời người cũng không nhất thiết chỉ làm chuyện đúng. Nhưng suy nghĩ không yên phận đó của Lưu Hữu đã khiến nàng chệch khỏi tình cảm cao cả trung hậu của Lương Quảng thập hổ, rơi xuống như một khối sao băng, chìm xuống, khi vật vờ muốn vươn lên thì đã sâu không thấy đáy rồi...

Nàng càng không biết trong màn hương khói đậm đặc trong miếu, có một người sắc mặt âm tình bất định, nhưng ánh mắt lại vừa lạnh lùng vừa tàn nhẫn nhìn nàng, giống hư đang nhìn một con mèo hoang, cuối cùng cũng đến trước cửa nhà hăn ăn vụng, còn hăn hăn thì đã giấu sẵn độc dược trong thức ăn.

Cái gọi là “chỉ cần đúng lý, nghĩa bất dung từ”, hay là “vì bằng hữu mà vào nơi nước sôi lửa bỏng, không hề chối từ” những thứ như thế, chỉ như lá thu trước gió, rất dễ dàng rớt xuống. Khi rơi xuống chỉ có một màu đỏ thẫm u ám, thắm liệt như dòng máu đổ ra, khiến người ta nghĩ tới những điều chỉ tồn tại trong một khoảnh khắc. Khi khó khăn thật sự kéo tới, sẽ có còn hiên ngang giữ vững lấy nguyên tắc hay không? Lúc nói thì dễ dàng, nhưng khi chết chóc, khổ hình thực sự đổ xuống, sẽ có còn đảm khí Thái Sơn nhẹ tựa lông hồng hay không?

Hơn nữa người đời thường quên rằng, khi rượu cay mặt nóng, máu huyết sôi trào, võ án hô hào, đồng sinh cộng tử, máu nhuộm Thần Châu, chẳng qua chỉ âm thanh trống rỗng chấn động phát ra từ trong cổ họng mà thôi,

tâm đã không kính quý thần, dù thề thốt thì cũng có được gì đâu? Thế nhân tuy biết khi đao kiếm tới người khó mà giữ được như thường, lại không biết rằng, lúc bình thường không làm được gì lại càng khiến người ta do dự hoặc sinh thoái chí, sau đó lại tự tìm cách biện hộ cho mình. Hẳn giống như đang đi tìm chân lý, chỉ cần hẳn không tự tỉnh ra ngày trước tại sao lại kiên trì, không tự tìm ra ước nguyện thở ban đầu, lại càng tự lừa dối bản thân rằng mình đã đại triệt đại ngộ, hẳn sẽ giống như xe ngựa đứt cương, ngựa đã tự chạy đi mất, còn xe thì dừng lại giữa chốn đại thảo nguyên, người sẽ cứ mãi tiến về nơi hoang vu vô tận.

.... Là ai sẽ tới trước?

Câu hỏi đó ai sẽ trả lời được?

.... Phải chăng là sẽ dưới ánh tịch dương thảo nguyên, hoài niệm về những ngày nô mã bi ca?

Đó lại là một vấn đề khá thú vị.

Một người vốn rất kiên trì về một chuyện, một việc nào đó, đột nhiên khi tất cả mọi người khác đều bỏ cuộc, hẳn cũng sẽ bỏ cuộc... Khi ấy, rất sẽ có nhiều hướng đi cùng rất nhiều dụ dỗ, giống như lối dẫn đến khu phố ma quái trong đồng thoại, bắt chợt xuất hiện trước mắt hẳn.

Mấy người Lương Đấu, Khổng Biệt Ly, Mạnh Tương Phùng đều hiểu Tiêu Thu Thủy ngoài ý chí nhân thế vô cùng nóng bỏng còn có chí nguyện xuất thế cực kỳ mạnh mẽ.

... Nhưng trong thời đại này, nhiều thêm một vị ẩn giả xuất thế, không bằng tăng thêm một bậc dũng giả nhân thế.

Họ liền khuyên bảo theo tâm ý này, điều đó cũng ảnh hưởng sâu sắc tới Tiêu Thu Thủy.

Hôm sau qua một dải Thủy Hoàng Lăng, mọi người qua lại vội vàng nhưng vẫn không khỏi trầm trầm.

Thủy Hoàng Lăng ở phía đông Lâm Đồng, là nơi mai táng Thủy Hoàng. Thủy Hoàng sau khi đăng cơ liền cho chọn thế sông núi, sau khi thống nhất thiên hạ liền trưng tập dân phi hơn tám mươi vạn người, đào sâu ba tầng sông ngầm, lấy đồng làm quan quách, cung điện cất chứa đầy kho tàng quý giá, kỳ trân quái vật, lại lệnh cho thợ làm cơ quan cung nỏ, kẻ nào tiến vào lăng đều bắn chết, lại dùng thủy ngân làm thành sông ngòi biển lớn, có máy móc đưa dòng, trên thành thiên văn, dưới lập địa lý, lại dùng mỡ cá, người, tạo thành chín cây đèn bất diệt. Đó là ngôi mộ mà Tần Thủy Hoàng tự mình thiết kế tỉ mỉ, nằm sâu trong lòng núi, mở đường phá đá, chu vi hơn ba mươi dặm.

Mạnh Tương Phùng tới đây, không khỏi thở dài, than:

- ... Đáng tiếc “nơi yên nghỉ” mà bạo quân khổ tâm xây dựng lại bị Sở Bá Vương nhập quan, tiến thẳng vào lăng, sai ba mươi vạn người vận chuyển đồ trong mộ, hơn ba mươi ngày vẫn chưa xong hết... Thực đáng cười, đáng cười.

Khổng Biệt Ly cũng than thở:

- Về sau không biết tại sao, cơ quan mất hiệu lực, đạo tặc Quan Đông trộm đi quan tài đồng xong, lại bị mục dân vào trong nội táng, đốt lửa thiêu cháy, lửa đốt suốt chín mươi ngày không tắt... Thủy Hoàng nếu có linh cũng phải thấy đáng buồn.

Lương Đẩu nói:

- Vậy đã hết đâu, Hoàng Sào cũng từng gây một cuộc họa kiếp ở đây... Chỉ sợ ngày sau, đời đời giặc cướp, lăng mộ Thủy Hoàng để khổ tâm xây dựng này sẽ vẫn không được yên ổn.

Mọi người đều im lặng.

Di tích của lịch sử, quả thực khiến người ta phải thở than. Nhưng đại cục thiên hạ hôm nay, giặc Kim xâm lược, triều đình tàn tạ, càng khiến người ta bi thương. Cục thế giang hồ, đạo tiêu ma trường, càng khiến người ta bó tay thở dài... Đúng lúc này, trong ánh tịch dương, giữa hoang vắng vương hầu có một giọng nói kỳ dị, phẫn nộ, hét lên:

- Tiêu, Thu, Thủy!

Một người, nếu như tách tên đối phương ra thành từng chữ đơn lẻ như vậy, lần lượt rít lên chói tai từ trong kẽ răng, nếu không phải cực kỳ thân thiết đang trêu đùa với đối phương thì là tiếng kêu căm thù thấu xương, hận không thể khiến đối phương biến thành tro bụi.

Tiêu Thu Thủy lên tiếng đáng, những người khác mơ hồ đứng lại. Không biết tại sao, những cao thủ võ lâm thân kinh bách chiến này, trong khoảnh khắc đều cùng cảm thấy run bắn mình. Tự nhiên như đang có một mũi kiếm sắc lạnh từng giết cả trăm người, ngàn người, vạn người đang chỉ thẳng vào yết hầu, làm cổ họng nổi lên một tầng gai ốc. Cùng lúc ấy, một bóng người nhoáng lên.

Nhanh không thể hình dung được một kiếm này.

Nhát kiếm này vừa nhanh vừa hung bạo.

Nhưng hung bạo cũng không thể hình dung một kiếm này.

Nhanh không đủ linh hoạt. Hung bạo không đủ sát phạt.

Ráng hà ngập trời, phi yến bay lượn.

.... Nhát kiếm này giống như chim yến!

Một kiếm vốn không chút tỳ vết, nhưng chỉ trong khoảnh khắc, Tiêu Thu Thủy bị tập kích đột nhiên nhìn ra được tỳ vết của nó.

Hắn dùng Tham hạp chỉ Thiếu Lâm khẽ điểm ra, “keng” một tiếng, bắt trúng sống kiếm như tuyết trắng, kiếm đó liền dừng lại. Ráng hà loạn vũ, phi yến về tổ cũng bị thu thập lại thành một bức tranh bất động, tất cả đều tĩnh chỉ.

Người đó hạ xuống, tuy vẫn thân nhẹ như yến nhưng phần nộ cùng kinh sợ đã khiến cánh tay cứng ngắc lại, không thể thu về được.

Ông ta tức giận quát:

- Người... Làm sao thấy được sơ hở trong kiếm của ta?

Cùng lúc đó, Lương Đấu, Khổng Biệt Ly, Mạnh Tương Phùng dày dạn giang hồ đều hô lên thất thanh:

- Vu Sơn Nhân!

Vu Sơn Nhân, tên Kiếm Dung, tự cao tự đại, không muốn cùng chếp chung với Võ lâm Thất đại danh kiếm, lão chưởng môn phái Thiên Sơn.

... Cũng chính là sư phụ của Liễu Diệp kiếm Lâu Tiểu Hiệp.

Chỉ trong thoáng chốc đó, mọi người đều đã hiểu rõ tại sao lão kiếm khách này lại đánh lén.

... Hẳn là vì cái chết của ái đồ Lâu Tiểu Hiệp...

Thiên Sơn kiếm phái Vu Sơn Nhân vốn có tiếng nghĩa hiệp, hôm nay không ngờ lại đánh lén một hậu sinh tiểu bối, có thể là vì biết rõ với sức một người không thể dưới mắt bao nhiêu cao thủ Lương Đấu, Mạnh Tương Phùng, Khổng Biệt Ly, Lâm công tử, Đặng Ngọc Bình, Đường Phì, giết chết Tiêu Thu Thủy, chỉ còn cách ra hạ sách này, cầu một đòn đặc thủ, kịp thời rút lui, chẳng ngờ...

.... Nhưng Tiêu Thu Thủy làm sao mà phá được một kiếm này của ta!

Đó là chuyện phiền muộn nhất trong trái tim tuy lúc này đã già nua nhưng vẫn còn hùng tráng của Vu Sơn Nhân!

Tiêu Thu Thủy vẫn dùng hai chỉ kẹp chặt thân kiếm, nhẹ nhàng như dùng đôi đũa gắp lấy một cọng rau!

- Đây là bảo kiếm Như Tuyết?

Vu Sơn Nhân lạnh lùng hừ mũi một tiếng.

Tiêu Thu Thủy mỉm cười, nụ cười vô cùng chân thành:

- Kiếm tốt!

Vu Sơn Nhân lại hừ mũi một tiếng, lần này là một tiếng mạnh... Kiếm của ta đương nhiên là kiếm tốt, chuyện ấy còn cần người nói sao! Nhưng mặc cho ông ta phát lực thế nào đi nữa, kiếm trong tay vẫn không thể thoát được khỏi ngón tay Tiêu Thu Thủy. Để tránh tiếp tục tự làm mình xấu mặt trước mọi người ở đây, mà Tiêu Thu Thủy cũng không có ác ý, Vu Sơn Nhân tạm thời chỉ có thể đứng nguyên tại chỗ.

Tiêu Thu Thủy vẫn hứng thú hỏi:

- Kiếm pháp tiền bối sử dụng vừa rồi, phải chăng là Lạc Yến trảm?

Vu Sơn Nhân cúi kính tròng mắt nhìn khuôn mặt trẻ tuổi trước mặt... Coi như tiểu tử người cũng có mắt!

- Ừm.

Tiêu Thu Thủy lại cười, nụ cười càng thoải mái:

- Kiếm pháp tốt!

Vu Sơn Nhân cuối cùng cũng không nhẫn nhịn nổi nữa, gào lên:

- Nếu thực sự là kiếm pháp tốt thì tại sao vừa ra tay đã bị người nắm được sơ hở? Người làm sao nhìn ra được sơ hở trong kiếm chiêu của ta?

Kỳ thực câu hỏi này tất cả mọi người có mặt tại trường đều muốn hỏi. Hiện tại ánh tà dương đã tắt, nhưng một nhát kiếm giữa ráng hà ngập trời vừa rồi, nếu như là chém về phía mình.... Liệu mình cũng có thể ngăn cản được hay không?

Đó thực sự là điều khó hiểu. Tiêu Thu Thủy lại chân thành đáp:

- Kiếm của ngài không có sơ hở.

... Tuy là đối địch, nhưng chính Vu Sơn Nhân cũng từ ánh mắt của Tiêu Thu Thủy, nhìn ra được đối phương không hề có ý châm chọc, lại càng không phải an ủi thương hại, ông ta không nhịn được hỏi:

- Vậy người làm thế nào vừa ra tay đã khống chế được kiếm chiêu?

Tiêu Thu Thủy nhẹ nhàng buông tay ra, cung kính nói:

- Lạc Yển trăm không có sơ hở, đó là kiếm chiêu tuyệt diệu thiên hạ! Sơ hở là ở người, không phải ở kiếm chiêu...

Vu Sơn Nhân nghe vậy lập tức bừng giận:

- Người... Người....

Tiêu Thu Thủy lại chỉ bình thản nói tiếp:

- Vu lão tiên bối vốn không nên đánh lén ta. Lạc Yển trăm vốn là sát chiêu mạnh mẽ, quên thân chém địch, bản thân Vu lão tiên bối vốn quang minh chính đại mới có thể sử ra được sát pháp cương liệt như vậy.

Hắn cười cười lại tiếp:

-Tính cách tiên bối không hề thích hợp để ám toán, cho nên khi xuất kiếm khí tức phần muộn, không có tiếng phi yên ngân nga mà chỉ như sè gù, cho nên mới bị ta dùng hai chỉ kẹp được...

Vu Sơn Nhân nghe mà trong lòng sáng khoái, nhưng cũng lại như mộ cổ thần chung, mồ hôi toát ròng ròng, không nhịn được hỏi:

- Nếu... Nếu như một kích vừa rồi của ta không có nhược điểm về khí thế thì sao?

Tiêu Thu Thủy lập tức trả lời:

- Liền không còn sơ hở.

Vu Sơn Nhân thoáng trầm ngâm rồi chột hỏi:

- Nếu muốn không sơ hở thì phải chiến đấu chính diện, đúng không?

Tiêu Thu Thủy đáp ngay:

- Đúng vậy.

Vu Sơn Nhân nghĩ ngợi một hồi, bỗng nhiên ngửa mặt lên trời cười lớn ba tiếng, cao giọng nói:

- Nếu như ta chính diện tấn công ngươi, vậy làm thế nào thắng được? Nếu từ bên cạnh đánh lén thì khí thế lập tức suy yếu... Hóa ra trong thiên hạ không có kiếm pháp thập toàn thập mỹ, dù có, cũng không phải thứ ta có thể sáng tạo được. Bỏ đi, bỏ đi...

Nói “bỏ đi” tức thì quay người đi mất, cả kiếm cũng không cần nữa, tiện tay đặt vào tay Tiêu Thu Thủy, hiên ngang rời đi, cũng không để ý mọi người kêu gọi. Vị lão nhân cả đời si với kiếm này, không ngờ trong một chiêu thất bại lại ngộ ra kiếm ý, ngược lại bỏ kiếm không dùng, thoái ẩn điền viên, gửi lòng vào sông núi,

Với tuổi tác, uy đức của Tiêu Thu Thủy không ngờ chỉ trong một chiêu, sau hai ba lời nói đã điểm hóa một vị lão kiếm khách thành danh, khiến ông ta đốn ngộ mà đi, thực là chuyện không thể tưởng tượng được.

Cho nên tới mãi tận Hồng Môn Bảo, mọi người vẫn còn vì chuyện này mà vui vẻ.

“Hồng Môn” là địa danh thời Tần mạt, khi Lưu Bang với Hạng Vũ khởi binh có ước hẹn, ai vào quan trước làm vương, sau Lưu Bang nhập quan trước, đóng quân ở Bá Thượng. Hạng Vũ liền ở Hồng Môn theo kế Phạm Tăng, hẹn Lưu Bang gặp mặt, rồi bày cố giết Lưu Bang trên chiếu tiệc. May nhờ diêu kế của Trương Lương, lại được Hạng Bá yểm hộ, ngầm dẫn Phàn Khoái theo đường tắt đến trong chiếu tiệc, Lưu Bang mới thoát được một mạng. Ngày sau thiên hạ về nhà Hán, đây là một bước ngoặt mấu chốt, nếu không lịch sử đã phải biết lại rồi!

Tổng cộng mười ba người, tiếp cận Hồng Môn.

Lúc này bóng trăng u ám trầm muện, không khí rất bức bối, Lương Đẩu bỗng nói:

- Hai vị nhân huynh Khổng, Mạnh rất có kiến thức về chiêm bốc, hay chẳng có thể bói một quẻ cho đêm nay?

Mọi người đều vô cùng tò mò, trầm trồ không ngớt.

Mạnh Tương Phùng cười đáp:

- Hai chúng tôi từ nhỏ lăn lộn giang hồ, tâm ý tương thông, võ lâm phong ba hiểm ác, cho nên mới học bói quẻ, tự đoán một phen, chỉ là để giết thời giờ lúc rảnh rỗi, trò chơi lừa người mà thôi...

Nói đoạn liền từ chối nhưng không thoát được mọi người tha thiết kiên trì. Khổng Biệt Ly cười nói:

- Được rồi. Nếu đêm nay các vị đã có hứng thú như vậy thì anh em tôi cũng không muốn phá nhã hứng của mọi người... Chúng tôi sẽ bói một quẻ “đao kiếm” vậy.

Lương Đẩu vỗ tay cười:

- Dao kiếm chi quái nổi tiếng của Khổng, Mạnh, thế gian đều biết, nay ở Hồng Môn được thấy một lần, thực là thỏa chí bình sinh.

Đặng Ngọc Bình cũng động dung:

- Dao kiếm quái là thuật chiêm bốc thất truyền đã lâu, cần hai người tâm ý tương thông, cũng là cao nhân dị sĩ am tường tướng thuật mới có thể tiến hành... Hôm nay có thể tận mắt chứng kiến, đúng là một chuyện khoái của đời người.

Khổng Biệt Ly cười bổ sung:

- Không chỉ là thuật xem tướng mà còn là thuật xem tướng đao kiếm.

Mạnh Tương Phùng cũng cười nói:

- Tướng người dễ, tướng vật khó, lại từ tướng vật mà biết chuyện cát hung của người thì lại càng khó càng thêm khó...

Lâm công tử tiếp lời:

- Vậy thì mời hai vị vì chuyện đi khó càng thêm khó này mà bói một quẻ...

Thiết Tinh Nguyệt và Khâu Nam Cối đã sớm không chờ đợi nổi, vô cùng khẩn trương, lẩm bẩm tự nói:

- Đùng rộn, đùng rộn, sấm sủa bói quẻ rồi.
- Có ai làm rộn đâu? Là cậu ít mở miệng bình thôi!
- Tôi cũng không phải bình rượu, sao lại bảo tôi “miệng bình”!
- Đùng rộn! Đùng rộn!

Cứ lào xào như vậy suốt, cho tới khi bị Tiêu Thu Thủy trừng mắt một cái. Hai người trước nay với đại ca đã vừa kính vừa sợ, liền không dám nhận nhạo lên nữa.

Chỉ thấy dưới ánh trăng, Mạnh Tương Phùng, Khổng Biệt Ly sắc mặt nghiêm trang, chỉnh lại y phục, nghiêm túc xếp bằng, nhắm mắt suy tư, sau một chốc liền không hện mà cùng tháo đao kiếm, đặt lên trước đùi.

Hai thanh đao kiếm tuy đều chưa rời vỏ nhưng sát khí lẳng lẽ đã vượt khỏi vỏ bao, xâm nhập vào ánh trăng giữa trời đất.

Mạnh Tương Phùng, Khổng Biệt Ly cơ mặt co giật, tựa hồ cũng vì sát khí quá mức bình thường này mà bất an. Hai người Khổng, Mạnh vụt mở mắt, ánh mắt sáng bừng, nhanh như chớp cùng chớp lấy binh khí, rút đao rút kiếm!

Trong khoảnh khắc đao kiếm giao giao kích, hoa lửa bắn tung. Tinh hoa đao kiếm giao kích, sắc màu rực rỡ đao kiếm ánh chiếu nên, ánh sáng từ ánh trăng phản chiếu qua đao kiếm, thậm chí là tiếng ngân vang khi đao kiếm rút ra, kinh phong khi đao kiếm phá không, âm thanh khi đao kiếm va chạm, trong chớp mắt ấy, Mạnh Tương Phùng tập trung toàn bộ tinh thần quan sát, Khổng Biệt Ly ngưng thần lắng nghe.

Mọi người căng thẳng đến lòng bàn tay đổ mồ hôi lạnh, hai mắt tròn to, chăm chú quan sát, ngay cả thở mạnh một tiếng cũng không dám.

Đến khi hoa lửa rực rỡ tắt ngấm, tiếng binh khí như rỗng ngâm tan đi... Mắt đất lại khôi phục sự tĩnh lặng, đao kiếm đã về lại trong vỏ, Khổng Biệt Ly, Mạnh Tương Phùng yên lặng, yên lặng ngồi dưới ánh trăng.

Mạnh Tương Phùng lại nhắm mắt, nhưng âm thanh giống như còn lưu lại trong thời không ở một khoảnh khắc lúc trước, xa xăm, mờ mịt.

- Ánh lửa trong thoáng chốc... Giống như kiếm khách quyết đấu, sống chết chỉ trong một chớp mắt... Tinh hỏa từ cực hồng chuyển lam, rồi biến vàng nhạt đi... Hôm nay sẽ thấy máu đổ!

Khổng Biệt Ly lắng nghe, sau đó rất cẩn thận, rất chi tiết, bổ sung:

- Không chỉ như vậy. Đao kiếm rời vỏ ngân lên mang theo tiếng rên khàn... Đêm nay tất có chém giết.

Mạnh Tương Phùng phảng phất như chìm vào một khoảng u minh trống rỗng, tối tăm, giọng nói từ từ truyền về:

- Khi đao kiếm rời vỏ, phản chiếu ánh trăng, nhưng khi ánh sáng chiếu lại thì vừa đúng có một đường mây đen phủ qua, là quẻ bảo đao không cam phủ bụi.

Khổng Biệt Ly mở đôi mắt vô thần, ánh mắt không chút tâm ý, chậm rãi tiếp lời:

- Khi đao kiếm giao kích, thanh âm sát phạt, tối nay tất cả đầu người rơi xuống, kỳ hỏa, úy độc, là quẻ hung.

- Khi đao kiếm chiếu rọi lẫn nhau, cùng tỏa huyết quang, nhưng tinh quang sáng tỏ, sau họa đổ máu vẫn sẽ bằng phẳng...

- Khi đao kiếm phá không phát ra tiếng rít dài, có ý nguy cơ bao trùm, bốn bề thọ địch... Mà nơi này chính là Hồng Môn! Chỉ sợ, chỉ sợ kẻ địch đã tới rồi.

- Không sai. Bọn ta đã tới rồi.

Tiếng nói đó vang lên từ bốn phía rừng trúc gần đó.

Đúng lúc này, mây đen che phủ, tối tăm không thấy rõ năm đầu ngón tay, nhưng cũng đồng thời, vô số tiếng gió như mưa dày, đánh xuống chỗ mọi

người vừa bói quẻ lúc nãy.

Cổ nhân thường nhắc đến “tướng đao”, “tướng kiếm”, dùng để phân biệt thắng bại khi quyết chiến, phán đoán độ hư hỏng của binh khí, xác định tiền đồ cát hung.

Mà nay, Hận bất tương phùng Biệt ly lương kiếm Mạnh Tương Phùng cùng Thiên nhai phân thủ, Tương kiến bảo đao Khổng Biệt Ly cùng bói quẻ, quái tượng thành hình, huyết quang đại hiện, chém giết cũng cũng lập tức xuất hiện.

... Kẻ tập kích là ai?

... Họ có thể tránh được màn đình độc như mưa lớn đó không?

Mây đen che phủ mặt trăng, thoáng cái trời đất đột nhiên trở nên u ám.

Trong bóng tối, tiếng ám khí rít lên ve ve, ít nhất phải kéo dài hơn nửa khắc mới cùng ngừng bật.

Ám khí đánh lên mặt đất, hay là đánh lên thân người?

Chẳng ai có thể biết được.

Lúc này mặt đất âm trầm, không có lấy một tiếng động.

Yên lặng tiếp tục.

Người đã đi đâu hết rồi? Đã chết? Hay là đã chạy?

Yên lặng lúc này lại biến thành âm thanh khiến người ta bất an nhất.

Yên lặng tiếp tục kéo dài, cho đến khi mây đen trôi đi, ánh trăng lại một lần nữa phủ đầy mặt đất.

Bấy giờ mới trông thấy mặt đất, trong rừng cây, có một khung cảnh đặc biệt.

Yến hội.

Dưới trăng, trước hoa, có rất nhiều người đang uống rượu bên bàn tiệc.

Chỉ có điều là im lặng uống rượu, im lặng ăn thịt, không có một chút âm thanh nào.

Bởi vì không có lấy một âm thanh nên khi thoáng nhìn qua dưới ánh trăng, lại cảm thấy một vẻ đáng sợ cùng cực giống như không thuộc về thế giới này.

Nhưng người đó đều sắc mặt lạnh lùng, ở bàn giữa có ba người đang cúi mặt xuống đất, trái phải có hai bàn đối mặt, mỗi bàn có hai người.

Ba người ngồi giữa, người ngồi chính trung tâm, mình mặc áo bào, đầu đội mũ quan, bảo tướng trang nghiêm, có khí phách như thiên tử, hai người bên cạnh, bên phải là một thiếu niên quan vương, thần thái hiên ngang, giống như thái tử. Bên trái là một người phụ nữ, hoa lệ bức người, tựa như hoàng hậu.

Người hai bên trái phải, một phía như công khanh, như đại thần, bên đối diện như tướng quân, như võ quan. Bảy người đều có một điểm chung, đó là tuy khí phách hiển đạt, áo gấm hoa lệ, nhưng dưới ánh trăng hoang vắng lại gây nên một cảm giác âm u kỳ dị, khiến người ta không rét mà run.

Sắc mặt những người đó tái nhợt đáng sợ, giống như bị quỷ hút máu hút sạch máu huyết trong người, chỉ còn là những cái xác khô biết cử động.

Người ngồi chính giữa, giơ ống áo bào, cầm chén ngọc long, hướng về phía một dải gỗ sam cách đó hơn mười trượng làm lễ kính, dùng một ngữ điệu chậm chạp hơn người bình thường nói chuyện cả mười lần, hơn nữa còn rề rà kéo dài thanh điệu, nói:

- Đường... xuống... suối... vàng... xa... xôi.... Ta.... mời.... chư... vị...

Âm thanh đó khàn đục, âm trầm, vang lên dưới ánh trăng đủ khiến người nghe toàn thân mềm nhũn.

Bọn họ là ai? Tại sao lại bày thịnh yến ở nơi như thế này, trong tình cảnh như thế này?

Cùng lúc ám khí đột ngột tập kích, mười ba người Tiêu Thu Thủy đã phóng mình vào rừng sam cao lớn, cành lá rậm rạp.

Khi vầng trăng một lần nữa lộ mặt, họ cũng lập tức trông thấy cảnh tượng ly kỳ, bữa tiệc khiến người ta kinh tâm động phách kia.

- Hồng Môn yến!

Đặng Ngọc Bình thất thanh.

- Bọn chúng là ai?

Thiết Tinh Nguyệt trợn tròn mắt.

- Bọn chúng chính là chủ nhân của Hồng Môn yến.

Lương Đẩu trầm giọng đáp.

- Cái gì?

Thiết Tinh Nguyệt thiếu chút nữa thì nhảy dựng lên:

- Ngài nói là Hồng Môn yến của Lưu Bang, Hạng Vũ, Phạm Tăng, Phàn Khoái, Trương Lương, Hạng Trang, Hạng Bá ấy à!

Lương Đẩu chậm rãi gạt đầu, thần sắc không ngờ lại có vẻ ngưng trọng chưa từng có.

- Không thể nào!

Lần này Khâu Nam Cố cũng không nhìn được:

- Mấy người Sở Bá Vương đều đã chết rồi, người chết sao mở được Hồng Môn yến!

Giọng Lương Đẩu vẫn vô cùng nặng nề:

- Người chết thì đã tốt, vấn đề là bọn chúng không phải người chết.

Mạnh Tương Phùng cũng tiếp lời:

- Không những không phải mà thậm chí còn là người sống cực kỳ lợi hại.

Khổng Biệt Ly giải thích:

- Bọn chúng là người của Nam Cung thế gia. Hồng Môn yến này chính là Hồng Môn yến của Nam Cung thế gia.

Mạnh Tương Phùng nói:

- Bọn chúng muốn mô phỏng ý nghĩa của Hồng Môn yến, trong võ lâm chỉ cần nhận được lời mời của Hồng Môn yến thì cũng chẳng khắc nào Diêm Vương hạ lệnh gọi, không thể không chết...

Khổng Biệt Ly tiếp:

- Tối nay Hồng Môn yến của Nam Cung thế gia đã điều động lực lượng tinh nhuệ nhất, Nam Cung thất kiệt!

Mạnh Tương Phùng nói:

- Nhân vật đầu não của Nam cung thế gia có “Thất kiệt Nhất tú”, Nhất tú là Nam Cung Vô Thương, thất kiệt là mô phỏng nhân vật trong Hồng Môn Yến thời cổ, Nam Cung Sở, Nam Cung Hán, Nam Cung Tăng, Nam Cung Lương, Nam Cung Bá, Nam Cung Trang, Nam Cung Khoái, bảy đại cao thủ.

Khổng Biệt Ly nói:

- Đừng thấy bảy người này làm bộ làm tịch, kỳ thực đều là cao thủ hạng nhất. Nam Cung thế gia tuy đã suy sụp nhưng chỉ cần bảy người này còn sống một ngày, Nam Cung thế gia vẫn không ai có thể khinh thường... Hơn nữa bọn chúng còn có một thiên tài, chính là Nam Cung Vô Thương. Người này rất có khả năng là hảo thủ duy nhất phá bỏ được điểm yếu của Nam Cung thế gia gần trăm năm nay, tuổi còn trẻ nhưng võ công cực kỳ cao cường...

Khâu Nam Cố cúi nhìn những người đang uống rượu ăn uống trong một không khí vô cùng quái dị phía dưới, không khỏi cảm thấy choáng váng,

muốn nôn mửa.

- Chúng ta không tham gia cái bữa tiệc quái quỷ này của chúng, bỏ đi không phải là xong sao?

- Không đi được.

Lương Đẩu trầm giọng đáp, vị cao thủ nhân gian trước nay vốn luôn ung dung bình đạm này, bây giờ cũng suy tư không ngớt:

- Người của Nam Cung thế gia không thể coi thường, bọn chúng tuy không dám tùy tiện tấn công vào trong rừng... Nhưng vị trí bọn chúng xuất hiện cũng chặn cứng đường lui của chúng ta. Hiện tại chúng ta chỉ có nhập tiệc, không có đường lui.

Không Biệt Ly xen vào:

- Thời Hán Sở tương tranh, trong Hồng Môn Yến, Lưu Bang dùng kế của Trương Lương, mượn rượu bỏ trốn, mấy người Phàn Khái, Hạ Hầu Anh, Kỷ Tín lấy kiếm thuận âm thầm bỏ đi, Hồng Môn yến của Nam cung sao có thể đi vào vết xe đổ ấy... Bọn chúng dám đứng nơi sáng có nghĩa là bọn chúng không sợ hãi gì.

Tiêu Thu Thủy chột hỏi:

- Bọn chúng uy hiếp chúng ta làm gì? Chúng ta cũng không xâm phạm gì đến người của Nam Cung thế gia!

Mạnh Tương Phùng cười lạnh đáp:

- Người trong giang hồ, tuy cậu không đắc tội với người khác, nhưng bọn chúng vẫn không cho phép cậu cùng tồn tại... Nam Cung thế gia đã sớm gia nhập Quyền Lực bang, còn sớm hơn cả gia tộc Thượng Quan. Nghe nói lần này nếu như cậu không đua tranh, hẳn là Hoàng Phù Cao Kiêu danh vọng cao nhất, nhưng thực lực Nam Cung Vô Thương lại cao nhất... Tiêu Thu Thủy, cậu nhận được nhiều sự ủng hộ nhất, bọn chúng không chặn giết cậu ở đây trước thì còn chờ cậu ung dung tới Hồ Bắc đấu lôi đài nữa sao?

Tiêu Thu Thủy cười khố:

- Vì một suy nghĩ phân tranh của tại hạ, không ngờ lại xuất động cả một gia tộc tới chặn giết, cũng không khỏi quá coi trọng tôi rồi... Chỉ là... Chỉ là... Chỉ là làm liên lụy tới mấy vị thúc thúc, huynh đệ...

Lâm công tử bỗng cướp lời:

- Đại ca nói như vậy là coi chúng tôi thành loại người gì đây?

- Đúng!

Trần Kiến Quỷ cũng cả giận nói:

- Làm huynh đệ như thế cũng chẳng còn ý nghĩa gì nữa.

- Chúng tôi ủng hộ anh tranh giành vị trí minh chủ, bọn chúng dùng loại thủ đoạn đáng khinh này tức là đối đầu với chúng tôi.

Tần Phong Bát nói:

- Đây vốn là chuyện của mọi mọi người chúng tôi! Sao có thể nói là liên lụy được!

- Phải!

Ánh mắt Tiêu Thu Thủy tỏa sáng, trong lòng ấm áp, sắc mặt nghiêm túc nói:

- Tôi nói sai rồi. Mong chư vị đừng trách.

Mấy người nói chuyện trong rừng cây tuy nhỏ, nhưng người bên chiếu tiệp ở xa xa lại giống như nghe rõ từng chữ một, khóe miệng nhếch lên một nụ cười tàn khốc khó mà diễn tả nổi. Người ăn mặc như hoàng hậu nói bằng một giọng quý dị:

- Các người đã bàn bạc xong chưa?

- Bàn xong rồi.

Thiết Tinh Nguyệt vì để thêm can đảm, đặc biệt cao giọng đáp.

- Bàn xong rồi thì bước ra chịu chết đi thôi.

- Ông đây thích đi ra thì sẽ đi ra, thích không ra thì sẽ không ra.

Tính khí Thiết Tinh Nguyệt ai ai cũng biết, cũng giống như hãn thích đánh rắm lúc nào vậy, không thể dự tính được.

- Vậy thì hiện tại người có thích không?

Người đó không ngờ vẫn rất ôn hòa, dùng thanh âm không giống nam, chẳng giống nữ, khiến xương cốt người ta như mềm ra, hỏi.

- Thích.

Thiết tinh Nguyệt ra trò năm luôn xuống ngọn cây.

- Thích sao người còn không đi xuống?

Hoàng hậu kia vẫn tiếp tục hỏi.

- Ta thích nhưng cũng không đi xuống.

Thiết Tinh Nguyệt đấu võ mồm với người khác vẫn luôn có cả một núi “lý luận”.

- Rất tốt.

Người phụ nữ đó nhe ra một hàm răng vàng, âm u lạnh lẽo, mỉm cười tàn khốc:

- Ta cho người xem một vật chết, lại cho người ngắm một vật sống, xem người có xuống hay không!

Nói đoạn đã ném ra một vật.

Thiết Tinh Nguyệt thấy vật tới khí thế hung hãn, vôi vàng xoay người ngồi dậy.

Hãn đang định đưa tay ra đón thì Đặng Ngọc Bình đã vội quát:

- Không được!

... Vật tới có thể là ám khí tẩm độc, hoặc là thuốc nổ, nếu dùng tay bắt, chẳng phải....

Suy nghĩ vừa lóe lên trong đầu Đặng Ngọc Bình, kiếm quang đã hiện.

Khoái kiếm của Hải Nam kiếm pháo vốn là độc nhất vô nhị.

“Phụp” một tiếng, kiếm đã đâm trúng vật đó.

Vật đó không ngờ lại cắm vào trên kiếm, ánh trăng chiếu vào, Đặng Ngọc Bình cúi đầu xuống nhìn, không khỏi giật bắn cả mình: đầu người!

Chiếc đầu đó tóc tai bù xù, phải chết cực thảm.

Chư hiệp trông lại cùng rùng mình sởn gai ốc, Tiêu Thu Thủy hô lên thất thanh:

- Khúc Mân Miêu!

Cái đầu đó bị người ta chặt rời xuống, hơn nữa lại còn là đầu của Khúc Mân Miêu.

Tiêu Thu Thủy trợn mắt muốn rách, đúng lúc đó, “hoàng hậu” kia trở tay, lại kéo ra một người, nhẹ nhàng như đang giơ một con gà con.

Ánh trăng chiếu rọi, người đó dung mạo tiêu tụy, toàn thân bầm tím, Tiêu Thu Thủy vừa thấy liền lập tức muốn xông ra, Lương Đẩu vội giữ hãm lại, nhưng cũng không khỏi kêu lên:

- Khúc Mộ Sương!

Khúc Mân Miêu và Khúc Mộ Sương, một người chuyên dùng kim kiếm, một người chuyên dùng tử kiếm, đều là ái nữ của tông sư kiếm đạo Khúc Kiếm Trì, từng cùng nhóm Tiêu Thu Thủy, Tề công tử, Cổ Thâm thiền sư, Lương Đẩu tới Kiếm lư Hoán Hoa cứu biện.

Mà nay họ không ngờ lại một người bị giết, một người bị bắt.

... Rút cuộc là đã xảy ra chuyện gì.

“Hoàng hậu” thấy Tiêu Thu Thủy không xông tới, mỉm cười tàn nhẫn, nói:

- Ta chính là Nam Cung Hán, người tốt nhất là nên nhớ kỹ cái tên này.

Y cười lạnh lẽo, lại tiếp:

- Chờ lát nữa ăn xong bữa tiệc này, tới trước điện Diêm Vương cũng biết mà báo tên của ta ra.

Y tiện tay đẩy ra, Khúc Mộ Sương liền bị ném bay tới, y cười khặc khặc nói:

- Các người nhất định là không hiểu tại sao bọn chúng lại rơi vào tay bọn ta đúng không? Cũng được... Các người cứ tự hàn huyên, kể lại cho nhau nghe đi!

Khúc Mộ Sương hai mắt trợn trừng, vẻ mặt thẹn thùng trước kia giờ đã sớm thành kinh hãi không ra hình người, mọi người khó khăn lắm mới giúp nàng định thần lại được, Khúc Mộ Sương liền òa khóc.

- Đã xảy ra chuyện gì?

Tiêu Thu Thủy hỏi.

- Chúng tôi...

Khúc Mộ Sương run rẩy, chật vật nói:

- Sau khi chia tay với Tiêu địa ca, chúng tôi liền về nhà. Sau nghe ở Động Đình hồ có tổ chức đại hội võ lâm, nghĩ Tiêu địa ca sẽ tới nên muốn tới giúp vui, cha cũng đồng ý, ai mà biết...

Lại khóc lớn một trận, cơ hồ muốn ngắt đi. Tiêu Thu Thủy biết nàng bị kinh sợ quá độ, vội vận nội lực vào tay, như một dòng nước ấm, chậm chậm chảy vào người Khúc Mộ Sương.

Khúc Mộ Sương rùng mình một cái, lại tỉnh dậy, dứt dứt quăng quăng nói:

- Cha cũng lên đường, đi cùng với Mộ Dung Anh Hùng... Tôi cùng Miêu muội thì đi với Kinh Thu Phong núi Đại Hồng....

Mấy người Tiêu Thu Thủy đều biết, Mộ Dung Anh Hùng là nhân vật số năm của Mộ Dung thế gia, ngày trước khi đám Khang Xuất Ngự ám sát Mộ Dung Anh từng nhắc tới cái tên này. Mộ Dung thế gia cùng đứng vào hàng Tứ đại thế gia và Tam đại kỳ môn, hơn nữa còn xếp hàng đầu, thực lực đương nhiên là không hề tầm thường.

Còn về Kinh Thu Phong núi Đại Hồng thì là cao thủ thanh niên nổi danh thô hào, dũng mãnh. Vũ khí độc nhất vô nhị của hắn là một cây gậy lúc giác lớn, nặng một trăm hai mươi bảy cân, gấn đây gai nhọn.

Ba người Khúc Mộ Sương, Khúc Mân Miêu, Kinh Thu Phong từ từ đi qua một dải Ngu Sơn. Ngu Sơn là vùng sông nước, chung quanh nhiều hồ, khi mưa xuống sương khói mờ mịt, không khí chuyển lạnh, đất đai ẩm ướt.

Phía đông có kỳ thạch Kiếm môn, tương truyền là nơi Ngô vương Hạp Lư thử kiếm, thành tên Kiếm môn, vách núi dựng đứng, vươn cao như sỗ, khe núi trải rộng, khí tượng sâm nhiên. Lên đây nhìn xuống, đất bằng ngàn dặm, mặt hồ như gương, phong nguyệt vô biên.

Khúc Mân Miêu và Khúc Mộ Sương vốn lòng không chí lớn, chỉ muốn tới hồ Động Đình xem náo nhiệt, liền kéo nhau cùng đi theo, cũng không có ý tứ gì nhiều, trong lòng cũng có ý tương trợ Tiêu Thu Thủy giành lấy chức vị minh chủ.

Kinh Thu Phong thì không nghĩ như vậy. Thực tế hắn rất nổi danh ở một dải Lương Hồ, núi Đại Hồng khí thế hùng tráng, bổng pháp của hắn là mô phỏng cái ý ngất trời của sơn thế, tự tin rằng dù có người có thể đánh bại hắn nhưng khí thế có thể sánh ngang với trời, không ai so bì được, chưa từng gặp mặt Tiêu Thu Thủy, lại càng chưa từng so đấu, nghe hai thiếu nữ kính phục như vậy, trong lòng cực kỳ không phục.

Kỳ thực hắn tới Mạch Thành vốn là để hiển lộ thân thủ, thuận tiện nhân cơ hội theo đuổi đôi chị em như hoa như ngọc này, dùng công danh để chinh phục lấy lòng... Ít nhất thì suy nghĩ lúc đầu của hắn là vậy.

Ngày đó tới Kiếm môn, mưa phùn âm đạm, trút lên thân người, vốn cũng thoải mái nhưng một đường đội mưa, ít nhiều gì cũng toàn thân ướt đẫm, Kinh Thu Phong không hề thích thú, đưa chị em họ Khúc tới một hang đá, chọn làm nơi tránh mưa. Ở đó cũng có mấy người, đang ngồi trú mưa. Kinh Thu Phong làu bàu:

- Sao trời chẳng chiều lòng người, lúc nào cũng đổ mưa, thật là đáng ghét!

Khúc Mân Miêu cố ý nói:

- Ô, cơn mưa này không phải rất thi vị sao...

Khúc Mộ Sương cũng không vui, nói:

- Anh sao có thể mắng trời như vậy!

Kinh Thu Phong vốn không phải người có phong độ, bị hai chị em nói như vậy lập tức đáp trả.

- Hai người không dám mắng trời nhưng tôi thì có gan.

Khúc Mộ Sương dẫu môi nói:

- Tiêu đại ca người ta sẽ không như vậy!

- Hừ! Tiêu đại ca!

Trên đường đi, Kinh Thu Phong đã nghe chị em họ Khúc ca ngợi Tiêu Thu Thủy không ít lần, lúc này người bị nước mưa xối ướt nhưng đầu thì đã bốc hỏa:

- Hửn thì là cái thứ gì! Hai người từ sáng đến tối đều nhắc tới hửn, cũng chẳng nói gì về tôi cả! Trên đầu hửn mọc hoa à? Hay là ba đầu sáu tay, mười hai con mắt, hai hàng răng nanh? Thiên hạ không có một tên thứ hai hử!

Khúc Mộ Dương bĩu môi:

- Anh sao có thể so được với anh ấy!

Kinh Thu Phong tức giận không kiềm nổi:

- Tại sao lại không thể!

Khúc Mộ Sương chẳng thèm để tới tới hấn nữa, thẳng thắn nói:

- Tiêu đại ca nếu nghe nói có người mạnh hơn mình, ánh mắt sẽ tỏa sáng, hơn nữa còn hận không thể lập tức tới gặp mặt đối phương, không giống như cái kiểu anh, động một tý là nổi khùng... Đó là lòng dạ khác biệt rồi.

Kinh Thu Phong nghe mà trợn trừng mắt, lắp ba lắp bắp nói:

- Nói không chừng... Nói không chừng Tiêu Thu Thủy chỉ làm bộ làm tịch như vậy, cũng có thể khi hấn nghe thấy người khác tài giỏi hơn mình, trong lòng chỉ nghĩ tới đấu đá, nhưng vì để ra vẻ phong độ, không thể không giả bộ hân thưởng... Là như thế cũng chưa biết chừng!

Khúc Mộ Sương cũng trợn tròn mắt:

- Ha! Ha! Không ngờ lại có suy nghĩ như thế...

Nói vậy nhưng trong lòng cũng không khỏi có chút hoài nghi... Thực khó nói Tiêu đại ca có phải là thật sự rộng lượng như vậy hay không!

Kinh Thu Phong tuy bộc trực, thô lỗ nhưng cũng không phải tiểu nhân hẹp hòi, nghe chị em họ Khúc nói như vậy, trong lòng cũng thầm cảm thấy có chút ngưỡng mộ với Tiêu Thu Thủy, nghĩ rằng: “Chờ đến khi thật sự thấy hấn, nếu thực là một đấng hảo hán thì Kinh Thu Phong ta cũng chịu phục hấn, còn nếu không phải.... Hừ hừ, lục giác bổng của ta sẽ đập nát cái trò lừa gạt của hấn...”

Chợt “đoàng” một tiếng, một tia chớp lóe lên, Khúc Mộ Sương vụt thét lên chói tai.

Ngay từ đầu họ đã không chú ý tới trong hang đá còn có người cũng đang trú mưa.

Vừa khéo một tia chớp lóe lên, chiếu sáng động đá, cũng chiếu sang người bên trong hang.

Không biết từ lúc nào, những người đó đang ăn tiệc, ba người ngồi bàn chính, hai bên mỗi bên hai người, lặng lẽ uống rượu, ăn thịt.

Những người đó sắc mặt trắng nhợt như tro tàn, như u linh chui lên từ dưới địa ngục.

Khúc Mộ Sương xưa nay nhát gan, hét lên một tiếng chói tai, Khúc Mân Miêu cũng sắc mặt trắng bệch. Kinh Thu Phong không sợ trời, không sợ đất, phát ra một tiếng hét lớn như sấm sét:

- Há, là kẻ nào nấp ở đó giả thần giả quỷ!

Khúc Mân Miêu hành tẩu trên giang hồ lại có chút lưu tâm, vụt nhớ tới Hồng Môn yến đáng sợ nhất trong võ lâm, không khỏi run giọng hỏi:

- Phải chăng là... Nam Cung thế gia...

Chỉ thấy người ăn mặc như hoàng đế ở trung tâm nhe hàm răng trắng ớn, lạnh lẽo, nói bằng một giọng rề rề như bệnh ám đầy thân suốt ba mươi năm ròng:

- Đám... nhóc... con... muốn tới... đại hội.... Thần Châu.... kết nghĩa... có... phải... không?

Kinh Thu Phong cúi kính quát:

- Liên quan gì đến người!

“Hoàng đế” kia không hề tức giận:

- Các... người... phải chăng.... là.... ủng hộ... Tiêu Thu Thủy?

Kinh Thu Phong vốn còn chưa quyết ý nhưng thật sự thấy chán ghét mấy kẻ trước mắt, vì thế cố ý đáp:

- Ta đương nhiên là ủng hộ Tiêu Thu Thủy! Chẳng lẽ lại ủng hộ tên quái vật Nam Cung thế gia các người sao!

“Hoàng đế” đó bật cười âm hiểm, rồi “khắc” một tiếng dừng lại, giống như bị đờm dày chặn mất cổ họng, tiếp đó lại cười “khắc” một tiếng.

- Rất tốt... Người... có thể... chết rồi.
- Cái gì?

Kinh Thu Phong gần như không dám tin vào tai mình nữa. Cái tên âm dương quái khí kia không ngờ lại phán định sự sống chết của mình!

Kinh Thu Phong đang muốn trào phúng lại thì một viên võ tướng bên tiệc phải vụt đứng dậy!

Kinh Thu Phong thân hình cao lớn, cơ bắp toàn thân như nốt sần trên cây, mắt như lửa nóng, tiếng như sấm động, nhưng người đó vừa đứng lên, không biết tại sao sát khí đã lớn hơn hẳn vô số lần!

Người đó lật tay, rút ra một cây thanh long đại đao, khi hấn rút đao, đao phong đã kêu “vù” một tiếng. Khi hấn vung đao lên, đao phong liền kêu thêm một tiếng. Đến khi đao phong chém xuống thì lại kêu thêm một tiếng nữa.

Kinh Thu Phong bất giác đã lùi lại ba bước. Gậy lục giác của hấn cảm nhận được áp lực cực lớn, không ngờ lại không nâng lên nổi.

Hấn chỉ có thể lùi lại, tránh qua một đòn của đối phương rồi mới tìm cách phản kích.

Nhưng đao quang của đối phương vung lên, một tiếng hô lạ, huyết quang vụt hiện.

Đầu Khúc Mân Miêu đã rơi xuống đất.

Võ tướng đó thu đao, cúi người nói:

- Ta là Nam Cung Khoái.

Nói đoạn liền lập tức lùi về, ngồi yên bên chiếu tiệc.

Nhưng Khúc Mân Miêu đã đầu mình hai nẻo.

Người thét lên là Khúc Mộ Sương, nàng kêu khóc chạy tới ôm lấy thi thể không đầu của em gái, Khúc Mân Miêu thậm chí không kịp phát ra một tiếng kêu.

Đôi mắt như đuốc lửa của Kim Thu Phong càng đỏ rực như nhuộm máu.

Hắn vốn rất tốt với chị em họ Khúc, tốt đến không thể xác định rút cuộc là thích ai, yêu ai. Đối thủ tên là Nam Cung Khoái kia vừa ra tay đã giết chết người hắn không biết là thích nhất hay là yêu nhất, bảo hắn làm sao mà không phân nộ như điên cuồng cho được.

Hắn hét lớn, nguyên khí tràn ngập toàn thân. Hắn làm người ngay thẳng, trước nay đều rất giữ gìn, nguyên khí tụ tập, không hề phát tiết khí thế tinh duệ.

Gậy lục giác của hắn vung lên, phát ra tiếng vang rung trời.

Hắn thề quyết phải đập nát Nam Cung Khoái thành thịt vụn.

Đúng lúc này, bên bàn tiệc văn thần, một người ăn mặc như quan văn bỗng đứng dậy, thấp giọng nói:

- Ta là Nam Cung Lương.

Sau đó hắn liền xông tới.

Kinh Thu Phong tự thị tỷ lực hơn người, sát khí trùng thiên, hoàn toàn không để cái tên nam tử tướng như phụ nữ này vào trong mắt.

Hắn liếc thấy thân pháp đối phương xông tới, cực nhanh, nhưng bất ổn, hắn cười lạnh, loại thân pháp này, hắn vẫn còn ứng phó được.

Ngay lúc này, đột biến xảy ra.

Thân pháp Nam Cung Lương bỗng dừng nhanh lên gấp năm lần!

Thân pháp này vốn đã nhanh, giờ lại đột ngột tăng lên năm lần, quả thực là nhanh đến không thể tưởng tượng nổi.

Thân pháp này hẳn liền không ứng phó nổi nữa!

Kinh Thu Phong quay đầu, chuyển thân, vung gậy quét ngang tới.

Nam Cung Lương đang lao nhanh, thân hình lại giống như không xương, trong lúc lao đột nhiên co người, gậy lớn quét sát qua gáy hẳn, phát ra tiếng rít gió ghê người, còn bản thân hẳn thì đã xông vào trong phạm vi gậy của Kinh Thu Phong.

Kinh Thu Phong vội vàng thu gậy lại, nhưng Nam Cung Lương đã rút dao.

Dao nhỏ như tai trâu.

Đúng lúc này, Kinh Thu Phong đột nhiên lùi ngược.

Dao của Nam Cung Lương đâm trượt vào khoảng không!

Kinh Thu Phong đã lùi nhanh đến trước mặt Nam Cung Khoái, quay người vung gậy đập xuống!

Biến đổi quá đột ngột, không ai có thể tưởng tượng được. Kinh Thu Phong dù sao cũng là hảo thủ kiếm có trong thế hệ thanh niên, cho nên có hào khí tranh giành bảo tọa minh chủ Thần Châu kết nghĩa, võ công tuyệt không phải cỡ chị em họ Khúc có thể so bì.

Trong tình hình này hẳn không ngờ vẫn không cầu tự bảo vệ mà còn muốn báo thù, thực là khiến những người trong Hồng Môn yến đều phải thoáng kinh ngạc.

Hẳn đánh xuống một gậy, Nam Cung Khoái không ngờ trước được, nhưng Nam Cung Trang ngồi bên cạnh y đã vung tay, một cây nhận linh đao chém ra, “đình” một tiếng, chặn lại một gậy của Kinh Thu Phong. Phải biết gậy lục giác của Kinh Thu Phong cực kỳ nặng nề, lại thêm hẳn trời sinh thần lực, lực đánh xuống há lại không mạnh đến mười lần. Nam Cung Trang nhẹ nhàng ngăn cản, không ngờ lại chống đỡ được, thực sự khiến Kinh Thu Phong không thể tưởng tượng nổi.

Nam Cung Lương một đòn không thành, cung không truy đuổi mà lùi nhanh về sau!

Sau lưng hắn chính là Khúc Mộ Sương còn đang đau đớn. Lúc hắn lùi không ngờ còn nhanh hơn cả lúc tiến lên!

Kinh Thu Phong trong lòng phát lạnh, cũng mặc kệ luôn hai người Nam Cung Trang, Nam Cung Khoái, hét lớn một tiếng, lao về phía Nam Cung Lương.

Ngay lúc hắn tung người phóng đi, một tia sáng lóe lên như điện chớp, một mũi Hải dạ xoa đã đâm vào bụng hắn.

Nam Cung Bá ngồi trên ghế văn quan đã ra tay.

Cùng lúc ấy, Nam Cung Lương đã đánh rơi tử kiếm trong tay Khúc Mộ Sương.

Kinh Thu Phong phát ra một tiếng gầm chấn động cả trời đất, một tay bắt lấy cương xoa, mắt trợn trừng như miệng chén, nhìn chăm chăm vào Nam Cung Bá.

Nam Cung Bá cũng không khỏi lùi lại một bước, lúc này, nhận linh đao của Nam Cung Trang đã chém xuống lưng Kinh Thu Phong.

Kinh Thu Phong gầm thét quay người, Nam Cung Trang chém một đao, một chiếc đầu bay lên cao, máu tươi đầm đìa, phải một lát sau cái đầu mới rơi lục cục xuống đất.

Thực là nhất đao lưỡng đoạn.

Khúc Mộ Sương chứng kiến tình cảm bi thảm như vậy cũng không cách nào chiến đấu nữa, chỉ cảm thấy trời đất xoay tròn, bản thân chỉ muốn thoát khỏi cái thế giới đáng sợ này, cuối cùng thì ngất xỉu, bất tỉnh nhân sự.

-Về sau tôi liền bị đưa tới nơi này. Bọn chúng hỏi tôi, Tiêu Thu Thủy có tới tham gia đại hội Thần Châu kết nghĩa hay không? Tôi nói, Tiêu đại

ca vốn là người sáng lập Thần Châu kết nghĩa. Bọn chúng lại hỏi, người tại sao lại tới Thần Châu kết nghĩa giúp hãn đoạt quyền? Tôi đáp là cha dự tính Lương Quảng thập hổ sử bốn ba ngàn dặm, tìm tới Tiêu đại ca. Bọn chúng nghe xong im lặng một lúc rồi lại hỏi, có phải cha người cũng cùng tới hay không? Tôi chỉ có thể nói thực là cha cùng Mộ Dung Anh Hùng theo đường thủy tới Động Đình hồ. Bọn chúng nghe vậy có chút tức giận, nói là phàm những ai ủng hộ Tiêu Thu Thủy đều đối nghịch với Vô Thương. Vô Thương chắc chắn sẽ làm mình chủ võ lâm, cha người không biết thức thời, người chờ đấy mà xem. Nói xong đến ngày thứ hai, bảy người liền có năm người biến mất, hai người còn lại áp giải tôi, bắt tôi chịu đủ mọi loại hành hạ, chờ đợi ở đây, nói mọi người nhất định sẽ xuất hiện trên đường này... Tôi chờ đến hôm nay mới trông thấy anh, thực là tốt quá...

Lương Đẩu biến sắc hỏi:

- Cô nói luôn cả hành trình của lệnh tôn cho bọn chúng rồi?

Khúc Mộ Sương đau đớn gật đầu.

Lương Đẩu giậm chân than:

- Trời ơi, vậy thì nguy rồi!

Lúc này trong bàn tiệc, người ăn mặc như “thái tử” cười khặc khặc, nói:

- Ta là Nam Cung Tăng. Bọn ta để mạng cho con nhỏ này là để nó báo cho các người những chuyện đó... Còn về Khúc Kiếm Trì, Mộ Dung Anh Hùng à...

Chỉ thấy hãn bỗng vung tay lên, hai vật đen xì lại bay tới.

Mạnh Tương Phùng, Không Biệt Ly đưa mắt trao đổi, dưới ánh trăng, đao kiếm lóe lên như điện quang hỏa thạch, đao kiếm giao nhau, đã đỡ lấy hai vật đó, hóa ra lại là hai chiếc đầu người!

Khúc Mộ Sương vốn đã sợ đến hồn phi phách tán, giây giờ liếc qua lại càng hôn phi cửu thiên, hét lên một tiếng, ngất xỉu đi mất.

Khúc Kiếm Trì vốn ngược dòng Tương giang ở Hồ Nam đi lên, sau khi tới Động Đình hồ sẽ theo Hán Thủy tới Mạch Thành.

Khúc Kiếm Trì, kiếm khách đã già, từ sau khi ông ta mất đi sáu ngón tay, ham muốn tranh đoạt danh tiếng thế gian trong lòng ông đã sớm phai nhạt đến còn trong sáng hơn nước sông Tương Giang.

Ông vốn cùng tề danh với Tân Hồ Khâu, Tân Hồ Khâu lại có kết cục như vậy... Lần này ông tới Thần Châu kết nghĩa, cũng không phải để ủng hộ con trai của đối thủ (Tiêu Tây Lâu và Khúc Kiếm Trì cùng được xếp vào Thất đại danh kiếm đương thời) đoạt lấy bảo tọa, mà là vì chuyện của Mộ Dung thế gia.

Mộ Dung thế gia là võ lâm đệ nhất thế gia, xếp hàng đầu trong Tứ đại thế gia, đồng thời cũng đứng cao nhất trong Tam đại kỳ môn. Năm trăm năm nay, Mộ Dung thế gia nhân tài lớp lớp, lãnh tụ võ lâm, bề nghề quần luân, thanh danh không giảm.

Nhưng từ khi Quyền Lực bang quật khởi tới nay, liên tiếp ám sát, đánh lén con cháu Mộ Dung thế gia, mấy tháng gần đây, Mộ Dung thế gia tử thương hơn trăm người.

Quyền Lực bang có lẽ cũng không muốn vội vã đối phó với Mộ Dung thế gia như vậy, ít nhất là khi thiên hạ chưa định, kẻ địch hàng đầu Chu đại thiên vương chưa trừ, Quyền Lực bang quả thực là không có lý do để công khai đối địch với Mộ Dung thế gia.

Có điều, đối với Quyền Lực bang mà nói, lần này lại là Mộ Dung thế gia phát động công kích trước. Trong trận chiến Ô Giang, sở dĩ Thiết Kỳ thân ma Diêm Quỷ Quỷ không cách nào tiêu diệt nhóm Tiêu Thu Thủy của Hoán Hoa kiếm phái, chính là vì có người của Mộ Dung thế gia giở trò bên trong.

Đáng tiếc, Quyền Lực bang không biết rằng, Mộ Dung thế gia tuy đã sớm khinh thường cách làm của Quyền Lực bàn nhưng quả thực đã từng ước chế hạ chúc, không được phép phát động công kích trước với Quyền Lực bang. Kỳ thực trong trận chiến Ô Giang, Quý Châu, người của Mộ Dung thế gia căn bản không hề tham gia, chỉ là Khâu Nam Cố ăn nói lung

tung mà thôi, khiến cho Thiết kỵ Lục phán quan tưởng nhầm là người của Mộ Dung thế gia, làm trận chiến giữa một đại thế gia cùng một đại bang phải bộc phát trước thời hạn.

Khi chiến tranh vừa mới phát động, Chu đại thiên vương liền tìm cách liên lạc với tổng quản Mộ Dung thế gia, cũng tức là nhân vật thứ tư trong Mộ Dung thế gia, Mộ Dung Cung, hy vọng có thể hợp sức hai nhà, cộng thêm thực lực của họ Phí, đồng loạt tiêu diệt Quyền Lực bang.

Mộ Dung Cung là người tổng phụ trách sắp xếp trong Mộ Dung thế gia cùng tiếp xúc với võ lâm giang hồ đương thời, ông ta đương nhiên là biết đại thế đưa đẩy, hợp tác với Chu đại thiên vương là hành động sáng suốt, bởi vì Quyền Lực bang đã sớm thu phục hai nhà Nam Cung, Thượng Quan.

Mộ Dung thế gia hiển nhiên là đã bị cô lập.

Nhưng khi ông ta bấm báo với Mộ Dung Thế Tình thì Mộ Dung Thế tình lại bác bỏ tất cả.

Mộ Dung cung chỉ là người phụ trách, Mộ Dung Thế Tình mới là lãnh tụ chân chính của Mộ Dung thế gia, cho nên về phương diện quyết sách, Mộ Dung Thế Tình bảo không được thì nhất định là không được.

Mộ Dung Thế tình nổi tiếng thiên hạ, thời niên thiếu đã danh động tám phương, đương thời ngoài trừ Yến Cuồng Đồ ra, không ai có thanh danh vượt hơn được, có thể nói uy chấn võ lâm, hơn nữa còn văn thái phong lưu, cũng để lại không ít kỳ hành diễm sự.

Ông ta tuy đã già nhưng một trai một gái của ông ta, Mộ Dung Nhược Dung và Mộ Dung Tiểu Ý đều đã được hết chân truyền, là mỹ nhân nổi tiếng võ lâm, cũng là tài tử hữu danh trong hàn lâm. Ông ta quyết không vì đối đầu với Quyền Lực bang mà cam tâm tình nguyện cùng chung một bọn với Chu đại thiên vương mà ông vốn cho là phường hạ lưu vô sĩ.

Quyết định này khiến Chu đại thiên viên rút lui nhưng ngầm đan lưới, chờ làm ngư ông đắc lợi, nhân lúc Quyền Lực bang cùng Mộ Dung thế gia chém giết kịch liệt, ngầm sai phục binh, ám sát không ít nhân vật “khó giải quyết” trong mắt Chu đại thiên vương.

Lần này cao thủ trọng yếu trong thế hệ thanh niên ngoại hệ của nhà Mộ Dung, Mộ Dung Anh chết thảm trong Xuyên, mà Khúc Kiếm Trì dù sao cũng là danh nhân võ lâm một dải đất Xuyên, mắt thấy thi thể Mộ Dung Anh cái chết cực thảm, khuôn mặt đầy kinh ngạc, khó tin, hẳn là bị người quen biết mưu hại (kỳ thực là bị Khang Xuất Ngư giết), Mộ Dung Anh Hùng liền muốn tìm rõ căn nguyên, tìm ra được thủ phạm thực sự, cho nên đến tìm Khúc Kiếm Trì hỗ trợ.

Nhà Mộ Dung và Khúc Kiếm Trì có uyên nguyên sâu xa, ngày trẻ Khúc Kiếm Trì từng bị thu hạ Chu đại thiên vương làm trọng thương, năm ngón tay trái đều gãy trong trận đó, sở dĩ có thể không chết đều là nhờ Mộ Dung Thế Tình ra tay tương cứu.

Mộ Dung Thế Tình và Chu đại thiên vương cũng vì trận giao tranh đó mà kết thành thù sâu, cho nên nhà Mộ Dung có việc nhờ cậy, Khúc Kiếm Trì dù vào nước sôi lửa bỏng cũng không chối từ.

Tại hiện trường Mộ Dung Anh bỏ mạng, Mộ Dung Anh Hùng tìm được một thứ trên người Tiêu Thu Thủy, là một con dấu do Dương Tế Quang khắc, đã biến thành mảnh vụn, rơi vãi dưới đất (trong trận đó Tiêu Thu Thủy từng chịu một roi của Thiết phán quan, đánh rách áo bên hông, con dấu cũng rơi mất lúc ấy.)

Mộ Dung Anh hùng cũng phải tra điều tra cẩn thận, ghép nối mới miễn cưỡng nhìn ra được trên con dấu này khắc tên Tiêu Thu Thủy.

... Tiêu Thu Thủy Hoán Hoa kiếm phái sao lại có liên quan tới chuyện này.

Vì thế hẳn tức khắc tới gặp Khúc Kiếm Trì, hỏi thăm về việc này. Hẳn biết Khúc Kiếm Trì quen biết với Tiêu Tây Lô, mà Hoán Hoa kiếm phái lại vừa đại chiến với Quyền Lực bang, hiện tại không rõ sống chết nhưng môn hộ đã hủy.

Ngoài ra hẳn cũng khẳng định, tử thi tại trường phần nhiều là bị nội kinh cực kỳ mạnh mẽ đánh chết, hiển là là không phải do Mộ Dung Anh làm. Mộ Dung Anh còn chưa có bản lĩnh cao như vậy.

Mộ Dung Anh là em họ hẳn. Mộ Dung Anh hùng xuất phát từ dòng chính tông, cho nên tên được phép có hai chữ. Người xếp trên hẳn là Mộ Dung Cung, là nhân vật xuất quần bạt tụy nhất của dòng nhánh, có điều cũng phải ở trong nhà Mộ Dung lưu truyền suốt năm đời, ra sức hơn bốn mươi lăm năm mới đạt được vinh dự như hiện nay.

Có thể xếp hạng thứ năm trong Mộ Dung thế gia, dù thế nào đi nữa cũng không phải là kẻ tầm thường.

Thanh danh đều phải đổi lấy bằng thực lực.

Chương 3: Như thú bị vây.

Khi Khúc Kiếm Trì thấy Mộ Dung Anh Hùng đến tìm mình, ông đã vô cùng vui mừng.

Ông luôn muốn báo đáp ơn sâu của Mộ Dung Thế Tình.

Chỉ là Mộ Dung Thế Tình giống như mây bay bóng hạc, mấy lần bái kiến đều tránh mặt không gặp, Khúc Kiếm Trì thực không có can đảm làm phiền thêm nữa.

Nay Mộ Dung Anh Hùng tới hỏi, Khúc Kiếm Trì lập tức biết gì nói nấy.

... Nếu Tiêu Thu Thủy đã đổi đầu với Quyền Lực bang thì cái chết của Mộ Dung Anh chắc chắn không phải do Tiêu Thu Thủy làm.

... Hẳn là Tiêu Thu Thủy và Mộ Dung Anh cùng nhau tác tiến, cũng có nghĩa là, nếu muốn tìm hiểu xem tại sao Mộ Dung Anh lại chết không cam lòng như vậy, nhất định phải tìm được Tiêu Thu Thủy trước, bởi vì hẳn là người chứng kiến tận mắt.

... Chỉ cần Tiêu Thu Thủy còn chưa chết.

Cho nên Mộ Dung Anh Hùng lập tức lên đường tới đại hội Thần Châu kết nghĩa ở Hồ Bắc. Tiêu Thu Thủy là người đã dựng lên thế lực mới nổi của võ lâm này, là người đã làm dấy lên một cơn sóng nhiệt tình cuồn cuộn, Tiêu Thu Thủy không thể không đến.

Khúc Kiếm Trì cũng đồng ý hành động, không cần Mộ Dung Anh Hùng nhờ cậy, ông cũng muốn tìm Tiêu Thu Thủy, hỏi cho rõ ràng.

Ông ruy đã già, nhưng chỉ cần có thể tận lực cho Mộ Dung thế gia, ông sẽ dốc hết sức mình.

Không tiếc nuôi chút nào.

Lúc này chị em họ Khúc cũng đến xin tới Hồ Bắc góp vui, Khúc Kiếm Trì bề ngoài không bảo bối, nhưng mượn danh nghĩa du lãm phong cảnh, sai hai món tâm can bảo bối của mình cùng hào khách Kinh Thu Phong thực lực cũng khá ổn, theo đường bộ đi trước, bản thân thì cùng Mộ Dung Anh Hùng theo đường thủy tới Đường Dương, xử lý một chuyện trước rồi sẽ đến.

Không ngờ rằng trên dòng Tương Giang, họ lại gặp phải một cuộc chặn giết đáng sợ.

Gió thổi mưa phùn, tấp lên mặt Khúc Kiếm Trì và Mộ dung Anh Hùng, nhưng hai người lại có cảm giác bất đồng.

Khúc Kiếm Trì già rồi.

Từ sau khi đứt mất năm ngón tay trái, huyệt tâm của ông đã suy sụp, sau khi ngón út tay phải bị Mặc gia đệ nhất kiếm thủ Mặc Dạ Vũ cắt đi, ông lại càng tiêu tan, chỉ muốn lặng lẽ sống qua những năm tháng còn lại, giữ lấy bốn ngón tay, phó mặc sự đời.

Người ta sau khi mất đi tất cả những gì mình đã có mới cảm thấy quý trọng những gì mình từng có... Khúc Kiếm Trì cả đời cầm kiếm, nhưng phải tới khi đã già mới ngộ ra được đạo lý đó.

Mưa phùn tấp nhẹ lên mặt ông, lại nặng nề như những nhát chùy đánh vào sâu trong xương. Cơn đau phong thấp, nội ngoại thương, tật bệnh do đao chém chường kích lại phát tác.

... Đây phải chăng là cơn mưa cuối cùng mà ta được đón?

Trong đầu ông bỗng nổi lên một ý nghĩ không may mắn như vậy.

Mộ Dung Anh Hùng thì lại không nghĩ như thế.

Gương mặt hần cũng không phải là tuấn tú, vuông vắn, mặt chữ quốc, nhưng có khí khái nam nhi, có một loại cảm giác tránh nhiệm, có phong thái quả quyết dám gánh vác.

... Trong Mộ Dung Thế gia, người tuấn mỹ hơn hẳn mười lần đâu chỉ có cả trăm, người võ công cao hơn hẳn cũng không dưới mười người, sở dĩ hẳn có được địa vị đặc biệt như vậy là vì trong thân thể cao lớn của hẳn ẩn chứa ý chí siêu nhân cùng tài năng vượt xa bình thường.

... Người trong giang hồ, không đặc biệt thì sẽ mai một đi. Mộ Dung Anh Hùng không muốn bị mai một, trong thân hình hùng tráng của hẳn, khí phách kiên cường cùng ngạo cốt hiên ngang khiến hẳn vẫn luôn sừng sững trên giang hồ, không muốn và cũng không thể bị mai một.

Mưa nhỏ lâm râm. Mộ Dung Anh Hùng nhớ tới lần hẳn diệt trừ “Cửu hùng” ở Thái Hành Sơn. Người dân đứng hai bên đường nghênh đón, hoan hô vẫy chào. Buổi tối hôm ấy, hẳn chiếc hữu Tiểu Băng, thiếu nữ nhìn bề ngoài thì lạnh băng băng, cự tuyệt người ngoài ngàn dặm, nhưng một khi giao hảo thì lại nhiệt tình như lửa nóng.

Mộ Dung Anh Hùng khẽ mỉm cười, trong đủ chiến dịch phi đàm lịch huyết của đời hẳn cũng đan xen không biết bao nhiêu tiếng thở dài của thân liễu dáng hoa... Chỉ là người ta không biết, dưới cá tính anh vũ quả cảm của hẳn, còn có bao nỗi u sầu trong mộng của các thiếu nữ như vậy...

Đúng lúc này, hẳn vụt tỉnh khỏi giấc mộng.

Một con thuyền nhẹ, chờ đến khi hẳn phát hiện thì lao tới rất gần rồi.

Hẳn đẩy thuyền phu ra, kéo mạnh mái chèo nhưng đã không còn kịp, mũi thuyền đối phương giống như quyết tử, ầm một tiếng đâm mạnh vào thân thuyền hẳn.

Sóng lớn tràn vào.

Trong khoang thuyền, Khúc Kiếm Trì cũng đã nhảy ra.

Một vĩ lão kiếm khách, thân đã trải hơn trăm trận đương nhiên là có thể trấn tĩnh được trong tình huống này. Nhưng khi ông ta nhìn sang phía “người trẻ tuổi” bên cạnh thì mới biết thế nào gọi là “vững như bàn thạch”.

Thuyền đã sắp sửa chìm xuống, nước sông không ngừng tràn vào, nhưng Mộ Dung Anh Hùng ngay cả ánh mắt cũng không chớp nhiều thêm một cái, lông mày cũng không nhíu nhiều thêm một chút.

Trên thuyền kia có năm người, đang ăn uống. vẫn như cũ không chút khác lạ.

ở giữa có ba người, hai bên mỗi bên một người.

Khúc Kiếm Trì nhìn qua, sắc mặt vụt biến:

- Hồng Môn yến!

Mộ Dung Anh Hùng vẫn đứng thẳng trên thuyền hồng, không chút cử động.

Nhưng ánh mắt hắn cũng co rút lại.

... Nam Cung thế gia?

Hắn nhận ra được những kẻ này, nếu như nói Nam Cung thế gia có tam cao thủ thì không nghi ngờ gì, năm người trong thuyền này chính là năm người đứng hàng đầu.

... Nam Cung Hán, Nam Cung Sở, Nam Cung Tăng, Nam Cung Trang, Nam Cung Bá.

Chỉ cần gặp phải bất kỳ kẻ nào trong số những kẻ này cũng đã không dễ chọc vào rồi.

Bây giờ không ngờ lại tới cả năm người!

Hắn không biết người của Nam Cung thế gia làm thế nào tính chuẩn hắn ở trên sông... Người hắn kính ngưỡng nhất là Mộ Dung Thế Tình, cho nên phương thức hành sự cũng giống Mộ Dung Thế Tình, phiêu hốt, vô định, không thể nắm bắt.

Nhưng lần này đối phương rõ ràng là đã sớm nhắm vào hắn.

Hơn nữa vừa gặp mặt đã lập tức hủy đi chỗ đứng chân của hắn.

Hắn thực sự hối hận vì đi nhớ lại những thứ không nên nhớ đến, đến nỗi không kịp chú ý tới những chuyện đáng ra phải chú ý.

Mưa nhỏ lúc này giống như bàn tay lạnh lẽo của Tiểu Băng, dùng chiếc khăn lạnh lẽo, lạnh lùng lau lên mặt hắn: Tỉnh táo!

Tâm lý Nam Cung thế gia đối với Mộ Dung thế gia có thể nói là vô cùng phức tạp.

Mấy trăm năm nay, Nam Cung thế gia vẫn luôn đứng hàng đầu trong các thế gia võ lâm, nhưng thanh danh lại luôn không được vang dội như Mộ Dung thế gia.

Nam Cung thế gia từ huy hoàng đến suy sụp, đều là kết quả của việc đối đầu với họ Mặc và họ Đường.

Cuộc đấu của ba nhà “Nam Cung, Mặc, Đường” bắt nguồn từ ngày trước khi ba gia tộc lớn phái binh vây giết Yến Cuồng Đồ, đều tự giấu giếm thực lực, không chịu xuất hết toàn lực, chỉ trích lẫn nhau, cuối cùng dẫn đến đại chiến kịch liệt, máu chảy thành sông, vì thế trong trận đó Yến Cuồng Đồ lại chẳng hề bị thương.

Kết quả ba nhà đấu đá, họ Đường xuất quần bạt tụy, thanh danh càng lúc càng tăng cao, họ Mặc phạm vi thế lực giảm mạnh, nhưng số người chết khá ít, thực lực vẫn vững vàng như trước, còn phía nhà Nam Cung, ngoài cao thủ hạng nhất “Thất kiệt Nhất tú” cùng mười mấy đệ tử dòng nhánh thì gần như chết sạch, chết tuyệt.

Nam Cung thế gia may mắn giữ được Thất kiệt Nhất tú, cho nên vẫn có thể đứng vào hàng Võ lâm Tứ đại thế gia, nhưng đã hữu danh vô thực, cũng vô cùng ghen tức với Mộ Dung thế gia thanh danh luôn thịnh vượng.

Người Nam Cung thế gia vì thế mà gia nhập Quyền Lực bang, Liễu Cũng cũng bày bố để Nam Cung Vô Thương tranh giành vị trí võ lâm minh

chủ Thần Châu kết nghĩa, điều kiện là Nam Cung thế gia phải kiềm chế Mộ Dung thế gia.

Điều kiện này Nam Cung thế gia tự nhiên vui vẻ đồng ý, chỉ có điều trong tối còn âm thầm mưu tính chuyện khác.

Bọn họ thực sự hy vọng Nam Cung Vô Thương có thể trở thành minh chủ võ lâm, bồi dưỡng thực lực, khôi phục gia thanh, hy vọng sẽ đến một ngày thoát khỏi thân phận con rối, phát huy sức ảnh hưởng của Nam Cung thế gia. Do vậy bọn họ không những âm thầm muốn tiêu diệt Nam Cung thế gia, mà đối với phương châm chỉ thị của Lý Trầm Chu, đối phó Hoàng Phủ Cao Kiêu lai lịch bất minh, kiềm chế Mộ Dung thế gia, lôi kéo Tiêu Thu Thủy, Nam Cung thế gia chỉ vâng vâng dạ, ứng phó cho qua.

Trên thực tế, lợi dụng sự chi viện của Quyền Lực bang, bước lên bảo tọa, giết Hoàng Phủ Cao Kiêu, giết Mộ Dung Nhược Dung, giết Tiêu Thu Thủy, họ đã bất chấp tất cả.

... Nếu có thể giết chết một hai người trước khi Thần Châu kết nghĩa bắt đầu lựa chọn thì lại càng giảm bớt áp lực cho Nam Cung Vô Thương.

Đó là mong ước trong lòng người Nam Cung thế gia.

Vì thế Mộ Dung thế gia gặp phải Nam Cung thế gia, cũng giống chó và sói đụng đầu, không thể tránh khỏi một trận chém giết.

Nếu như Mộ Dung Anh Hùng là chó thì giờ sắp biến thành chó rơi xuống nước rồi.

Bởi vì tư thế hăn tuy bất động nhưng nước vẫn chậm chậm tràn vào trong thuyền, thuyền vẫn từ từ chìm xuống.

Hơn nữa sói cũng không có một con xông lên.

Thân hình Mộ Dung Anh Hùng không có chút cử động, trong lòng lại dao động liên tiếp.

Từ bỏ điểm đặt chân thì chỉ có sông lớn mênh mông, phóng qua thuyền đối diện, trên thuyền lại có sói dữ đang chờ chực cắn!

Sống chết chỉ cách nhau một sợi tóc, sao cho hãn được phép do dự dù chỉ thoáng chốc!

Khúc Kiếm Trì hiển nhiên là cũng đã nhìn ra được điểm này.

Ông đột nhiên phóng qua, toàn thân như ép sát vào mặt nước, lao vào trong thuyền đối phương.

Ông quyết định xông sang bên thuyền trước, chỉ có như vậy mới có thể di chuyển mục tiêu của đối phương, giúp Mộ Dung Anh Hùng tranh thủ thời gian tiến vào trong thuyền.

Ý tưởng của ông thì đúng, nhưng cách làm thì lại sai.

Khi ông băng băng điểm thủy phóng đi, đầu thuyền đối phương bỗng lộ ra hai lỗ hổng.

Cơ quan khởi động, dây cung thả ra, hai mũi tên mạnh bắn tới như điện chớp.

Khúc Kiếm Trì vọt đập lên mặt nước, toàn lực phóng lên.

Đúng lúc này, một người phóng ra, vung lưỡi rìu lớn, chém ngang vào sườn Khúc Kiếm Trì.

Người ra tay chính là Nam Cung Tăng.

Khúc Kiếm Trì xuất động trước chỉ lôi kéo được Nam Cung Tăng.

Mà Mộ Dung Anh Hùng cũng thực sự nắm bắt được thời cơ... khi Khúc Kiếm Trì phóng đi, hãn cũng đồng thời lao ra.

Nhưng lại bay xuống dưới nước!

Nam Cung Trang hét lớn một tiếng, cầm nhận linh đao xông tới chặn!

Nhưng lúc này thân pháp Mộ Dung Anh Hùng đột nhiên thay đổi.

Vụt chuyển hướng, biến thành chui vào bên hông thuyền.

Phải biết rằng thay đổi phương hướng bay giữa không trung là việc cực kỳ khó khăn, càng chưa nói đến trong tình cảnh gấp rút tránh né như hiện tại.

Nhưng Mộ Dung Anh Hùng đã làm được.

Đáng tiếc, hắn còn chưa phóng tới hông thuyền, Nam Cung Bá đã cầm cương xoa trong tay, đâm tới một nhát!

Mộ Dung Anh Hùng dùng “Đông Hải thủy vân tụ” quán một vòng, đã bắt được cương xoa, tay phải dùng Lưu phong Thiên các chưởng đánh tới.

Hắn chỉ cầu ép lùi Nam Cung Bá một thoáng chốc, chỉ cần chân hắn chạm đất một chút thôi là sẽ có thể liều mạng.

Nam Cung Bá đã bị hắn ép lùi, hơn nữa còn bị một chiêu Không thủ đoạt bạch nhận đoạt mất cương xoa.

Nhưng hai chân hắn đã mãi mãi không thể chạm đất được nữa.

Bởi vì hai chiếc phi bạt đã nhoáng lên, chặt đứt hai cổ chân hắn!

Người phóng song bạt là Nam Cung Sở.

Khi hắn rơi vào trong thuyền Nam Cung Hán đã dùng hai chỉ bóp chặt cổ họng hắn, âm u nói với hắn một câu:

- Đầu của người, bọn ta sẽ giúp giao lại cho bạn bè người.

Trong số cao thủ Nam Cung thế gia, Nam Cung Hán là kẻ thâm trầm nhất, mưu kế thủ đoạn đều cao nhất, nhưng tính về võ công thì đôi phi bạt của Nam Cung Sở là mạnh nhất, tiếp theo là rìu lớn của Nam Cung Tăng, tiếp nữa là thân pháp cùng đao tai trâu của Nam Cung Lương, sau đó là

thanh long đao của Nam Cung Khoái, dưới nữa là nhận linh đao của Nam Cung Trang và cương xoa của Nam Cung Bá. Nhưng võ công của Nam Cung Hán và Nam Cung Sở cộng lại cũng chưa chắc đã là đối thủ của Nam Cung Vô Thương. Đó là lời đồn đại trên giang hồ, Lương Đấu đương nhiên cũng từng nghe qua.

Khi ông nhìn thấy đầu của Mộ Dung Anh Hùng và lão kiếm khách Khúc Kiếm Trì thì đã biết, sự tình không thể hòa giải được nữa rồi.

Cho dù Nam Cung thế gia không tìm đến bọn họ tính sổ thì ông cũng phải tìm Nam Cung thế gia đòi lại công bằng.

Lương Đấu rất quen thuộc với Khúc Kiếm Trì, về tình về nghĩa, đó đều là chuyện phải làm, càng huống hồ ông cũng từng nhận ân tình của Mộ Dung Thế Tình.

Trước khi ông thành danh từng tu tập ở đài Vô Lương. Có một hôm, có một người đi ngang qua đó, bị một con chó nhỏ bướng bỉnh không cần thận cẩn cho một miếng, người đó không ngờ lại đánh đập con chó nhỏ đó, bẻ gãy tất cả răng của nó, cắt đứt mũi nó, Lương Đấu không thể nhẫn nhịn được, muốn bảo vệ con chó đó, người ấy liền muốn đánh luôn cả Lương Đấu.

Lương Đấu đương nhiên là không để cho y đánh, ngược lại còn “dạy dỗ” cho y một trận. Về sau chủ nhân gia tộc Hoàng Phủ, Hoàng Phủ Sùng tìm tới, ông mới biết kẻ đó chính là con trai duy nhất của Hoàng Phủ Sùng, Hoàng Phủ Khiêm.

Võ công Lương Đấu khi đó tối đa chỉ có đánh ngang tay với hai em trai Hoàng Phủ Bân và Hoàng Phủ Sam của Hoàng Phủ Sùng, muốn lấy một địch ba thì tuyệt không có khả năng. Đúng đến lúc nguy cấp thì Mộ Dung Thế Tình xuất hiện, giơ tay nhắc chân đã giết chết Hoàng Phủ Bân và Hoàng Phủ Sam

Chuyện đó khiến cho người họ Hoàng Phủ tức giận như điên, dốc hết toàn lực tấn công Mộ Dung thế gia, kết quả lại bị Mộ Dung Tiểu Ý và Mộ Dung Nhược Dung giết cho cho nước chảy hoa rơi, Hoàng Phủ Khiêm bỏ

mạng, Hoàng Phủ Sùng cũng trọng thương, uất ức mà chết. Đó là một đoạn duyên nguyên giữa Lương Đấu và Mộ Dung Thế Tình.

Đồng thời Lương Đấu cũng thấy rất khó hiểu vị với vị “Hoàng Phủ công tử”, Hoàng Phủ Cao Kiêu mà võ lâm đang truyền tụng sôi nổi... Từ khi nào Hoàng Phủ thế gia đã suy sụp lại có thêm một vị cao thủ thanh niên kinh thế hãi tục như vậy?

Mặt khác, Mộ Dung Anh Hùng bị người của Nam Cung thế gia giết chết, Lương Đấu càng không thể ngồi nhìn.

Lương Đấu trầm ngâm một thoáng, dùng một giọng cực kỳ áp bức, nói:

- Người của Nam Cung thế gia, rút cuộc thì các người muốn thế nào.

Một tràng cười giễu cợt.

Nam Cung Hán vừa nhẹ nhàng, vừa quý dị đáp:

- Mỗi người tự chặt một cánh tay, thề không bao giờ xuống Hồ Bắc nữa, coi như chuyện này bỏ qua.

Mạnh Tương Phùng cười lạnh, hỏi:

- Các người không muốn bọn ta tham dự đại hội Thần Châu kết nghĩa có phải không?

Nam Cung Hán hỏi ngược lại:

- Nếu các người tới Đương Dương, có chịu ủng hộ Vô Thương nhà chúng ta không?

Khổng Biệt Lý đáp:

- Ủng hộ.

Mọi người đều ngạc nhiên, ông đã nói tiếp ngay:

- Khi hãn thất bại, chúng ta vỗ tay, vỗ chân, vỗ mông, nhất định là sẽ ủng hộ.

Thiết Tinh Nguyệt cười ha hả, tính đùa cợt châm chọc lại “phát tác”:

- Nam Cung Vô Thương nếu xuống đài, ta ném trứng thối. Nếu không chịu xuống, ta ném giày thối, dép cỏ, rảnh đọc...

Khâu Nam Cố tiếp lời:

- Ta ném cho vỏ chuối, còn cả tổ ong, càng thêm một năm bột tiêu...

Tần Phong Bát ngạc nhiên hỏi:

- Cậu ném bột tiêu, không phải cả trường đều phải hắt xì sao?

Trần Kiến Quỷ cười nói:

- Kỳ thực chỉ cần lão Thiết bước lên đánh một phát rắm thôi là Nam Cung Vô Thương đã thương tích đầy mình rồi. Nếu luận ám khí, rắm của của lão Thiết chỉ cần là người có mũi thì đều không chống đỡ nổi, xếp hạng hẳn phải trên cả ám khí Đường môn.

Thiết Tinh Nguyệt nheo mắt híp, ngoác miệng rộng, cười đến ngờ ngạc, không ngờ còn khiêm tốn nói:

- Thất lễ. Thất lễ.

Người Nam Cung thế gia ban đầu thì không hiểu gì cả, sau thì biến sắc. Mấy người trên cây nói năng linh tinh, không ngờ lại chẳng hề để “Hong Môn đại trận” của bọn chúng vào trong mắt! Bọn chúng lại không biết, loại người như Thiết Tinh Nguyệt, Khâu Nam Cố, không nhưng trời sập xuống coi như mền đáp, dù là Hoàng Hà tràn lũ bọn hản cũng coi như một chuyển bơi lội mà thôi.

Nam Cung Sở cả giận quát:

- Các người nếu muốn tới Mạch Thành thì phải qua Hồng Môn đại trận trước!

Lâm công tử lạnh lùng hỏi lại:

- Qua như thế nào?

Nam Cung Sở nhe hàm răng trắng ờn, đáp:

- Xông qua!

Lâm công tử không ngờ lại ngáp dài một cái, nằm xuống ngọn cây, lười biếng nói:

- Tại sao ta lại phải xông qua đó? Sao không phải là các người xông lại đây?

Đường Phì cũng cười gian:

- Trong võ lâm có câu “Thấy rừng chớ vào”, đừng có bảo là bà cô ta không nhắc các người trước đất đó.

Nói đoạn cũng đánh rắm cái “bùm” một phát.

Từ khi Nam Cung thế gia bày bố Hồng Môn đại trận cho tới nay, chưa bao giờ gặp phải cảnh ngộ xấu hổ như bây giờ.

Phàm trông thấy Hồng Môn yển bày ra, đối phương đều hồn phi phách tán, nát gan vỡ mật, quỳ phục cầu xin, ngất xỉu tại chỗ đều có. Cũng có người chống cự đến cùng, nghĩ cách bỏ trốn, tự sát không hàng, cứng rất phá vây, chỉ không có chuyện quái đản như hôm nay, đối phương không chạy, chờ bọn chúng tới tấn công, hơn nữa còn ngủ mất.

Chư hiệp không ngờ đều như đã ăn ý từ trước, tự tìm vị trí, đều hô chúc ngủ ngon, nhắm mắt mà ngủ.

.... Rút cuộc có nhắm mắt hay không thì người của Nam Cung thế gia không nhìn thấy được, có điều tiếng ngáy nhè nhẹ thì cứ vang lên từng chập.

Tâm trạng người Nam Cung thế gia thì lại không yên bình.

... Sĩ nhục đến thế này!

Chỉ cần đối phương xông vào, Hồng Môn yển của Nam Cung thế gia đã sớm có trận thế tiếp chiến. Nếu như đối phương tấn công cũng trúng vào

sắp đặt của Nam Cung thế gia. Cho dù đối phương chiếm địa lợi, chia đường bỏ chạy, Hồng Môn đại trận cũng tự có sách lược ứng biến.

Nhưng đối phương không ngờ lại không công, thậm chí không thủ, ngược lại còn ngủ mất... Hôm nay đã là tối ngày mười một tháng ba rồi, ngày mai là mười hai tháng ba, đại hội lôi đài Thần Châu kết nghĩa, đám Tiêu Thu Thủy không thấy vợ sao?

Bọn họ không vợ, người của Nam Cung thế gia lại nôn nóng rồi.

Cho dù khởi hành ngay trong đêm thì sợ là cũng chưa kịp tới kịp để hỗ trợ. Chỉ dựa vào nội ứng của Quyển Lực bang giúp đỡ Nam Cung Vô Thương, người nhà Nam Cung chẳng ai có thể yên tâm được.

... Bọn chúng vậy mà lại dám ngủ!

Người Nam Cung thế gia cho dù thế nào cũng không thể chịu đựng được sự miệt thị như thế này. Bọn chúng tin tưởng, một đám người vợ vàng đi đường, cho dù thế nào cũng sẽ không ngủ nổi, chỉ không ngủ được thì sẽ sớm không nhẫn nhịn được, phải xông ra...

Khi đó Hồng Môn đại trận của Nam Cung thế gia toàn lực phát động công năng chặn giết, tiêu diệt đám người đáng hận này...

Trong lòng Lương Đấu cực kỳ giận giữ, thảm án của Mộ Dung thế gia, ông không thể ngồi yên mặc kệ. Mạnh Tương Phùng, Khổng Biệt Ly tuy thân kinh bách chiến nhưng đối mặt với Hồng Môn đại trận bách chiến bách thắng, trong lòng vẫn lo ngại. Lâm công tử, Đường Phi, Đặng Ngọc Bình, trong lòng cũng thấp thỏm, sát khí của Nam Cung thế gia, so với sát khí bản thân họ phát ra tuyệt đối chỉ mạnh không yếu. Đám Thiết Tinh Nguyệt, Khâu Nam Cỗ, Tần Phong Bát, Trần Kiến Quý, Lưu Hữu, Khúc Mộ Sương tuy con cuộc đời như trò chơi nhưng cũng không dám vọng động, bởi vì “đại ca” Tiêu Thu Thủy của họ chưa động. Bọn họ đều coi Tiêu Thu Thủy làm chỉ huy.

Cho dù võ công Tiêu Thu Thủy có cao cũng không thể trong khoảnh khắc giết chết tất cả bảy người bên phía đối phương.

Càng huống hồ hẳn còn chưa biết công lực của mình thực chất là như thế nào.

Lại thêm khi xung phong còn phải lo lắng cho an toàn của huynh đệ bên cạnh.

Không cần biết là mấy người bên mình xông vào Hồng Môn đại trận, hay là người của Nam Cung thế gia giết vào trong rừng sang, tất cả đều là mạo hiểm.

Từ bỏ cứ điếm dễ thủ khó công của mình, đưa bản thân bộc lộ giữa vòng vây của kẻ địch là nước cờ không nên mạo hiểm nhất.

Cho nên chẳng ai chịu liều mạo hiểm bước lên trước.

Trong khu rừng vắng vẻ rất yên tĩnh.

Những người uống rượu ăn thịt cũng lặng lẽ không tiếng động.

Dưới ánh trăng như sữa tươi chiếu rọi, cảnh vật yên bình tựa như tất cả thu thảo đông trùng đều đã ngủ ngon, ngủ rất say, rất yên...

Chương 4: Núi rừng đẫm máu.

Mặt trời như đổ lửa, đây là một ngày thời tiết biến đổi thất thường.

Ngày mười hai tháng ba.

Mạch Thành. Dương Dương. Dốc Trường Bản.

Đấu chí sục sôi hùng hừng, tràn ngập khắp tòa thành cổ.

Đầu người lúc nhúc, người chen lấn người, muốn di động nửa bước cũng phải xem xem sóng người có ý muốn động hay không. Trong tình hình người đông nghìn nghịt, người sát bên người này, một cá nhân thường thường chẳng thể ngó nghênh nổi bên nọ bên kia.

Ba mươi sáu lá cờ lớn đang tung bay.

Ba mươi sáu bang phái có tiếng tăm, đã đưa cờ lớn có dấu hiệu của mình cắm dọc khắp lô đài, gió mạnh thổi qua, tất cả cùng tung bay phần phật, tràn ngập khí thế!

... Lá cờ của ta, phải cắm vào nơi lô đài!

Ôm theo suy nghĩ oanh liệt như vậy, mỗi người đều muốn đại triển thân thủ trên lô đài, độc bá thiên hạ...

Khi người người đều duy ngã độc tôn như vậy thì gió tanh mưa máu là chuyện không thể tránh khỏi.. Giết!

Ngoài cờ quạt của ba sáu bang lớn phái mạnh còn có anh hùng hảo hán các nơi, hai đạo hắc bạch, kỳ nhân ẩn sĩ, thậm chí là tạp giáo dị đàn, nhân vật chưa tên chưa tuổi, tất cả đều để lại tiêu chí trên “bảng Thư Hùng” trên lô đài, chuẩn bị một bước vang danh thiên hạ.

Kỳ thực trong những ngày này, các lộ nhân mã đã lục tục kéo tới Mạch Thành, Đương Dương, kết quả là bắt đầu từ trước khi lôi đài chính thức cả nửa tháng, mỗi ngày số lượng người tử vong đều không dưới một trăm mười ba người, trong đó đương nhiên bao gồm cả ám sát.

Đến nay, những người có thể lên đến được lôi đài đều là nhân vật võ lâm có bản lĩnh thật sự, không thể coi thường.

Có điều bản thân tỷ thí lôi đài lại không đầy gió tanh mưa máu như thế.

Bởi vì lôi đài mở ra, hiệu quả đào thải lập tức xuất hiện, sau sáu trận diễn ra liên tục, người dưới đài đã không còn được mấy người dám xông lên khiêu chiến nữa.

... Bởi vì tận mắt thấy người võ công còn cao hơn mình cũng chịu thất bại rồi, thực sự không cần thiết phải nhảy lên cho xấu mặt nữa.

Những người tự biết mình biết ta vẫn còn khá nhiều. Rất nhiều người lén lút xóa bỏ tên ghi, hoặc âm thầm tháo bỏ cờ quạt, vụng trộm lén xuống dưới đài than thở: Đáng tiếc lần này chỉ có thể lên bảng Thư Hùng, không thể lên “Thiên Khuyết”.

Chỉ có ba người đứng đầu trong đại hội tỷ thí lôi đài Thần Châu kết nghĩa mới có tư cách lên Thiên Khuyết... Thực sự là rãnh trời, khó như lên trời.

Nhưng không có một ai dám nói không công bằng, bởi vì người thắng có chân tài thực học, chân đao chân thương. Đương nhiên, mục đích cuối cùng là địch khí đồng cừ, liên hợp sức mạnh, cùng chống quân Kim, cùng diệt cường đồ, do vậy quy tắc khi so đấu là “điểm tới là dừng”.

Hiện tại đã qua mười hai trận, hiển nhiên cũng có mười hai người thất bại, nhưng chỉ ngộ sát một người, bị thương ba người, ngược hẳn với sự thảm khốc khi lén lút tranh đấu.

... Bởi vì ai cũng muốn trước khi mình làm mình chủ, ra vẻ khí độ rộng rãi một chút, được người ta ủng hộ nhiều thêm một chút, hơn nữa còn có

được danh tiếng nhân hiệp, tội gì phải chém giết giữa đám đông, để người ta chỉ trích?

Càng huống hồ chẳng ai dám vuốt râu hùm những người chủ trì, chẳng may giết chóc quá nhiều, người bình phán hạ lệnh “nhân phẩm quá kém, không xứng so đấu”, bị trục xuất như vậy chẳng những mấy uy mà còn không đáng.

Người bình phán là đệ nhất cao thủ trấn sơn Võ Đang, Đại Vĩnh lão nhân, cùng trưởng lão Thiếu Lâm Nam tông, Địa Nhân đại sư.

Thiếu Lâm, Võ Đang tuy sức mạnh đã suy yếu nhưng uy danh của hai mạch vẫn còn tồn tại, Thần Châu kết nghĩa lần này muốn cầu anh tài thống lĩnh võ lâm cũng là thâm ý hai phái ủng hộ... Đó cũng là điểm thể hiện Thiếu Lâm và Võ Đang vứt bỏ lòng riêng, rộng rãi đại độ.

Người chủ trì trường tranh đấu này là Gia Cát tiên sinh của quan phương. Ông là một trong Thiên hạ Tam đại thần bộ đương thời (tức là Thiết kiếm thiết thủ thiết sam thiết la võng Chu Hiệp Vũ trong Dược Mã Hoàng Hà, Cửu chỉ cầm long Hồ Thập Tứ trong Lưỡng Quảng Hào Kiệt, cùng vị Gia Cát tiên sinh ngày sau thành nhân vật thủ lĩnh trong hệ liệt Tứ Đại Danh Bộ)

Võ lâm vốn nhân tài lớp lớp, sau bao trường chém giết, tranh đấu đã sớm suy tàn xuống dốc, nếu không thể tiếp tục “giang sơn rộng lớn, người tài xuất hiện” thì sao chống trả lại sự uy hiếp của đám Quyền Lực bang, Chu đại thiên vương? Gia Cát tiên sinh là đại biểu bên phía quan phủ, lúc này ông mới đang tuổi ba mươi, chính vào thời tinh tráng, có ông ra mặt, mọi chuyện đều công bằng hợp lý, mọi người chiến đấu tại dốc Trường Bản cũng cảm thấy an toàn hơn nhiều.

Khi mặt trời lên đến giữa trời, lôi đài đã đấu được mười tám trời.

Hiện tại người tạm thời là minh chủ võ lâm, thẳng liên tiếp năm trận là một người phụ nữ.

Trung nguyên Loan nguyệt đao Tây Thủy Thanh.

Nhưng quần hào dưới đài, người xem vây quanh đều rì rào to nhỏ, thanh danh của Tây Thủy Thanh này không được tốt (là sư phụ của Kiều Lệ Hoa trong truyện Bạch Y Phương Chấn My), nếu cô ta thành minh chủ võ lâm của Thần Châu kết nghĩa, quần hùng sao có thể kết nghĩa với loại yêu nữ thế này được?

Một bộ phận có kiến thức thì lại chỉ mỉm cười ung dung, tự tin không lo lắng. Võ công Tây Thủy Thanh tuy tinh diệu nhưng “núi cao còn có núi cao hơn”, chỉ cần “ngọn núi” càng cao hơn xuất hiện, tất có thể áp đảo cô ta.

Tây Thủy Thanh cũng biết người khác không ủng hộ mình cho nên vì thế mà phần hận, ra tay cũng tàn nhẫn khác thường, năm trận so đấu, đánh trọng thương năm người, trong đó có hai người tuy không chết nhưng sợ rằng cả đời này sẽ khó mà động võ được nữa.

Mặt trời đỏ rực, trong thời tiết cuối xuân sắp sang hè này, rất dễ làm nổi lên một trận mưa lớn....

Loan đao của Tây Thủy Thanh như ánh chớp lấp lóe trên lôi đài...

Qua một đêm yên lặng, người trong rừng sam đang tự cười nói, trêu chọc, chỉ trích, bàn luận.

Ngoài rừng thuận theo ánh mặt trời chiếu rọi, mắt thấy lại sắp có một trường mưa gió kéo tới, người của Nam Cung thế gia thật sự có thể nói là “giận giữ như điên”.

... Bất chấp tất cả, xông vào trong rừng!

Nhưng “thấy rừng chớ vào”.

... Không cần biết thế nào, cũng phải ép chúng đi ra!

Nhưng một khi di động, trận thế sẽ lập tức mất tác dụng.

... Chung quy cũng không thể có chờ đợi mãi thế này được.

Huống hồ hôm nay đã là ngày mười hai tháng ba rồi.

... Chiến cuộc ở Dương Dương ra sao rồi?

Nam Cung Vô Thương đã lên làm minh chủ hay chưa? Kỳ lạ là Tiêu Thu Thủy cũng muốn tới dốc Trường Bản, tại sao lại không chút vội vã? Vì một gã Tiêu Thu Thủy cùng một đám người ủng hộ hãn mà bị giữ chân ở đây, dù sao cũng là bất trí...

... Nếu như Vô Thương gặp phiền phức thì phải làm thế nào?

Nghĩ tới đây, Nam Cung Hán, Nam Cung Sở, Nam Cung Tăng, Nam Cung Khoái, Nam Cung Lương, Nam Cung Bá, Nam Cung Trang thật sự là lòng như lửa đốt, nôn nóng khó kiềm.

Lúc này lại nghe tiếng “cười cợt” của đám Thiết Tinh Nguyệt, Khâu Nam Cổ, Tiêu Thu Thủy, Trần Kiến Quý, người của Nam Cung thế gia lại càng không cách nào nhẫn nhịn được nữa.

Loan đao của Tây Thủy Thanh cuối cùng cũng không thể tỏa ra quang mang lấp lánh, diều võ dương oai trên lôi đài được nữa.

Đây là trận chiến thứ hai mươi.

Tây Thủy Thay vẫn luôn uy phong lẫm liệt, môn đồ của cô ta cũng vẫn luôn reo hò ầm ĩ, cho đến khi thanh loan nguyệt đao Miêu Cương này bị đánh bay mới dừng lại.

Người tiến lên là một đầu đà cầm giới xích.

Đệ tử Thiếu Lâm.

Ánh mắt Đại Vĩnh lão nhân sáng lên, sắc mặt lại trầm xuống.

Ông đã hiểu dụng tâm của Địa Nhân đại sư khi phí tâm dựng nên lôi đài này rồi. Vị cao tăng Phật môn từng vì bắt giữ (đến cuối cùng vẫn để chạy thoát) tổng quản Liễu Ngũ Liễu Tùy Phong của Quyển Lực bang mà danh động một thời này, khổ tâm xếp đặt như thế là vì để đệ tử của Hòa Thượng

đại sư Nam Thiếu Lâm, Thác Bát đầu đà, đoạt được ngôi đầu, một lần nữa lãnh đạo võ lâm.

Đại Vĩnh lão nhân ban đầu vì kinh ngạc, giận giữ mà kích động đến thoáng run rẩy, nhưng trên mặt ông ta thủy chung vẫn mang ý cười nhàn nhạt, nhìn như mệt mỏi mà lại thâm thúy khó dò không ai hiểu được...

Thạc Bát đầu đà lại thắng liên tiếp ba trận, công thêm thanh thế của Thiếu Lâm chính tông, xem ra thật sự không ai dám đối đầu nữa.

Mây đen bốn phía chậm rãi vây lấy mặt trời.... Sắc trời dần tối, như thú bị vây.

Vốn thú bị vây trong rừng, chỉ chờ để giết chết, đến bây giờ, trong rừng, ngoài rừng đều là thú bị vây.

Người thú bị vây tranh đấu, chỉ có ba loại kết quả: Thú sống người chết, người sống thú chết, hoặc cả thú và người đều chết.

Từ cổ tới nay, người thú chém giết, đánh lén, tự tàn, đâm máu, kết quả đều không hề thay đổi, cùng lắm thì biến thành con người thuần hóa dã thú thành gia súc, về thực chất, thú vẫn là đã “chết”.

Ít nhất cũng đã mất đi bản tính.

Trận chiến này diễn ra cực nhanh.

Nhưng thương vong cực lớn.

Là trận chiến tử thương nhiều nhất từ khi Tiêu Thu Thủy xuất đạo đến nay, khiến cho hãn cả đời cũng khó quên.

- Đốt lửa.

Cú chạm khởi động tình thế vốn đã như dây cung căng thẳng chờ bắn, đến từ câu nói thấp giọng của Nam Cung Hán với Nam Cung Trang.

... Phóng hỏa đốt rừng sam, ép bọn chúng phải ra.

Vì thế Nam Cung Trang len lén lúi ra, lặng lẽ giờ duốc, tay cầm nhận linh đao, âm thầm lén tới sau rừng, chuẩn bị phóng hỏa.

Khoảnh rừng này chỉ được có hai, ba mẫu, nhưng cành lá rậm rạp, chừ hiệp muốn xông ra ngoài tất nhiên là không tránh khỏi chặn giết của người nhà Nam Cung, nhưng người của Nam Cung thế gia cũng không cách nào nhìn rõ động tĩnh bên trong. Bọn chúng vốn muốn dùng ám khí phục kích nhóm Tiêu Thu Thủy trong khu rừng sam này, nhưng lại bị Mạnh Tương Phùng, Khổng Biệt Ly dùng “đao kiếm hung quái” nhìn thấu. Bọn chúng không kìm nén được, phóng ám khí tập kích, sau đó cùng nhau xông ra, nhưng lại bị đối phương chiếm mất rừng sam, biến thành tình thế “địch tối ta sáng”.

Nam Cung thế gia vốn có thể chia một bộ phận trấn thủ rừng sam, một bộ phận xuất kích, nhưng Hồng Môn đại trận lại không đủ bảy người thì không thể vận hành, bất đắc dĩ, hiện tại Nam Cung Trang lén đi đốt lửa, đám Nam Cung Hán tất phải níu chặt sự chú ý của kẻ địch.

- Người trong rừng nghe đây, chúng ta biến can quan thành ngọc bạch có được không?

Lúc này Nam Cung Trang đã lén tới sau rừng.

Chỉ nghe tiếng Lương Đẩu vang lên trong rừng:

- Chúng ta vốn không muốn làm kẻ địch với các người.

Nam Cung Sở cười quái dị:

- Rất tốt! Chỉ cần các người không đương trường phản đối Vô Thương, chúng ta cũng có thể kết bạn cùng đi.

Lúc này Nam Cung Trang đã chuẩn bị châm lửa thiêu đốt.

Lại nghe Lương Đẩu chậm rãi nói:

- Tỷ võ trên lôi đài, vốn là công bằng, bọn ta cũng không lên lôi đài, Vô Thương của các người nếu địch nổi Tiêu Thu Thủy thì có gì mà phải lo

lãng?

Nam Cung Sở thầm nghĩ: người vẫn còn tự cao tự đại như vậy, lát nữa một đám lửa không đốt cho người rụng lông tuốt da không xong... Nhưng bề ngoài vẫn không động thanh sắc, cười nói:

- Tốt thôi, Vô Thương chắc chắn sẽ thắng Tiêu Thu Thủy! Chỉ cần các người không làm loạn, đương nhiên...

Hắn mong chờ được nhìn thấy lửa lớn sẽ cháy lên rừng rực, nhưng bên tai hắn lại nghe thấy một tiếng kêu thảm.

Tiếng kêu thảm của Nam Cung Trang.

Khi người bên ngoài nói chuyện, Nam Cung Trang đã tới bên bìa rừng.

Nhưng khi hắn khẳng định, mấy người Nam Cung Hán, Nam Cung Sở đã hấp dẫn sự chú ý của kẻ địch trong rừng thì hắn liền bắt đầu châm lửa.

Trước hắn đốt cành khô trên mặt đất, sau đó giơ đuốc đốt cành lá trên cây. Chỉ cần đốt cháy một góc là lửa sẽ lập tức lan tràn, đủ khiến người trong rừng phải hoảng loạn.

Nhưng hắn vừa giơ đuốc lên thì bỗng liếc thấy trong tán lá rậm rạp có một người áo trắng, lạnh lùng như một khối băng, nhìn thẳng vào hắn. Đặng Ngọc Bình!

Hắn vụt rừng mình... Kiếm quang lóe lên!

Nam Cung Trang là nhân vật cỡ nào, hắn kịp thời vung ngang đao.

“Đinh” một tiếng, kiếm đâm trúng thân đao, hoa lửa bắn tung!

Cùng lúc đó, trong rừng lại có một người áo trắng vô thanh vô tức, tung mình nhảy ra.

Tim Nam Cung Trang như chìm hẳn xuống, người đó chém tới một kiếm.

Nam Cung Trang lúi nhanh, nhận linh đao chém ra, “choang” một tiếng đao kiếm giao kích, đuốc lửa trong tay Nam Cung Trang quét thẳng vào mặt người áo trắng.

Người áo trắng đó giữa thân, đầu sát tận đất, tránh được một đòn của đuốc lửa trong đường tơ kẽ tóc, tay trái lại rút từ trong kiếm tay phải ra một thanh đao mềm cực mỏng, chém ngang vào hông!

Đó chính là tình cảnh Nam Cung Trang phát ra tiếng kêu thảm.

Hắn không biết lá bài sát thủ của Lâm công tử nổi tiếng giang hồ “Đao kiếm bất phân”, chính là đao kiếm cùng thi triển, tay trái dao, tay phải kiếm, đao kiếm song sát.

Người của Nam Cung thế gia đều từng trải trận mạc, vừa nghe tiếng kêu liền biết Nam Cung Trang rất khó sống sót nổi.

Lúc này trong rừng đã tỏa ra khói đen.

Nhưng tâm người Nam Cung thế gia thì lại loạn.

Đúng lúc đó, trong rừng tiếng hô giết vang lừng, không biết có bao nhiêu người, chỉ ra làm mấy đường, xông tới chém giết.

Khói đặc ngược lại che giấu thân thể họ.

... Thế lửa này đã không gì cứu vãn được nữa.

Người của Nam Cung thế gia chỉ có thể giết ngược lại. Hiện tại không thể tức giận, tức giận là chết.

Chiến dịch giằng co càng lâu, chuẩn bị trước khi chiến càng lâu, càng công phu, chiến đấu càng kịch liệt, ngược lại càng có thể kết thúc nhanh chóng.

Cao thủ chân chính, sống chết thẳng bại, đều được quyết định chỉ trong một khoảnh khắc.

Nam Cung Khoái dũng mãnh nhất, đầu của Khúc Mân Miêu và Kinh Thu Phong là bị hấn một đao chặt đứt.

Sở thích lớn nhất của hấn chính là chặt đầu người. Hấn quyết chí phải chém được đầu Tiêu Thu Thủy.

Tiêu Thu Thủy lao ra khỏi khói dày, mục tiêu cũng chính là kẻ này. Hấn muốn báo thù cho Khúc Mân Miêu. Hai bên gặp nhau, căm giận đỏ mắt. Đúng lúc đó, trong rừng lại truyền tới một tiếng kêu thảm.

... Là tiếng kêu của Tần Phong Bát!

... Tại sao lại như vậy? Tiêu Thu Thủy giật mình chấn động, thanh long đao của Nam Cung Khoái đã bổ thẳng xuống đầu!

Nam Cung Sở là kẻ giết người nhiều nhất trong Nam Cung thế gia. Kế hoạch trong một ngày của y là: giết chết một trăm hai mươi sáu người, gian dân bốn người, cướp bóc mười một tông.

Y vung đôi bạt xông lên, nhưng có một đao một kiếm, đan xen như lưới, quấn chặt lấy y.

Đông đao Tây kiếm, Mạnh Tương Phùng, Khổng Biệt Ly!

Nam Cung Hán là chủ lực của Nam Cung thế gia phía bên này, y huy vũ roi vàng, nhưng lại bị một thanh đao thô sơ của Lương Đấu giữ cho nửa bước khó di động.

Thanh long đao của Nam Cung Khoái rít lên ù ù, quát tháo liên miên, đại khái là chiếm được thượng phong, không biết bên phía Nam Cung Lương, Nam Cung Tăng, Nam Cung Bá thế nào rồi?

Trong lòng Nam Cung Hán, Nam Cung Sở suy nghĩ như vậy.

Ngay lúc này, tiếng hô hào của Nam Cung Khoái đột nhiên tắt ngấm!

Nam Cung Khoái chém một đao, Tiêu Thu Thủy tránh được.

Nam Cung Khoái lại bổ tiếp Tiêu Thu Thủy lại suýt soát tránh được.

Nam Cung Khoái lúc này hai mắt đã bị khói hun đến chảy cả nước mắt, trên trán mồ hôi ròng ròng, hấn lại chém ra một đao, Tiêu Thu Thủy lại tránh được.

Tiêu Thu Thủy lần này đâm trả một kiếm.

Nam Cung Khoái đã liều xuất man kinh, lại chém ra bốn đao.

Tiêu Thu Thủy đều tránh được, thừa cơ hội đánh trả ba kiếm.

Nam Cung Khoái mang cả người lẫn đao, lại bổ xuống một nhát.

Tiêu Thu Thủy tránh qua trong đường tơ kẽ tóc, lúc giao mình trở tay trả lại hai kiếm.

Nam Cung Khoái tuy trời sinh dũng lực nhưng đao pháp của hấn lại cực kỳ tổn sức.

Hấn lại chém ra một đao, đối phong cũng trả lại một kiếm, hấn đã thờ hồng hộc như trâu, chỉ có thể dừng lại quệt mồ hôi, mồ hôi đã khiến hai mắt hấn đau đớn.

Đến khi hấn quệt mồ hôi mới cảm thấy chỗ ngón tay chạm vào ẩm ướt, có chất lỏng dính dính.

Tiếp đó càng khiến hấn đổ mồ hôi là: trước mắt hấn tràn trề toàn một màu đỏ máu... Cả tầm mắt đều là màu đỏ! Khiến cho hấn không thể nhìn rõ được sự vật!

Chẳng lẽ... Giờ hấn mới phát hiện ra chỗ ngón tay chạm vào trên trán có một khe nứt, một khe nứt sâu!

Quả nhiên là máu!

Hơn nữa trên tay áo hắn cũng bắt đầu nhỏ máu. Hắn cúi đầu xuống nhìn, mới nhận ra trên đùi đã nhuộm đỏ một mảng... Không chỉ trên đùi, vạt áo trước bụng cũng bị máu tươi muộn ướn như vải lau!

Hắn đưa tay sờ lên ngực, lại chạm phải một vết kiếm thương. Ban đầu hắn còn tưởng kiếm thương không nặng, nhưng chạm vào không ngờ lại chạm vào tận bên trong, chạm tới hắn nội tạng mình!

Hắn vốn liều đến quên hết tất cả... Bây giờ hồi lại, trong khoảnh khắc, có ít bả tám vết thương đồng thời đau đớn kịch liệt. Hắn gào lên:

- Tiêu Thu Thủy!

Trong cảnh vật đỏ máu trước mắt đã không còn thấy Tiêu Thu Thủy đâu nữa, hắn gầm thét, nhưng đã khàn đặc, đao vung lên vù vù vài lượt, cuối cùng thì không chống đỡ nổi, ngã xuống.

Khi Nam Cung Khoái chết, rìu lớn của Nam Cung Tăng đầu với Đường Phì, cương xoa của Nam Cung Bá đầu với Thiết Tinh Nguyệt, Khâu Nam Cố, đao tai trâu của Nam Cung Lương liều chiến Lâm công tử và Đặng Ngọc Bình. Trần Kiến Quý, Lưu Hữu, Khúc Mộ Sương cũng ở trong chiến đoàn này.

Tiêu Thu Thủy nhanh chóng đón lấy Nam Cung Bá, nói vội với hai người Thiết, Khâu:

- Đi trợ giúp Đường Phì

Nam Cung Bá sử dụng cương xoa, là cương xoa của hắn đâm vào bụng Kinh Thu Phong. Tiêu Thu Thủy áp sát, đâm ra một kiếm!

Kiểm khí từ nhát kiếm này đã cắt nát dũng khí của Nam Cung Bá!

Nhưng hắn dù sao cũng là hảo thủ kinh nghiệm lão luyện, cương xoa hất ngang, chặn lại được kiếm của Tiêu Thu Thủy.

Tiêu Thu Thủy đột nhiên bỏ kiếm.

Nam Cung Bá kinh ngạc.

Tiêu Thu Thủy tới gần, xuất chưởng.

Nam Cung Bá bị ấn một chưởng trúng ngực.

Tiêu Thu Thủy một chiêu là lùi, thu hồi kiếm trên cương xoa.

Sau khi trúng chưởng, Nam Cung Bá đã không còn chút khí lực nào để kiềm chế của Tiêu Thu Thủy nữa.

Hắn trợn mắt há mồm nhìn Tiêu Thu Thủy. Trước ngực tuy bị một chưởng ấn nhẹ xuống, dù lột áo ra cũng không thấy được chưởng ấn..

Nhưng Nam Cung Bá giống như bị chùy nặng đánh trúng, xương cốt toàn thân vỡ vụn ra từng tấc, đổ gục xuống như núi sụp, cột tan.

Tàn kim Toái ngọc chưởng!

Tiêu Thu Thủy vừa lên đã giết Nam Cung Khoái, Nam Cung Bá, hủy đi hai yếu tướng bên đối phương!

... Chỉ là Tần Phong Bát đi đầu rồi.

Tiêu Thu Thủy trong lòng hoảng hốt, cũng chính vì chút lo lắng đó mà vừa rồi hắn thiếu chút nữa thì bị Nam Cung Khoái áp chế, nếu không nhờ kiếm pháp Võ Đang thần diệu tinh túy thì sợ là đã bị thương dưới đao Nam Cung Khoái rồi.

... Lâm trận lùi bước, Tần Phong Bát tuyệt đối không phải là loại người như vậy!

Lúc này Nam Cung Lương đã liều bỏ cả mắt, đao tai trâu của hắn đâm vào bụng Khúc Mộ Sương, nhưng khi đao hắn còn chưa kịp rút ra, tay hắn đã bị Lâm công tử chặt đứt.

Hắn bị đau lùi nhanh, tránh qua khoái kiếm của Đặng Ngọc Bình, vọt bắt ngang hông Trần Kiến Quý.

Lúc này Tiêu Thu Thủy đã chạy tới.

Trần Kiến Quý đã gặp nguy. Hắn nhất định phải giết Nam Cung Lương trước.

Hắn dốc toàn lực đâm ra một kiếm. Đúng lúc này, Đặng Ngọc Bình đột nhiên bước lên một bước, đâm một kiếm vào sau lưng Tiêu Thu Thủy!

Nhát kiếm này không ngờ còn nhanh hơn lúc bình thường tới ba lần!

Cho dù Tiêu Thu Thủy không phải bị đánh lén sau lưng, đối mặt nghênh đỡ thì trong tình huống bất chợt không kịp phòng bị, Tiêu Thu Thủy cũng không chống đỡ được.

Trong sát na thiểm điện kinh hồng ấy, Tiêu Thu Thủy lại như đã sớm dự đoán trước vị trí đâm của nhát kiếm này, thu kiếm cản lại.

Đặng Ngọc Bình vụt biến sắc.

Tiêu Thu Thủy hỏi một câu.

- Người đã giết Tần Phong Bát!

Đặng Ngọc Bình lập tức ngậy ra.

Trận chiến giữa Đường Phì và Nam Cung Tăng là thảm khốc nhất.

Đường Phì trúng phải ba rìu, Nam Cung Tăng tổng cộng trúng ba mũi lê hoa đình, hai cây hoàng phong châm, cùng một thanh ngô câu phi kiếm, hai người vẫn chiến đấu mãnh liệt.

Lúc này Thiết Tinh Nguyệt và Khâu Nam Cổ đã chạy tới, nhưng lưỡi rìu trong tay Nam Cung Tăng đột nhiên bắn ra.

Rìu đập trúng mặt trái Đường Phì.

Rìu lại chém trúng vào tim.

Đường Phi thét lên, đánh ra Đường hoa.

Đường hoa đẹp như hoa quỳnh.

Nam Cung Tăng muốn tránh, nhưng hoa nở ngập trời, rừng sam không đâu là không có hoa.

Cuối cùng có một đóa hoa, nở bung sáng lạn trước trán hãn.

Nam Cung Tham thét dài, hai mắt hãn chứa đầy kinh diễm, người hãn cũng chết đi trong kinh diễm.

Máu Đường Phi đẹp đến kinh tâm động phách, người nàng lại cực kỳ xấu xí.

Nàng đã bị thương nặng, đang cố sắt rút lưỡi búa cắm trước ngực ra.

Chợt có một người như một con đại bàng phóng tới, hai bạt đánh lên cán rìu.

Nam Cung Sở!

Lưỡi rìu lại cắm sâu vào lồng rặng to rộng của Đường Phi.

Thiết Tinh Nguyệt hét lớn, đánh ra một quyền. Nam Cung Sở lại cúi người, năm quyền của Thiết Tinh Nguyệt biến thành trực tiếp đánh trúng mặt Đường Phi.

Mặt Đường Phi bị đánh nát bét, người bay ngược ra xa.

Kịch biến nhanh như điện chớp, mắt thường không theo dõi nổi.

Đường Phi bay người ra ngoài, sau khi trúng một đòn nặng trên mặt, nàng mượn lực bay đi, không ngờ lại dùng thân hình to lớn, ôm chặt lấy Nam Cung Hán đang quyết chiến với Lương Đẩu!

Lúc này Khâu Nam Cố cúi mình, giữ chặt lấy Nam Cung Sở, Nam Cung Sở trong lòng lạnh ngắt, muốn hất Khâu Nam Cố ra.

Khâu Nam Cố liều mạng ôm chặt, lúc này đao kiếm của Mạnh Tương Phùng, Khổng Biệt Ly đã tới nơi.

Nam Cung Sở không biết làm thế nào đã gãy thoát được sự kiềm chế của Khâu Nam Cố, loạng choạng nghiêng ngã bước ra, nhưng chỉ thấy trước mắt một khoảng mờ mịt, không nhìn thấy thứ gì rõ ràng nữa.

Bên kia Đường Phì ôm chặt Nam Cung Hán, Nam Cung Hán kiệt lực giữ vững, roi vàng đã kiềm chế đao của Lương Đấu.

Nhưng Thiết Tinh Nguyệt đã xông tới.

Gầm thét xông tới.

Nam Cung Hán đánh một roi trúng lưng Đường Phì, da bóc thịt trong, nhưng Đường Phì vẫn không hề buông tay.

Thiết Tinh Nguyệt sao có thể để Nam Cung Hán tiếp tục thương tổn Đường Phì nữa, hấn vọt bắt lấy đầu Nam Cung Hán, dốc hết toàn lực, vặn mạnh một cái!

“Rắc” một tiếng, đầu Nam Cung Hán xoay ngược ra sau, giống như khuôn mặt mọc ra ở đằng sau gáy. Cung lúc ấy, Lương Đấu khẽ thở dài một tiếng.

Đao của ông đã đâm thấu tim Nam Cung Hán.

Đầu Nam Cung Hán tuy đã bị vặn ngược nhưng tim thì vẫn ở đằng trước.

Lúc này Đường Phì đã buông tay, thân thể to lớn đổ ầm xuống đất. Thiết Tinh Nguyệt kêu lên đau đớn:

- A Phì...

Vội cúi xuống xem xét. Nam Cung Bá loạng choạng, Lương Đất thu hồi đao lại, máu tươi phun ra như suối.

Nam Cung Hán nghiêng nghiêng ngả ngả bước ra mấy bước, cả người lẫn roi đâm sầm vào một người khác.

Nam Cung Hán lúc này đầu xoay sau lưng, trông thấy Nam Cung Sở hai mắt chỉ có tròng trắng, không có đồng tử. Nam Cung Sở miệng sùi bọt trắng. Nam Cung Sở đã không còn sinh mệnh nữa.

Y cực kỳ kinh hãi. Bản thân y giờ đã không thể cứu chữa nổi, ngay cả Nam Cung Sở cũng trúng phải độc thủ... Cùng lúc đó, y lại liếc thấy thi thể Nam Cung Bá, Nam Cung Khoái, Nam Cung Tăng nằm dưới đất.

... Ôi, Nam Cung thế gia...

Thái dương thật độc. Ánh nắng rùng rục chiếu lên thân người càng làm Nam Cung Hán cảm nhận được sức thiêu đốt bức bối. Còn cả máu tươi nóng bỏng chảy ra từ người mình. Máu. Chết chóc. Cùng hủy diệt. Nam Cung thế gia sắp bị hủy diệt trên giang hồ rồi. khi y ý thức được chuyện đó, tròng mắt đã chứa đầy máu nóng...

Khi y nghĩ tới “hủy diệt” liền mất đi sinh mạng.

Y và Nam Cung Sở gần như bỏ mạng cùng một lúc.

Chương 5: Nhất đao ngũ đoạn.

Nam Cung Trang, Nam Cung Khoái, Nam Cung Bá, Nam Cung Tăng, Nam Cung Sở, Nam Cung Hán lần lượt đền tội, chỉ còn lại một mình Nam Cung Lương, nhưng bên này cũng tổn thất Đường Phi, Tần Phong Bát, Khúc Mộ Sương.

Vốn Trần Kiến Quý giằng co với Nam Cung Lương, hiện tại hai người đều đã dừng tay.

Trần Kiến Quý dừng tay là vì chuyện lạ đột ngột diễn ra, Đặng Ngọc Bình đối đầu với Tiêu Thu Thủy.

Nam Cung Lương thì đã sụp đổ, chỉ mới qua một thoáng chốc, bảy người của Hồng Môn đại trận đã chỉ còn lại một mình hãn còn sống, cho dù hãn có kiên cường hơn nữa cũng khó mà chịu đựng nổi sự thật tàn khốc này.

... Nếu như bạn luôn cùng sống với rất nhiều người, hơn nữa còn sống rất tốt, rất oai phong, đến một ngày “rất nhiều người” bên cạnh bạn đều đột nhiên rời bỏ bạn mà đi, hơn nữa còn vĩnh viễn “không trở về” nữa, bạn sẽ có cảm giác như thế nào?

- Làn sao người biết Tần Phong Bát đã chết?

- Ta đoán ra.

Tiêu Thu Thủy từ tốn đáp.

- Người làm sao biết là ta giết hãn?

- Bởi vì người chính là Nhân vương.

Tiêu Thu Thủy vẫn chậm rãi nói, nhưng trong mắt đã hiện lên phong mang bức người:

- Nhân vương của Quyền Lực bang.

Đặng Ngọc Bình lại trợn mắt há mồm nhìn Tiêu Thu Thủy, giống như chưa từng quen biết người này vậy.

- Người bắt đầu biết từ lúc nào?

- Trong chùa Phục Hồ núi Nga Mi, nếu không có nội ứng, Quyền Lực bang quyết không thể dễ dàng bắt hết mọi người như vậy, mọi người đã trúng phải khói mê. Chùa Phục Hồ rộng lớn, mê hương lại được bố trí thần không biết, quỷ không hay như thế, trong chuyện này tất có điểm quái lạ.

- ... Về sau ta mới hỏi thăm được đêm đó mọi người đã uống trà người pha. Trong trà của người không có thuốc mê vì sợ loại lão giang hồ như Lương đại hiệp chỉ ném qua là lập tức nhận ra được... Nhưng trà lại có tác dụng làm mấy phán đoán với mùi vị của khói mê... Ta và Đường Phương cũng uống một chén rồi đi sang phía đối diện, cho nên không trúng thuốc mê, vì thế mới không sao... Nhưng tối đó Khuất Hàn Sơn đột nhiên bắt giữ Đường Phương, ta cũng bị mất cảnh giác, không thể nói là không phải do “trà ngon” của người gây ra.

- Suy đoán không tồi.

Đặng Ngọc Bình sắc mặt xanh lè, cười lạnh:

- Chỉ là người xác định đó là từ lúc nào?

Đặng Ngọc Bình hỏi ngược lại:

- Số người khả nghi hẳn phải rất nhiều mới đúng?

- Là rất nhiều, nhưng ta đã xác định được trước là bên trong có nội gián.

Lời Tiêu Thu Thủy hấp dẫn toàn trường, khi hẳn nói chuyện có một loại thần thái hưng phấn đặc biệt, khiến người ta như sắt bị nam châm thu hút, ngưng thần tập trung lại.

- Đao vương Triệu Thu Tức biết chuyện xảy ra ở chùa Phục Hồ, nói là Quyền Lực bang gây ra, nhưng bang chủ Lý Trầm Chu lại không biết

chuyện đó, khiến cho ta nghĩ tới một khả năng, rất có thể là do Liễu Tù Phong hạ lệnh tiếng hành, không phải Lý bang chủ.

- Người tin tưởng Lý bang chủ như vậy sao?

Đặng Ngọc Bình nghi hoặc hỏi.

- Huynh ấy sẽ không lừa ta.

Tiêu Thu Thủy nói như chém đinh chặt sắt:

- Cho dù huynh ấy là kẻ địch của ta, huynh ấy cũng không cần phải lừa ta.

Tiêu Thu Thủy là Tiêu Thu Thủy, Lý Trầm Chu là Lý Trầm Chu, nhưng không cần biết là Tiêu Thu Thủy đối với Lý Trầm Chu hay là Lý Trầm Chu đối với Tiêu Thu Thủy đều có một loại thấu hiểu đến lạ kỳ, hơn nữa còn nể phục lẫn nhau, tôn kính lẫn nhau. Họ có thể lừa dối người khác, hơn nữa còn đối đầu với nhau nhưng sẽ tuyệt không lừa gạt đối phương. Có lẽ hai người này ở một số phương diện tuy cách nhau quá xa nhưng ở một vài phương diện khác lại gần nhau quá nhiều, mà bọn họ cũng đều không phải người thích đối trá.

- Về sau Liễu Ngũ tới nói với ta, tìm Lam phượng hoàng sẽ có thể biết được tung tích mấy người Lương đại ca. Đây là cố ý bày nghi trận, để ta tận mắt chứng kiến cảnh truy sát tàn bạo của Chu đại thiên vương với bộ hạ, dẫn tới quyết chí đối đầu. Như thế có thể mượn sức ta tiêu diệt nhà họ Phí, đồng thời Liễu Ngũ cũng phái người tộc Thượng Quan, để hai nhà đấu đá, kết quả là gần như tử vong toàn bộ. Nếu như mấy người Lương đại ca bị người nhà họ Phí dưới sự thao túng của Chu đại thiên vương bắt đi, Cao Tự Lan làm sao biết được quá trình bên trong... Như vậy trong chuyện này tất phải có nguyên do, khả năng lớn nhất là bên trong số chúng ta có cao thủ của Quyền Lực bang ẩn nấp. Liễu Ngũ muốn bắt giữ những người này tại chùa Phục Hồ, báo thù mối nhục ở Cẩm Giang, chỉ không ngờ là người vừa hạ mê hương, người nhà họ Phí đã kéo tới rồi. Người một mình khó chống cự nổi, chỉ có thể cũng giả hôn mê, ngấm ngầm lặng lẽ đổ hết mọi tội lỗi lên đầu nhà họ Phí...

- Họ Phí, tộc Thượng Quan, cùng với bọn ta, thậm chí cả Nam Cung thế gia vừa này đều chỉ là quân cờ để những kẻ như Chu đại thiên vương, Liễu Ngũ đối lũy công thủ mà thôi...

Ánh mắt Tiêu Thu Thủy lóe sáng:

- Người trên đường đi để lại ám ký, thông báo cho Quyền Lực bang, thực thi kế hoạch đã thay đổi của tổng quản Liễu Ngũ, không ngờ ta lại không giao đấu với vợ chồng Phí Sĩ Lý, ngược lại còn cứu mọi người ra, hơn nữa còn giúp họ Phí tiêu diệt tộc Thượng Quan... Những chuyện đó đều là trời xui đất khiến, cho nên Liễu Ngũ ôm hận, sai Nam Cung thế gia phục giết ta trước khi chúng ta tới Dương Dương, người ở trong nội ứng ngoại hợp...

Đặng Ngọc Bình thần sắc trịnh định, nhưng vẻ mặt lạnh lẽo:

- Những chuyện đó đại khái đều không sai. Chỉ là người tại sao trong bao nhiêu người lại chỉ hoài nghi một mình ta?

- Người là Nhân vương, vô bực không chút sơ hở, cũng chưa từng thất bại, ta không nhìn ra được người.

Tiêu Thu Thủy biết chuyện Đặng Ngọc Bình canh cánh nhất trong lòng là: Hãn thân là Nhân vương, tự nhiên là xử sự rất chu toàn, sao lại bị mình, một thiếu niên mới bắt đầu lăn lộn giang hồ, chưa từng trải nhân thế, nhìn thấu được:

- Ta không nhìn ra được người là Nhân vương, chỉ là trong trận Hoán Hoa, người vì cứu Liễu Ngũ mà làm bộ quá mức, lấy thân che chắn tầm mắt của mọi người, giúp cho Liễu Tuy Phong có cơ hội chạy thoát. Nhưng ta vẫn luôn chỉ hoài nghi, cho đến khi...

- ...Tần Phong Bát có phải là đã chết rồi không?

Mắt Tiêu Thu Thủy lại vụt tỏa lệ quang, quát hỏi:

- Có phải vậy không?

- Phải.

Đặng Ngọc Bình hít sâu một hơi, chậm rãi nói:

- ...Ta không muốn các người giành chiến thắng quá dễ dàng, ít nhất cũng phải trả giá chút ít, để cho Nam Cung Vô Thương đã được Quyền Lực bang sắp xếp, có thể thuận lợi thống ngự võ lâm, cho nên ta giết Tần Phong Bát.

Chợt nghe một tiếng hét phẫn nộ đến cực điểm, một người lao tới như gió, xông thẳng để chỗ Đặng Ngọc Bình!

Đặng Ngọc Bình vội vàng thối lui.

Người ra tay là Trần Kiến Quý, nàng nghe thấy chí giao tình như chân tay của mình bị Đặng Ngọc Bình ám sát, đau đớn khôn kiềm, ra tay tấn công Đặng Ngọc Bình!

Đặng Ngọc Bình vừa lùi nhanh vừa xuất kiếm!

Kiếm của Hải Nam kiếm phái, nhang mà vô tình!

Nhưng Trần Kiến Quý đơn giản là đã không cần mạng nữa!

Ai cũng có thể thấy được rằng nàng không thể tránh khỏi một kiếm này của Đặng Ngọc Bình, nhưng Đặng Ngọc Bình cũng tuyệt không tránh nổi một đòn của nàng.

Tiêu Thu Thủy vụt hét lớn, từ phía sau nắm lấy áo Trần Kiến Quý, cường hành kéo mạnh thân hình dang lao tới trước của nàng trở về.

Đặng Ngọc Bình cười lạnh, kiếm thế không dừng, đâm về phía Tiêu Thu Thủy.

Tiêu Thu Thủy tay phải không kịp rút kiếm, dùng chiêu Vô Tướng kiếp chỉ, hai ngón tay lập tức kẹp chặt mũi kiếm nhanh, độc, mau, chuẩn như rắn rết đó.

Đúng lúc này, Tiêu Thu Thủy bỗng cảm thấy bên sườn trái đau đớn nóng bỏng.

Một cây nguyệt nha đao đã cắt trúng sườn trái Tiêu Thu Thủy. Tiêu Thu Thủy tay trái kéo Trần Kiến Quý, tay phải kẹp mũi kiếm Đặng Ngọc Bình, ngay lúc ấy hấn trúng ám toán.

Nhưng Tiêu Thu Thủy là nhân vật nào? Hấn sườn trái đau đớn, lập tức đá ra một cước.

Một cước này không hề cao minh, nhưng có thể cứu mạng.

Công lực của hấn hiện tại cao cường đến mức nào, lại được tám đại cao thủ đem tinh hoa võ công truyền thụ, một cước đá ra mang theo tiếng quát lớn, người đó cũng không phải lại kém cỏi, tức khắc bỏ đao phóng lùi!

... Vậy mà lại vẫn còn nội gián!

Người đó hốt hoảng thối lui, sắc mặt sợ hãi, Tiêu Thu Thủy vừa kinh ngạc vừa giận giữ, quay đầu lại quát:

- Tại sao lại là người...

Nhất thời thất thố, Đặng Ngọc Bình đột nhiên rút từ trong chuôi kiếm ra một lưỡi kiếm vừa kẹp, vừa mỏng, vừa ngắn, vừa mau, “xẹt” một tiếng, đâm thẳng vào cổ họng Tiêu Thu Thủy.

Mọi chuyện xảy ra cực nhanh, chỉ trong một thoáng như điện quang hỏa thạch, Tiêu Thu Thủy đã bị Đặng Ngọc Bình khống chế, người xung quanh căn bản còn chưa hiểu đầu đuôi gì cả, sao mà kịp ra tay được.

Kẻ dùng nguyệt nha đao đánh lén chính là Phong nữ.

Khúc Giang Lưu Hữu!

- Thực không thể ngờ...

Tiêu Thu Thủy phát ra một tiếng thở dài đau đớn.

Bị người đánh bại là chuyện thường của nhà binh, bị bằng hữu bán đứng mới khiến người ta đau lòng.

Trên mặt Lưu Hữu không ngờ còn có vẻ oán hận, ôm lấy cổ tay bị đá trật khớp, không những không chút áy náy mà ngược lại còn mang vẻ đắc ý.

- Chính là ta!

- Tại sao người lại...

Đặng Ngọc Bình cười rộ lên:

- Chẳng có gì tại sao cả! Đây cũng không phải mấy thứ kịch tính như trong truyện kể. Trong đám các người, cô ta có thể làm được gì? Vừa không có võ công kiệt xuất, lại càng không có khả năng hiệu triệu mọi người. Nói lý tưởng, làm việc lớn, đối với một cô gái xuất thân nơi phố phường như cô ta, có thể coi như cơm ăn được sao? Lưỡng Quảng thập hổ cứ từng người một chết đi, cô ta không thấy ngượng lạnh mới là lừa người... Cho nên ta thuyết phục được cô ta. Kỳ thực Tần Phong Bát là bị cô ta giết. Nói chính xác là, ta thu hút sự chú ý của Tần Phong Bát, cô ta liền dùng thanh nguyền nha đao đó, từ sau lưng...

Trong lúc nói, Đặng Ngọc Bình cũng muốn đẩy mạnh thanh kiếm lên trước. Hắn chuẩn bị đâm một nhát xuyên thủng cổ họng Tiêu Thu Thủy, tiếp đó trước khi Tiêu Thu Thủy tắt thở, bồi thêm một câu: "...Lấy mạng hắn như thế này".

Nhưng trong khoảnh khắc hắn chợt nghĩ lại: Không thể được, bây giờ đám Lương Đẩu, Mạnh Tương Phùng, Khổng Biệt Ly, Lâm công tử đều là cao thủ, hắn giết Tiêu Thu Thủy xong cũng khó thoát khỏi cái chết... Sao không lợi dụng Tiêu Thu Thủy làm bùa hộ thân, chờ sau khi xử lý chuyện an toàn cho bản thân xong mới tính tiếp. Hắn lập tức đổi giọng nói:

- Các người tốt nhất là nên bình tĩnh một chút, như vậy Tiêu Thu Thủy mới có thể sống lâu thêm một lúc.

Hắn nói đoạn liền đưa tay, cẩn thận điểm lên mấy điểm huyệt đạo trên người Tiêu Thu Thủy, dẫn đo một chốc lại điểm thêm hai huyệt đạo nữa rồi mới cười quái dị, nói:

- Hắn là con tin của bọn ta. Nếu các người ra tay, hắn sẽ...

.....

Sắc trời âm u mịt mù, mưa bắt đầu rơi xuống...

Mặc dù có mưa nhưng người xem không những không tản đi mà quần chúng lại càng thêm sôi nổi, như sóng triều cuộn cuộn.

Trên lôi đài, Thác Bát(*) đầu đà đã thẳng liên tiếp sáu trận.

Người chủ trì Gia Cát tiên sinh đã xướng tên năm lần, không ai dám lên đài khiêu chiến.

... Xem ra nhân vật lãnh tụ quần hùng lần này sẽ lại rơi vào phái Thiếu Lâm rồi...

Trên lôi đài, Thác Bát đầu đà tĩnh tọa suy tưởng, thần sắc trang nghiêm.

... Tuy tuổi còn trẻ nhưng đã là đại sư tu vi Phật pháp tinh trạm!

Mọi người cùng âm thầm tán thán, đúng lúc đó, bóng người lóe lên, một người lao lên lôi đài bằng một tư thế vô cùng quý dị, dùng một vật chụp về phía đầu đà!

Thác Bát đầu đà hét lớn một tiếng, đứng phắt dậy, thân hình cao lớn đến hơn sáu thước, giới xích mang the tiếng gió rít, quất mạnh ra!

Vật phóng tới vỡ nát!

Chỉ nghe một người vỗ tay, cười nói:

- Thác Bát sư huynh, công lực cao!

Người tới là một đệ tử khố gấm ăn mặc theo kiểu tục gia, nhưng nghi thức ra mắt lại là thủ thế của đạo gia.

Mọi người lập tức bàn tán sôi nổi:

- Trác Kính Thu tới rồi!

- Đệ nhất cao thủ thế hệ thanh niên của Võ Đang tới rồi!
- Lần này Võ Đang đấu Thiếu Lâm, có chuyện hay để xem rồi!

Hóa ra vật bị Thác Bát đầu đà dùng một xích đánh nát là áo bào Trác Kính Thu cố ý ném ra. Thác Bát đầu đà không ngờ lại có thể tập trung thần công vào giới xích, ra tay đánh nát bãi trắng mềm mại, ngành công phu Thiếu Lâm bực đó thật sự không thể coi thường.

Thác Bát đầu đà chiến đấu liên tiếp bảy trận, chưa từng có vẻ biến sắc như lúc này, vừa ra tay đã dốc hết toàn lực nhưng chỉ đánh nát một tấm áo... Phải chăng là hắn đã bị Trác Kính Thu chấn nhiếp, là dấu hiệu không hay. Địa Nhân đại sư vốn một mực mỉm cười ung dung tự tại, lúc này nụ cười đặc ý đã biến mất, thay vào đó là ánh mắt khắc bạc, liếc sang phía Đại Vĩnh lão nhân Võ Đang.

Đại Vĩnh lão nhân thoải mái ngồi đó, khẽ vuốt chòm râu, phảng phất như đạo cốt tiên phong, trên mặt lại mang nụ cười giống như Địa Nhân đại sư lúc trước, sâu sắc khó dò.

.....

Tóc Đặng Ngọc Bình bị mưa thấm ướt, mấy sợi thưa thớt rủ xuống, dính vào trên trán, hắn nhìn Tiêu Thu Thủy hai ngón tay vẫn đang kẹp chặt “kiếm giả” mỉm cười hung ác:

- Kiếm của ta là tinh túy của Hải Nam kiếm pháp. Kiếm là hung khí, kiếm trong kiếm mới là thần khí. Thứ người giữ lấy chẳng qua chỉ là hung khí của ta mà thôi, thần kiếm của ta thiên hạ khó có địch thủ...

Nói đoạn muốn tháo kiếm Tiêu Thu Thủy đang đeo xuống, ánh mắt sâu sắc của Tiêu Thu Thủy nhìn thẳng vào Đặng Ngọc Bình, nói:

- Em trai ngươi chết thật oan uổng!

... Đặng Ngọc Hàm đối đầu với Quyền Lực bang, cuối cùng tử chiến, anh trai hắn lại tình nguyện gia nhập vào Quyền Lực bang, làm kiếp chó ngựa nô tài.

Đặng Ngọc Bình nghe vậy cũng cảm thấy bức bối. Đặng Ngọc Hàm dù sao cũng là em trai ruột thịt của hắn, bị Phi Dao thần ma Sa Thiên Đăng giết chết, Đặng Ngọc Bình cũng từng sinh ý rời bỏ, nhưng Hải Nam kiếm phái không có đủ thực lực, nếu không được Quyền Lực bang ủng hộ... Đặng Ngọc Bình chung quy lại từ bỏ ý định rút lui.

Tiêu Thu Thủy nhắc lại chuyện này, hắn không khỏi trở nên kích động, quát:

- Còn nói nữa... Ta một kiếm giết ngươi!

Đột nhiên hai mắt hắn trợn trừng, một ý niệm lóe lên trong lòng, không phải vừa rồi hắn đã khống chế huyết đạo Tiêu Thu Thủy sao?

Ngay cả Á huyết cũng đã bị điểm rồi, tại sao...

Khi hắn nghĩ tới đây, ánh mắt xa xăm của Tiêu Thu Thủy biến thành nóng rực, ánh mắt cuồng vọng của Đặng Ngọc Bình thì biến thành sợ hãi. Hắn muốn lùi đã không còn kịp nữa, Tiêu Thu Thủy đẩy mạnh thanh kiếm kẹp trong tay tới trước, đâm thẳng vào ngực hắn. Tiêu Thu Thủy nhìn thật sâu vào ánh mắt kinh ngạc và khó tin của Đặng Ngọc Bình:

- Thiếu Lâm Báo Tượng đại sư tinh thâm Dịch Cân Kinh, di chuyển khí huyết trên người qua một hai phân cũng không phải là chuyện khó khăn, ngươi đã quá khinh địch, hơn nữa...

Tiêu Thu Thủy nhìn khuôn mặt nổi đầy gân xanh, mồ hôi ròng ròng của Đặng Ngọc Bình, nói:

- Ngươi quá tin tưởng kiếm của mình. Kiếm là hung khí, chỉ có không dùng hung khí mới là cát lành. Người dùng kiếm tự cho là cát, như người sống nói chuyện chết, không biết trân trọng.

Đặng Ngọc Bình toàn thân run rẩy vì đau đớn, hắn đột nhiên gào lên khàn giọng:

- Lưu Hữu...

Ánh mắt Phong nữ đã vì sợ hãi mà tán loạn. Cô ta vốn muốn tìm kiếm sự che chở nên mới gia nhập Quyền Lực bang. Đến nay đánh lén Tiêu Thu Thủy, muốn lĩnh công trước mặt Đặng Ngọc Bình, không ngờ lại để Tiêu Thu Thủy khống chế đại cục. Cô ta mất đi chỗ dựa nên đã bắt đầu hoảng loạn, chạy tới đỡ Đặng Ngọc Bình nhưng cố gắng quýt đến không nâng dậy được.

- Người... Không thể chết.

Người giang hồ hay lưu lạc, cuộc sống vốn náo nhiệt, nhưng trong lòng lại tịch mịch, bọn họ cũng có những điều mà mình mong muốn, gia đình, ấm áp, dục vọng.... Sau trận chiến giữa Tiêu Thu Thủy và Phí Đan Phong trên Hoa Sơn, Lưu Hữu đã cảm thấy dung mạo vốn có vài phần tinh tế của mình đã vì sương gió giang hồ mà già nua đi rồi. Sau khi tới lãng Tần Hoàng, Đặng Ngọc bình liền thu lại mũi kiếm sắc nhọn của mình mà dùng ánh mắt sắc bén của hãn đế tìm thấy cô ta. Trong cuộc đời tịch mịch chốn võ lâm, dưới ánh trăng, trong lãng mộ, lần đầu tiên cô ta hiến thân cho một nam tử giang hồ cô tịch...

Năm tháng phí hoài, năm tháng cô tịch....

Chẳng ngờ rằng sau khi xong việc, “nam tử cô tịch” đó không ngờ lại là Nhân vương của Quyền Lực bang. Mà cô ta đã là người của hãn thì sẽ phải đi theo hãn, tranh thiên hạ cho Quyền Lực bang.

Có đáng không?

Lưu Hữu cảm thấy mình quả thực là điên cuồng.

Nhưng sai lầm đã xảy ra rồi. Những tháng năm đối địch với Quyền Lực bang, những bằng hữu cùng chia hoạn nạn, chỉ trong một đêm đó, tất cả đã thay đổi...

Trên giang hồ có “hảo hán” bán rẻ bàn hữu sao? Có “anh hùng” khí tín bội nghĩa sao?

Cho dù trong lòng cô ta muốn đẩy hết tất cả sai lầm cho đối phương, lại nghĩ hết trăm phương ngàn kế, dùng mọi lý do thuyết phục bản thân rằng

mình bị bức bách phải tự vệ, không phải bán đứng, làm hại, nhưng đến khi cô ta tuân theo kế của Đặng Ngọc Bình, khoảnh khắc một đao giết chết Tần Phong Bát, tất cả đều ùa về trước mắt, không thể chối bỏ nỗi trách nhiệm.

Trong khoảnh khắc làm bị thương Tiêu Thu Thủy, cô ta cũng có cảm giác xấu hổ và ân hận như thế. Chỉ là xấu hổ càng sâu, xuống tay càng hận, biểu hiện càng bất tuần, có lẽ cũng là “càng lún càng sâu” vậy. Đến khi cô ta thật sự chém trúng Tiêu Thu Thủy, khi dòng máu đó đổ ra, đường đường Tiêu Thu Thủy vậy mà lại bị thương dưới tay mình, sự kinh ngạc lúc đó ngược lại khiến cô ta không thể lập tức hạ sát thủ.

... Đó có lẽ cũng là nhân tố mang tính quyết định việc nguyệt nha đao trong tay cô ta bị Tiêu Thu Thủy kịp thời đá bay.

Nhưng Đặng Ngọc Bình đã ngã xuống, máu tươi từ trong lồng ngực tuôn ra như suối, Lưu Hữu loáng cái giống như trở lại giây phút lửa lò tương kiến, tất cả mọi thứ che đậy, bao phủ đều biến mất. Giống như trong khoảnh khắc ngã xuống vực sâu, không tới trời, cũng không đến đất... Thế như Đặng Ngọc Bình đang kêu gọi cô ta.

Tiếng kêu gọi trước lúc chết.

Lưu Hữu vội vàng chạy tới, mọi người cũng không ngăn cản.

Lưu Hữu gào khóc:

- Người... Người... Không thể chết...

Trên mặt Đặng Ngọc Bình bỗng xuất hiện một nụ cười nguy hiểm, hần thờ dốc nói:

- Cho dù ta chết... Người... Người cũng phải chết trước...

Hần nói dứt lời, Khúc Giang Phong nữ liền ngã xuống, nằm dưới đất một lúc rồi lại ôm bụng vùng dậy, đầu tóc tán loạn, thực giống như một mù điên. Kiếm của Đặng Ngọc Bình đã xuyên thủng bụng cô ta, lộ ra mũi kiếm ở sau lưng:

- Người.... Người tại sao lại muốn... Giết ta?

- Bởi vì ta là Nhân vương.

Đặng Ngọc Bình cười khó nhọc:

- Người là nữ nhân ta từng dùng qua, không thể để kẻ khác lại dùng người.

Hắn cố sức thở hào hển:

- Ta là Nhân vương, ta chết, ít nhất cũng phải có người cùng chết với ta.

Nụ cười của hắn đầy đau khổ:

- Trước mắt ta chỉ có khả năng, cũng chỉ có thể nắm chắc giết được người.

Trong mắt Khúc Giang Lưu Hữu tràn ngập vẻ tuyệt vọng như dã thú trước lúc chết nhưng cũng đầy quật cường, khàn giọng hỏi:

- Người chỉ vì... chỉ vì thế mà giết... giết ta....

Đặng Ngọc Bình gạt đầu ngạo mạn. Khúc Giang Phong nữ đột nhiên lao tới, nhe hàm răng trắng ớn, cắn vào động mạch chủ trên cổ Đặng Ngọc Bình.

.....

Trác Kính Thu ngoại hiệu “Nhất diệp tri thu”,(**) là con trai độc nhất của tiền bối “Kiếm nhược phi long” Trác Phi Phàm, danh tiếng thịnh nhất, địa vị cao nhất, võ công giỏi nhất, nhân duyên rộng rãi nhất, đứng đầu trong số các đệ tử tục gia của phái Võ Đang.

Là con trai độc nhất, kiếm pháp cũng là đích truyền.

Nếu Trác Kính Thu đoạt được vị trí minh chủ của Thần Châu kết nghĩa, võ lâm chính đạo sẽ trở thành thiên hạ của phái Võ Đang, không thể nghi ngờ gì.

Hiện tại Địa Nhân đại sư cũng đã rõ ràng tại sao Đại Vĩnh lão nhân lại tự tin như vậy, ông cười lạnh hỏi:

- Trác tiên sinh sao lại không tới? Ông ta khỗ tâm bày bố như thế, đáng lẽ phải tới thường thức mới đúng.

Ông ta tuy nói như là vô tâm nhưng âm thanh tuyệt đối có thể vượt qua ba người ngăn cách, truyền tới tai Đại Vĩnh lão nhân. Đại Vĩnh lão nhân thoáng mỉm cười đáp:

- Trác sư ca trước nay rất ít khi tự mình xuất hiện.

Địa Nhân hậm hực nói:

- Mặt mũi Trác tiên sinh càng ngày càng lớn rồi.

Từ sau khi Thiết Kỳ, Ngân Bình cùng chưởng giáo Thái Thiện, chưởng hình Thủ Khuyết đạo trưởng của Võ Đang bỏ mạng, Trác Phi Phàm nghiêm nhiên thành người đại biểu phái Võ Đang, đích xác là không thể gặp được trong các tình huống bình thường.

Đại Vĩnh lão nhân vẫn không chút tức giận, mỉm cười đáp trả:

- Cũng chẳng phải vậy. Địa Cực sư huynh của quý tự không phải cũng không đại giá quang lâm đó sao?

Thiếu Lâm Địa Cực quả thực là không tới. Trong bảy đại cao tăng Thiếu Lâm chính tông, Thiên Chính, Mộc Hiệp, Mộc Thiên, Mộc Diệp, Long Hồ, Báo Tượng, đều đã bỏ mình, chỉ còn lại Địa Cực cùng Bão Tàn đại sư vốn như thần long thấy đầu không thấy đuôi, thương tâm đau đớn đã nhiều, lại lăm lăm công lăm việc bận rộn, không thể dứt ra được chứ chẳng phải là làm bộ làm tịch gì.

Địa Nhân lại nghe không vừa tai, cười lạnh đáp:

- Địa Cực phương trưởng có tới, ít nhất cũng phải đến khi có mặt Trác tiên sinh mới tới được.

Đại Vĩnh lão nhân bình thản trả lời, cũng không rõ có hàm ý gì:

- Vậy sao? Địa Cực đại sư thực là kiên nhẫn.

Hai người đối chọi nhau gay gắt, không ai nhường ai, bỗng nghe có tiếng hừ lạnh, một người nói:

- Võ Đang, Thiếu Lâm hóa ra cũng là quý căn ma.

Địa Nhân nghe vậy tự nhiên là bực giận, thầm nghĩ: Hai ta là tông chủ một phái, cho dù bất hòa đi nữa thì có liên quan gì đến người! Đến cả Đại Vĩnh lão nhân hàm dưỡng cực tốt cũng tức giận không kìm được, lập tức nghiêng đầu nhìn sang.

Hóa ra ở giữa chỗ của Địa Nhân và Đại Vĩnh lão nhân có ba người đang ngồi, thanh âm cực nhỏ nhưng đích xác là phát ra từ ba người này.

Hai người đều hơi ngẩn ra, đều không thể khẳng định là người nào đã lên tiếng trong số ba người kia.

Người ngồi giữa ba người là một người trung niên uy mãnh như thiên thần, ngay cả kỳ tăng hung ác như Địa Nhân đại cư sùng cao thủ thâm trầm như Đại Vĩnh lão nhân, đưa mắt nhìn qua cũng không khỏi tim đập thành thịch, giống như đã từng gặp qua hoặc nghe qua về người này ở chỗ nào đó, nhưng lại không biết là từng nghe tới hoặc thấy qua người này ở nơi nào, lúc nào.

Người ngồi bên phải là một ông lão, xương gò má nhô cao, xương trán cao rộng, hai mắt lấp loáng, mười phần quắc thước, mặc áo vải xám, nghiêm trang ngồi vững.

Bên phải là một người phụ nữ, áo mào lam ngọc phối với quần màu xanh lục, tóc vấn búi cao, còn chưa nhìn rõ bộ dạng đã bị một loại phong thái nhàn đạm, ung dung, hơn nữa còn phong hoa tuyết đại, nổi trội ưu việt chấn trụ... Khiến người ta không thấy rõ hoa dung nguyệt mạo...

Mưa rơi lâm lâm, ba người như được phủ trong một tầng mưa mỏng, không thấy được rõ ràng, nhưng y phục cũng không chút ẩm ướt.

... Ba người này hiển nhiên là đều bất phàm.

Đại Vĩnh lão nhân và Địa Nhân đại sư tung hoành giang hồ mấy chục năm, hôm nay không ngờ lại không tìm ra nổi người lên tiếng mắng mình, trong lòng âm thầm đề phòng, kinh nghi bất định, nhưng trước khi tìm ra được người lên tiếng là ai thì cũng không tiện phát tác.

Ba người kia vẫn bình tĩnh như không, chăm chú nhìn lôi đài, nhưng lại như không hề để tranh đấu trên đài vào trong mắt. Không khí giữa ba người vừa giống như bạn cũ trùng phùng, lại giống như hoàn toàn không quen biết.

Trên lôi đài, Thạch Bạt và Trác Kính Thu đã sớm đánh đến đất trời u ám, bỏ sống quên chết.

.....

Tiêu Thu Thủy, Lương Đấu, Khổng Biệt Ly, Mạnh Tương Phùng, Trần Kiến Quý, Lâm công tử, Thiết Tinh Nguyệt, Khâu Nam Cố đều không muốn phải chứng kiến cảnh tượng thê thảm Khúc Giang Phong nữ, Đặng Ngọc Bình giết chóc lẫn nhau.

Vốn là đồng đội ở cùng một bên, loáng cái đã biến thành "gian tế", từ tàn sát lẫn nhau, lần lượt biến mất khỏi cõi đời này... Một nhóm người nhiệt tình sôi nổi, biến thành cô độc, tịch mịch là chuyện khiến người ta bị ai đến chừng nào.

Nam Cung Lương cũng không ra tay nữa.

Đao tai trâu của hắn đã bị đánh rơi, tay đã bị chặt đứt, người thân đều đã chết, hắn đã mất năng lực tiếp tục chiến đấu rồi.

Đường Phì toàn thân nhuộm máu, nửa khuôn mặt tan nát đáng sợ, giống như Chung Vô Diệm, khiến cho người ta thực không nỡ nhìn.

Thiết Tinh Nguyệt nước mắt rưng rưng, cúi người, tay nắm chặt tay Đường Phì.

Chỉ nghe Đường Phì hơi thở mong manh, nói:

- Tôi... Còn có nhiệm vụ... Chưa hoàn thành... Tôi... Không thể đi... Tôi... Tôi chưa thể chết...

Thiết Tinh Nguyệt rơi lệ nói:

- A Phì, cô không được chết, cô không được chết.

Lâm công tử xem xét thương thế của Đường Phì, nói:

- Cậu tiên tâm, mặt cô ấy lớn, chưa chết được đâu.

Cuối cùng Đường Phì nói với Thiết Tinh Nguyệt:

- Tôi sợ không thể cùng anh đánh rằm được nữa.

Nói dứt lời liền bất tỉnh nhân sự. Trong Thần Châu kết nghĩa, nàng có lẽ cũng không phải là một nhân vật quá quan trọng, hơn nữa cũng mãi không phát huy được tầm quan trọng của mình, nhưng ý trời khó đoán, một người sinh không đúng thời, không gặp tế ngộ, mệnh đồ trắc trở, anh hùng khí đoản, rất dễ dàng cứ như thế mà lãng phí một đời, nửa đường thay đổi, tử vong hoặc thoái ẩn, không thể để lại dấu ấn sâu như khắc tạc trên con đường lưu danh sử sách! Có lẽ nếu nàng chết đi lúc này thì ngược lại còn có thể lưu lại thanh danh tiết nghĩa.

Đường Phì trọng thương.

Phải ăn nói thế nào với Đường Phương đây?

Tiêu Thu Thủy chỉ muốn nhanh chóng xử lý xong xuôi tất cả chuyện giang hồ, tiếp đó nhanh chóng vứt bỏ tất cả, nhanh chóng đi gặp Đường Phương

Tiêu Thu Thủy càng nhớ Đường Phương.

Trận này Thất kiệt trong Thất kiệt Nhất tú của Nam Cung thế gia, sáu chết một bị thương. Nam Cung Hán, Nam Cung Sở, Nam cung Tăng, Nam Cung Khoái, Nam Cung Trang, Nam Cung Bá chết, Nam Cung Lương cụt tay, từ đó về sau Nam Cung thế gia suốt mấy chục năm không thể nào trùng chấn thanh uy. Bên phía Tiêu Thu Thủy, Đường Phì trọng thương, Tần

Phong Bát, Khúc Giang Phong nữ, Đặng Ngọc Bình, Khúc Mộ Sương vì những nguyên nhân khác nhau mà bỏ mạng, đây cũng là trận chiến mà các anh em trong Thần Châu kết nghĩa thương vong nhiều nhất từ khi Tiêu Thu Thủy xuất đạo tới nay.

.....

Thiếu Lâm có thể nói là cái nôi phát triển quan trọng của võ thuật Trung Quốc, dùng kinh Phật, thiên lý tu tâm, dùng võ thuật cần lao để tu thân, sáng tạo ra một bộ võ công vì đại từ bi mà giết bỏ không tha. Võ công này là tướng hung sát của Bất động Minh vương, lấy hàng ma trừ yêu để hoằng dương Phật pháp.

Võ công của Võ Đang lại xuất phát từ Thái cực sinh Lưỡng nghi, Nhất sinh nhị, nhị sinh tam, tam sinh vạn vật, vạn vật lưu chuyển không ngừng, dùng quá trình tu luyện để ngộ đạo, lấy những năm sống hữu hạn để đạt niệam vô nhai. Do vậy võ công tâm pháp Võ Đang phần nhiều theo đường âm nhu, tay nắm càn khôn, chân bước tám phương, vô chiêu thắng hữu chiêu, lấy chiêu sinh chiêu, nhờ vậy có thể liên miên không dứt, mượn lực sinh lực, mượn thế thủ thế.

Giới xích của Thác Bát đầu đà đánh ngang quét dọc, tối tăm mặt mũi, nhưng kiếm của Trác Kính Thu vẫn phòng thủ tự nhiên.

Trong võ lâm Thác Bát đầu đà cùng Trác Kính Thu đều là nhân vật kiêu ngạo, đã bộc lộ tài năng, tuy thân trong hai nhà Phật, Đạo, nhưng lại kiệt ngạo bất tuần. Hai người chiến đấu hơn hai trăm hiệp, bất phân thắng bại. Đúng lúc ấy, ở trên lôi đài bỗng có hai bóng người phóng tới, nhanh như tên bắn.

Chỉ nghe Gia Cát tiên sinh chủ trì lôi đài vụt hét lớn:

- Cẩn thận thích khách!

Hai thích khắc mặt áo màu đen, nai nịt gọn gàng, một dùng lưỡi liềm xích sắt, một dùng bá vương thương nặng bảy mươi sáu cân, mang theo tiếng rít lớn như sấm sét, bá vương thương đâm thẳng vào Thác Bát đầu đà, lưỡi liềm thuận theo dây xích chém mạnh vào cổ Trác Kính Thu.

Trong sát na, hai bên lướt nhanh như điện kích.

Chỉ nghe hai tiếng kêu gào, hai tiếng quát ngán, hai tên thích khách giao nhau nhảy lên đỉnh đài, còn Trác Kính Thu và Thác Bát đầu đà thì lại tiếp tục chiến đấu kịch liệt.

Tiếp đó tên cầm bá vương thương đứng trên đỉnh đài chột nghiêng ngả một chập, cuối cùng thả tay, bá vương thương rơi xuống trong tiếng kinh hô của mọi người, cắm lên ván đài, lắc lư không dứt. Tên thích khách đó ôm đầu, lúc này đầu hắn đã trào máu, vỡ ra làm năm, sáu khối.

Đầu hắn đã bị giới xích đánh nát.

Tên cầm lưỡi liềm một đòn không trúng, nhảy lên đỉnh đài, dưới chân khẽ mượn lực, muốn phóng lên các ngọn cờ xung quanh phá vây, bỗng nhiên toàn thân co rút, từ vai đến hông đột ngột tách rời ra, chia thành hai mảnh, máu tuôn như mưa, đổ xuống trong tiếng huyên não của mọi người.

Hai tên thích khách, chỉ qua một cái đối mặt đã chết dưới tay hai vị cao đồ Thiếu Lâm, Võ Đang. Đại Vĩnh lão nhân vuốt râu mỉm cười, Địa Nhân đại sư cũng ánh mắt tỏa sáng. Quần hùng càng nhận định hai người này quả thực là cao thủ bất thế.

Cuộc chiến trên đài vẫn tiếp tục. Gia Cát tiên sinh lại phát tay, lập tức có mấy tên nha dịch chia nhau xử lý thi thể hai tên thích khách. Một lát sau, Gia Cát tiên sinh đứng dậy công bố:

- Trên người thích khách quả nhiên có cờ lệnh, là giặc Kim do Kim Ngột Truật phái tới để ám sát cao thủ của chúng ta.

Quần chúng nghe vậy liền ồ lên, đều quát mắng:

- Giặc Kim dám lên tới đây gây loạn, thực là to gan.

- Đáng giết! Chờ Thần Châu kết nghĩa kết thúc, tất cả cùng đi lấy mạng giặc Kim!

- Thiếu Lâm, Võ Đang lãnh đạo mọi người, trực đảo hoàng long!

Mọc cho mọi người hò reo, ba người ngồi giữa Địa Nhân và Đại Vĩnh lão nhân thần sắc thủy chung vẫn không hề thay đổi.

Chỉ nghe ông lão quắc thước kia lắc đầu nói:

- Võ công Thiếu Lâm, Võ Đang, luyện sai rồi.

Câu này khiến Đại Vĩnh lão nhân và Địa Nhân đại sư cuối cùng cũng không kiềm chế được nữa, Địa Nhân đại sư cười lạnh nói:

- Vị lão trượng này, phàn nàn trách móc, sao không lên đài so đấu thể hiện, đỡ phải ở đây nói qua nói lại.

Ông lão quắc thước bình thản đáp:

- Giới xích của Thiếu Lâm, ý ở chữ “Giới”, nếu có thể giới sát, giữ tâm từ bi, liền có thể hủy tâm phế phủ. Tiểu đầu đà kia lại sử như khai bi liệt thạch, không khỏi mạnh mà vô chính. Kiếm pháp Võ Đang hơn ở nhẹ nhàng, nhu như long hồng, chứa lực mạnh mà không gắng sức, tiểu tạp mao kia lại đại trảm đại sát, vô kiên bất tồi, kỳ thực chỉ là cứng mà dễ gãy thôi.

Ông ta kết luận:

- Đều chẳng có gì đáng xem. Tròng diện thể này còn cần đến lão nhân gia ta ra tay nữa sao!

Địa Nhân đại sư và Đại Vĩnh lão nhân đang muốn phát tác thì ông lão đó đã nói:

- Cứ xem xem, không quá ba chiêu, lưỡng bại câu thương... Chiêu thứ nhất...

Đại Vĩnh lão nhân cùng Địa Nhân đại sư đều không khỏi giương mắt lên nhìn.

Kiểm của Trác Kính Thu và giới xích của Thác Bát đầu đà sau khi giết người lại càng trở nên thô lệ hơn, càng trở nên tàn độc hơn.

Kiểm thể Trác Kính Thu đột nhiên biến đổi, biến thành như một phiến ra rặng, không chút nào gắng sức, Thác Bát đầu đà lại sắc mặt đại biến, giới

xích như nặng tựa ngàn cân, chậm chạp đánh ra, nhưng mỗi kích đều như mang theo lực vạn cân.

Ông lão quắc thước kia lại tặc lưỡi liên tục, nhú mày nói:

- Ai da không được, kiếm thế quá giả tạo rồi, chỉ cầu hình thức, không cầu thần ý... Đầu đà kia thì như là đang khoe mẽ, sức mạnh chân chính sao có kiểu nặng nề chật vật như vậy... Ồ, chiêu thứ hai rồi!

Kiểm thuật mềm oặt vô lực đó của Trác Kính Thu kỳ thực là sát chiêu cực kỳ lợi hại: “Nhất diệp tri thu”. Kiếm của hắn như gió thu, gió thu hiền hòa thổi phớt qua mặt, giới xích của Thác Bát đầu đà giống như cây búa Bàn Cổ, nhát nào cũng có thể lục đinh khai sơn.

Kiểm xích va chạm, dính lại với nhau. Thác Bát đầu đà trở tay, đề lên thân kiếm, đánh vù ra một chưởng.

Ông lão áo xám lại than:

- Đầu đà bại rồi.

Địa Nhân đại sư đang muốn phát tác thì bỗng thấy cục thế trên đài vụt biến đổi. Thác Bát đầu đà vốn đang chiếm thượng phong như trong khoảnh khắc xuất chưởng, công lực quán chủ vào xích lập tức giảm xuống, kiếm của Trác Kính Thu đã thuận thế đâm xuống, phụng một tiếng, đâm trúng chân Thác Bát đầu đà, xuyên hẳn qua xương chân.

Thác Bát đầu đà kêu thảm. Địa Nhân đại sư vội vã phóng đi, bên tai còn vang lên tiếng than thở của ông lão:

- Tên đầu đà mắt to này khinh công sao lại kém cỏi đến thế chứ! “Kinh hồng nhất miết” tinh diệu như vậy bị hắn sử ra cứ như voi ngốc bơi qua sông vậy...

Thế nhưng Địa Nhân đại sư đang kinh hãi, giận giữ đã không thể để ý nhiều được nữa.

.....

Còn kịp không?

Tiêu Thu Thủy, Lương Đấu, Khổng Biệt Ly, Mạnh Tương Phùng, Thiết Tinh Nguyệt, Khâu Nam Cố, Lâm công tử, Trần Kiến Quý cùng với Đường Phi đã trọng thương, tổng cộng chín người, chạy nhanh hết sức có thể trong màn mưa phùn mờ mịt.

... Không cần biết có tới kịp hay không, chỉ biết toàn lực tiến lên.

Bóng mưa đầy trời phản chiếu một màu vang quất, ẩn ước có ráng màu mông lung, phải chăng là đã sắp tới hoàng hôn rồi.

Thân hình Địa Nhân đại sư như cú đêm, xuyên phá tấm màn sáng mờ ảo do nước mưa tạo thành, xông vào trong trường.

Cùng lúc đó, bóng áo lóe lên, có người đứng ra chặn đường.

Người chặn đường tuy bộ dạng thần khí định nhàn nhưng sắc mặt cười mà như không phải cười:

- Đại sư, sao vậy? Cũng muốn làm thử chức minh chủ một chuyến chăng?

Người nói chính là Đại Vĩnh lão nhân.

- Kính Thu tuy ra tay không biết nặng nhẹ nhưng cũng là đường đường chính chính chiến thắng trận này mà, đại sư muốn dạy dỗ đứa nhỏ, bảo với bản đạo một tiếng không phải là xong rồi sao?

Những lời này nói ra, các nhân vật giang hồ càng nhận định Địa Nhân đại sư không ra gì. Phải biết rằng người ở đây đều là người võ lâm, mũi đao dính máu, tuy hy vọng không có thảm kịch phát sinh, nhưng trong lòng đều có một loại dự cảm như dã thú, chỉ mong thấy người khác liều với nhau đến người sống ta chết mới cảm thấy sảng khoái, càng huống hồ còn có người của Chu đại thiên vương, Quyền Lực bang, thậm chí cả quân Kim phái tới nằm vùng gây loạn, nhất thời quần chúng xông xáo, nghị luận không ngớt:

- Thế nào, phái Thiếu Lâm không chịu phục à?

- Không phục thì lên đài đánh đi!
- Há! Đại Vĩnh lão nhân cũng lên đài phùng bồi nào!
- Đồ nhi không xong, sư phụ muốn ra mặt rồi!
- Địa Nhân là cao tăng có tiếng, cũng muốn chen một chân vào vị trí “minh chủ” sao?

Câu này đối với Địa Nhân đại sư mà nói, chẳng khác nào một gậy tình người. Thân là cao tăng Thiếu Lâm, sao có thể mơ tưởng đến bảo tọa minh chủ? Đệ tử đã bại rồi, chẳng lẽ lại thẹn quá hóa giận, để người ta châm chọc là “không dám nhận thua”? Hơn nữa lần lựa chọn này hiển nhiên là muốn tìm kiếm cao thủ trong thế hệ thanh niên. Những ngày gần đây, trong các cao nhân thế hệ trước, đến cả Thiên Chính, Hòa Thượng đại sư, Thái Thiện, Thủ Khuyết, chương môn mười bốn phái lớn đều lần lượt ngộ hại, người người đã không còn lòng tin nữa. Mà trong mấy năm qua lại có những cao thủ thanh niên lần lượt quật khởi, Hoàng Phủ Cao Kiêu thanh danh cao ngất chuyên đả kích Quyền Lực bang, Nam Cung Vô Thương chuyên đối đầu với Chu đại thiên vương, cùng Tiêu Thu Thủy vô bang vô phái, từ sau khi cả nhà bị hại đã tự sáng lập Thần Châu kết nghĩa, sắm đấng giang hồ, từng làm dậy lên sóng gió kinh người trong võ lâm. Lần đại hội võ lâm này quả thực là đã có quy ước ngầm: Lựa chọn cao thủ thế hệ mới, lãnh đạo võ lâm, tiêu trừ thế lực độc ác!

Địa Nhân đại sư mà cũng muốn tranh đoạt thì là quá sơ suất rồi. Địa Nhân đại sư dù sao cũng là Phật môn chính tông, còn chưa dám đắc tội với cả số đông.

Ông ta chỉ có thể ôm Thác Bát đầu đà đang thoi thóp thở, ảm đạm rút lui. Đại Vĩnh lão nhân mỉm cười hòa thiện, hơi cúi mình, ung dung hướng ra bốn phía, nói:

- Cao túc của Trác sư huynh tài sơ học thiển, may mắn thắng được Thác Bát đầu đà, thực là vạn hạnh, không biết còn tiền bối phương nào, xin vui lòng chỉ giáo.

Cúi cúi nói nói như vậy liên tiếp ba lần, không ngờ cũng không có ai dám lên đài. Trác Kinh Thu vung tay vẽ nên một luồng kiếm hoa, thái độ cực kỳ kiêu ngạo.

Mọi người vốn thấy hấn sát thương đầu đà Thiếu Lâm, kiếm pháp tinh kỳ, chẳng ai muốn trêu vào, nhưng thấy hấn bộ dạng càn cỡ, đều trong lòng bất phẫn, vì thế lại có người nhảy lên lôi đài, liều mạng khiêu chiến.

Cứ liên tục như thế ba trận, Trác Kính Thu đều dễ dàng chiến thắng.

.....

Lúc này mặt trời đã ngả về tây, hoàng hôn kéo xuống chân trời, rắng đỏ như máu.

Đã gần qua hoàng hôn.

Bóng tối sắp kéo xuống.

Tám người vọi vàng bước đi trong ánh nắng chiều, đều mang tâm tình bi tráng. Mọi người đều không ai lên tiếng, nhưng người ào cũng đều nghĩ trong lòng, không thể để những ở ở thành Đương Dương chờ đợi vô ích, thất vọng ra về.

Đã sắp đến tối rồi. Không biết lôi đài đã kết thúc hay chưa?

... Không cần biết là đã kết thúc hay chưa đều phải tới, tận hết một phần tâm ý.

.....

Cho dù bóng đêm đã phủ xuống, lôi đài vẫn tiếp tục.

Đèn đuốc sáng choang, ngói thủy tinh, đèn lưu ly, còn cả nển lớn thiêu đốt rừng rực như lửa trời, bập bùng, lập lòe không dứt.

Lúc này trên ván lôi đài đã nhuộm đầy máu tươi.

So đấu vẫn tiếp tục không ngừng, máu vẫn chảy ra càng lúc càng nhiều.

Sau khi đấu đến trận thứ năm, Trác Kính Thu dần nổi máu nóng, quyết tâm giết gà dọa khỉ, vì thế liên tiếp giết chết ba người.

Đến trận thứ chín, một thiếu niên áo xanh, khép na khép nép bước lên trường, ôm kiếm ấp úng nói:

- Đệ tử đời thứ mười một phái Thanh Thành... Khách Vân Lăng... Xin Trác... Trác sư huynh... chỉ bảo.

Trong giọng nói không giấu nổi vẻ sợ sệt.

Ánh mắt Trác Kính Thu sáng lên, miệng cười tủm tỉm nhưng sắc mặt lạnh lẽo, hỏi:

- Đệ tử phái Thanh Thành à? Người tới đây làm gì? Chỗ này không phải nơi để đùa cợt.

Kinh nghiệm giang hồ của Khách Vân Lăng còn rất non nớt, sắc mặt không ngờ còn đỏ bừng lên, xấu hổ nói:

- Là... là gia sư bảo tôi tới... tới thử vận may.

Khách Vân Lăng vừa nhìn đã biết là một thiếu niên vừa mới ra giang hồ, Trác Kính Thu cố ý nhường mào, cười dài nói:

- Ồ? Là lão trưởng môn phái Thanh Thành, “Thiên thủ Kiếm viên” Thương Tuấn Long có phải không?

Khách Vân Long kính cẩn đáp:

- Chính là gia sư.

Trác Kính Thu bật cười:

- Được... Tới thử vận may, cũng được, người tới đi.

Khách Vân Lăng hoảng hốt nói:

- Tôi... Tôi tự biết không phải là đối thủ của huynh đài... Nhưng là... Gia sư có lệnh... Tại hạ không thể không... Không thể....

Trác Kính Thu cười nhạt:

- Không thể không chiến phải không?

Khách Vân Lăng mặt mày đau khổ, đáp:

- Phải... Phải...

Trác Kính Thu hỏi lớn:

- Nhưng người biết rõ mình không phải là đối thủ của người ta, có phải vậy hông?

Trên mặt Khách Vân Lăng thoáng hiện vẻ do dự, cuối cùng khẽ cắn môi, đáp:

- Phải.

Lúc này, người dưới đài cũng đều bật cười âm ỹ. Trác Kính Thu ra vẻ hào phóng nói:

- Được rồi, người cứ yên tâm. Ta sẽ cố gắng tha người một lần.

Khách Vân Lăng mừng rỡ quá đỗi, vội càng cảm tạ:

- Đa tạ Trác sư huynh xuống tay lưu tình...

Lời nói ra, giống như là xác định mình đã thua rồi vậy. Dưới đài lần này lại càng rộ lên tiếng cười không thể kìm nén được.

Khách Vân Lăng càng vì thế mà đỏ bừng cả mặt.

Trác Kính Thu mở rộng kiếm môn, ngoắc tay nói:

- Tới đây... Người sợ sệt như vậy, phải có cái ngoại hiệu “Tiểu sinh thẹn thùng mới đúng”.

Khi Khách Vân Lăng quần bách rút kiếm, thân kiếm rời vỏ thiếu chút nữa làm rơi cả bao kiếm xuống đất, hấn vội cúi xuống vung tay, kịp thời bắt lại. Mọi người vốn đang cười nhạt, giờ thấy Khách Vân Lăng có thân thủ

nhANH NHẸN NHƯ VẬY, KHÔNG CHUYỂN SANG REO HỒ. NHỮNG NGƯỜI HÁO CHUYỆN LẠI CÀNG MONG THẤY KẼ YẾU CÓ THỂ CHIẾN THẮNG KẼ MẠNH, CỐ Ý KHÍCH BÁC:

- ĐÁNH! ĐÁNH! ĐÁNH CHẾT HẮN!

- KHÔNG CẦN PHẢI SỢ HẮN, TIỂU SINH THẸN THÙNG, LÊN ĐI!

- TÊN NHÓC MẶT NHỌN KIA QUÁ KIÊU CĂNG, CHÚ EM PHÁI THÀNH THÀNH, MAU ĐẬP CHO TÊN ĐỆ TỬ LẦM LÔNG ĐÓ RƠI XUỐNG ĐÀI NÀO!

Tiếng hô hào không ngớt khiến cho trên mặt Nhất Diệp Tri Thu Trác Kính Thu lóe lên một tia sát khí, sắc mặt cũng lúc xanh lúc trắng.

Khách Vân Lăng ôm kiếm cúi người, mũi kiếm chỉ đất, là lễ tiết khi vãn bối giang hồ gặp mặt tiền bối. Trác Kính Thu hơi ngược đầu, “vù vù” vẽ lên hai điểm kiếm hoa, trước ngực đại khai đại hợp, cũng không đáp lễ.

Khách Vân Lăng rụt rè nâng kiếm, cao giọng nói:

- Xin Trác sư huynh chỉ bảo.

Trác Kính Thu cười lạnh:

Người cứ việc ra chiêu.

Khách Vân Lăng đâm vù ra một kiếm, chính là kiếm pháp theo quyết chữ “trực” của phái Thanh Thành. Nhất kiếm này vừa nhanh vừa gấp, Trác Kính Thu sơ ý không đề phòng, lập tức hốt hoảng, vội vàng dẫn kiếm gạt ra, cũng hất văng được mũi kiếm của đối phương nhưng vạt áo đã bị cắt mất một miếng.

Người xem dưới đài ò lên:

- Hay! Một kiếm lộ công phu!

- Thêm một kiếm nữa nào!

- Giết hắN ĐI!

- Cho tên nhóc ấy biết kiếm pháp Thanh Thành không thua kém kiếm pháp Võ Đang!

Mọi người huyền não như vậy, đối với Khách Vân Lăng mà nói, đúng là rất có tác dụng khích lệ, nhưng đã động tới sát tâm của Trác Kính Thu.

Trong mắt Trác Kính Thu lộ ra vẻ tàn độc, kiếm mang mở ra, trái một kiếm, phải một kiếm. Kiếm pháp của Khách Vân Lăng cũng không yếu, cũng trái đỡ một kiếm, phải chặn một kiếm, chẳng dè vừa đỡ được hai kiếm, hai kiếm đã nhanh chóng biến thành tám kiếm, vội vàng cố gắng gạt đỡ tám kiếm, tám kiếm liền biến thành mười sáu kiếm. Cứ như vậy kiếm sau tiếp nối kiếm trước, Khách Vân Lăng chỉ biết chặt vật ứng phó, kiếm pháp “liên miên bất tuyệt” của Võ Đang cũng được Trác Kính Thu phát huy tinh chuẩn, lâm ly tận cùng.

Giao đấu mười mấy chiêu, Khách Vân Lăng tuy hoàn toàn ở vào thế yếu nhưng dùng hết kiếm pháp Thanh Thành chống đỡ, không ngờ lại không bại. Trác Kính Thu nôn nóng, đột nhiên dùng quyết chữ “niêm”, dùng kiếm ép chặt lấy thân kiếm Khách Vân Lăng.

Khách Vân Lăng vung tay không được, thân kiếm lại bị Trác Kính Thu dẫn dắt.

Đây chính tinh túy của kiếm pháp mượn lực sử lực Võ Đang.

Trác Kính Thu dẫn dắt kiếm thế, muốn mượn dự lực của đối phương, đâm ngược trở lại, đúng lúc này, hần bỗng cảm thấy một luồng sức mạnh kỳ lạ.

Luồng kinh đạo quý dị đó cơ hồ nuốt chửng kiếm khí của hần, khiến cho khí lực của hần giống như trâu đất xuống biển, đối phương không ngờ lại mượn lực của hần, phản kích!

Chẳng lẽ từ kiếm pháp Thanh Thành nổi danh với quyết chữ “trực” lại có thể sáng tạo ra sát pháp của “viên”?

Trác Kính Thu lần này kinh hãi không phải là thường, thần ý tán loạn, “phụ” một tiếng, mũi kiếm Khách Vân Lăng đã đâm trúng vai Trác Kính Thu.

Kiểm Thập của Khách Vân Lăng cũng không non nớt như con người hãn, cần thu là thu. Hãn làm bị thương Trác Kính Thu, cảm thấy rất át nát, thu kiểm nói:

- Đã nhường.

Trong phút chốc, mặt Trác Kính Thu đã đỏ bừng lên.

... Kiểm pháp Võ Đang sao có thể bị kiểm pháp Thanh Thành kém cõi đánh bại!

Ngay khảm khắc Khách Vân Lăng lùi lại, Trác Kính Thu hét lớn một tiếng, át mất tiếng Khách Vân Lăng nhỏ giọng nói.

Một luồng sáng trắng mờ nhạt, phản chiếu ánh lửa, lóe lên rời tắt.

Khách Vân Lăng thét lên, ôm ngực che lưng, máu chảy tràn, khàn giọng kêu:

- Người...

Dưới ái lửa đuốc, sắc mặt Khách Vân Lăng trắng bệch, càng lộ vẻ thể lượng tuyệt vọng. Khách Vân Lăng loạng choạng bước tới mấy bước, tay chỉ vào Trác Kính Thu, run rẩy nói:

- Người!

Trác Kính Thu sầm mặt quát:

- Người muốn chết!

Lại phóng vọt ra một kiếm, cùng lúc ấy, một bóng người nhoáng lên, giống như chim lớn chần giữa hai người, quay mình, chập tay, hai chưởng đã kẹp trúng thân kiếm Trác Kính Thu, quát lớn:

- Tuân thủ quy định lôi đài!

Người tới thanh quắc hữu thần, chính là người chủ trì Gia Cát tiên sinh.

“Bình” một tiếng, Khách Vân Long đã ngã nhào xuống đất, tắt thở mà chết.

Gia Cát tiên sinh đứng rất gần, nhìn thấy rõ ràng, giận giữ quát:

- Thắng bại đã phân, người lại gia hại như thế!

Lúc này lại có một người nhẹ nhàng phóng lên, chính là Đại Vĩnh lão nhân:

- Lần so đấu này không có quy định bị thương trước là thua, Trác sư chất liệu nhận một thương để thắng được trận này, đó là kết quả mọi người đều thấy.

Đại Vĩnh lão nhân thoáng mỉm cười, lại tiếp:

- Trác sư chất ra tay tuy không khỏi hơi nặng một chút nhưng cao thủ tranh đấu trong trường, sao có thể nắm chắc không sai lệch một ly?

Đại Vĩnh lão nhân thâm trầm nói:

- Cho dù là tiên sinh lên đài cũng chưa chắc đã làm được đúng không?

Gia Cát tiên sinh biến sắc, ông là chủ trì lôi đài, lại được quan phương ủy mệnh, cũng không tiện phát tác. Một đám đệ tử có liên quan với Võ Đương cũng thừa cơ hò reo, như chỉ e người khác không kích động, đến cả một mạch Thiếu Lâm cũng thừa hò hét không thôi.

Lúc này bỗng nghe có người bình thản nói:

- Kỳ thực trận này tính là hãn thắng cũng chẳng sao cả... Chỉ là chết chậm hơn một chút mà thôi.

Nhất thời toàn trường đều yên lặng. Công khai lên tiếng sỉ nhục cao thủ phái Võ Đương như vậy, dù là môn nhân Thiếu Lâm cũng vạ vạ lần lần không dám.

Sắc mặt Trác Kính Thu vụt biến thành trắng bệch, giận giữ hỏi:

- Người nói cái gì?

Chỉ thấy một người đứng dưới bóng lửa bập bùng, ánh lửa hừng hực chiếu lên mặt hắt một màu vàng ệch, không nhìn thấy rõ dung mạo. Người đó lạnh lùng nói:

- Ta nói.

Hắn gằn giọng nói:

- Ta sẽ lên đài.

Hắn nhấn mạnh từng tiếng một:

- Lên đài giết chết người.

- Võ Đang đã dần xuống dốc rồi.

Dưới gốc một cán cờ cắm dưới đài, một lão ăn mày già áo vá trăm chỗ, ngược nhìn lá cờ tung bay phần phật, than thở:

- Thiếu Lâm cũng vậy.

Nhưng hơn mười môn đồ bên cạnh ông ta lại tập trung toàn bộ tinh thần, chú tâm vào tràng diện trên lôi đài, không hề có chút ý cảm khái nào cả.

Còn có hơn mười người ăn mày không ngừng chạy qua chạy lại, khi lão ăn mày ra ý hỏi họ đều lắc đầu bó tay, lão ăn mày trong lòng buồn bực:

“Kỳ quái.”

“...Cho dù Tiêu Thu Thủy không tới thì Phong Bát và Kiến Quỷ cũng phải trở về rồi chứ, chẳng lẽ...”

Ông ta đang trầm tư thì đã lập tức bị tràng diện biến đổi thu hút.

Chỉ thấy một người bước ra từ trong bóng tối, khẽ nhún mình một cái đã phóng ra chỗ ánh lửa sáng nhất. Lúc này ánh đuốc lấp loáng, chiếu lên mặt người đó, nhu hòa lạ thường, tuấn mỹ lạ thường, tiêu sái lạ thường...

Nhưng lại khiến cho người ta có cảm giác lạnh lẽo, thâm đậm.

Đại Vĩnh lão nhân không khỏi rùng mình:

- Người...

Nhưng ông ta lập tức tức khôi phục bình tĩnh, dù sao cũng là một đại tông sư.

- Các hạ là ai?

Y phục người thanh niên kia mơ hồ ẩn hiện một màu xanh lục lấp loáng, âm đạm:

- Nam Cung thế gia, Nam Cung Vô Thương.

Người đó chậm rãi tháo vỏ đao làm bằng da hươu, dài hai thước bốn tấc xuống, giơ ngang trước ngực. Một luồng sát khí bức người ép tới, Đại Vĩnh lão nhân không ngờ cũng cảm thấy tim đập có chút loạn nhịp, Gia Cát tiên sinh đứng bên cạnh bỗng trầm giọng nói:

- Vĩnh lão, đây là lời đài, xin theo quy củ.

Đại Vĩnh lão nhân gật đầu, do dự liếc nhìn Trác Kính Thu đứng trên đài đã có chút hoảng hốt một cái, phóng mình xuống đài.

Trác Kính Thu cũng cảm thấy rõ ràng khí thế ép người đó. Hắn quyết định dùng lời lẽ phá vỡ áp lực nặng nề quá mức này.

- Người nhà Nam Cung thế gia đâu rồi? Sao Nam Cung thế gia không có ai tới ủng hộ người.

Trác Kính Thu dù sao cũng là nhân vật nổi bật của một mạch Võ Đang, một lời trúng đích, chỉ thấy thanh niên tuấn mã kia hơi thoáng chấn động, trên tư thế cũng lộ ra một khe có thể tập kích, chỉ một khe có thể tập kích. Đúng lúc đó, trên đài bỗng vang lên một âm thanh ưu nhã không thể diễn tả nổi:

- Người nhà hãn có tới hay không thì có vấn đề gì? Ta tới là đủ rồi.

Trong sát na tiếng nói đó vang lên bên tai, chỉ một sát na thôi, tư thế Nam Cung Vô Thiên lại như áo trời không vết chỉ may, không chỗ nào có thể tập kích.

Trên trán Trác Kính Thu đã rỉ mồ hôi.

Cao thủ tranh đấu, tư thái khí thế còn quan trọng hơn cả giao tranh chiêu thức, nếu như đối phương không có chút sơ hở nào, hơn nữa còn khí thế như núi thì kẻ bị đánh trúng ngược lại sẽ chính là bản thân mình.

Giọng nữ đó vang lên, như đến từ nơi chân trời xa xăm vô tận, mà cũng lại như gần ngay trước mắt, nhưng không biết tại sao, tất cả mọi người đều nhất tề nhìn sang phía người phụ nữ ung dung hoa lệ mà cao quý kia.

Dung mạo phong hoa tuyết đại mà lại như không thể nhìn thấy rõ ràng.

... Cô ta là ai vậy?

Lão ăn mày rơi vào trầm tư, vất óc suy nghĩ, giống như đang tìm cách phá giải, tìm chìa khóa cho một chiếc hộp chứa bí ẩn lớn nhất trong trời đất.

Đúng lúc này, một tràng tiếng rút đao khiến người ta ê răng, rùng mình, từ từ truyền tới.

Nam Cung Vô Thương vươn người, giơ đao, rút đao.

Rút đao rất chậm. Nhân cầu hãn như tỏa ra ánh sáng màu lục thâm đậm.

... Rút cuộc thì cái tên này là người hay là là quý!

Trác Kính Thu bách chiến bách thắng lúc này không ngờ lại có cảm giác sợ hãi hoang đường như thế.

Để vượt qua sự sợ hãi này, cách tốt nhất chính là phá tan sợ hãi, đập nát sợ hãi. Hãn phát ra một tiếng gầm lớn như quái điệu rít gợn, giơ kiếm đâm thẳng về phía hai điểm ánh sáng màu lục kia.

Đúng lúc đó, lão ăn mày ngồi trong một góc bóng tối bỗng đứng bật dậy, hai mắt lấp lóe sáng, giống như đột nhiên nghĩ thông được câu hỏi đã trăn trở suốt ngàn năm, thất thanh:

- Là ả ta!

Bấy giờ tiếng rút đao càng dữ dội, càng chói tay, càng mạnh mẽ, “két” một tiếng, đao cùn rời vỏ.

Kiểm mang âm đạm, kiếm gãy, ngón tay rụng, chân đứt, đầu rơi xuống.

Trong chớp mắt, Nam Cung Vô Thương đã chém ra năm đao.

Năm đao đều trúng.

Kiểm chiêu của Trác Kính Thu bị phá, muốn thu kiếm, nhưng kiếm bị chấn gãy, muốn thu tay, nhưng ngón tay bị chém rụng, muốn lùi thân, nhưng chân bị chặt đứt, muốn ngã xuống, nhưng đầu bị cắt rời.

Nhất đao ngũ trăm.

Năm nhất cùng trúng, chỉ nghe người trung niên ngồi giữa, uy mãnh thiên thần kia nói:

- Hay! “Ngũ triển mai”, đã được chân truyền của Triệu Sư Dung.

Người phụ nữ ung dung ngồi cạnh ông ta vụt chấn động, đưa mắt nhìn sang.

Đó là một đôi mắt tràn ngập phong vận, sáng tỏ còn hơn ánh lửa, không biết bao nhiêu người đồng thời ồ một tiếng, tiêu tan sát tâm, vứt vỏ vũ khí, chỉ duy có người trung niên uy nghi đường đường kia là không mảy may thay đổi chút nào.

Lúc này ông lão ăn mày ngồi khoanh chân kia hai mắt mê mang, yên lặng trầm tư:

“Nếu như ả ta thực sự là Triệu Sư Dung... Vậy thì người uy vũ kia là ai?

... Là ai vậy? Rút cuộc thì đó là ai!

Một thành Đương Dương nhỏ bé này vậy mà cũng có ngoại hổ tàng long như thế sao?

Đúng lúc đó, một người ăn mày mặt rỗ, lưng đeo sáu chiếc túi gai vội vàng chạy tới, lão ăn mày gật đầu, người mặt đỏ lập tức ghé vào tai ông lão hạ giọng nói:

- Bấm báo bang chủ, Tiêu Thu Thủy và mấy người Lương đại hiệp đã tiến vào Mạch Thành rồi.

Ông lão ăn mày gật đầu nghiêm nghị, neho mắt nhìn khung trời đen kịt, giống như ở nơi tận cùng bóng tối đó chính là ánh bình minh.

Đêm đã về khuya, nhưng người thì không giải tán.

Trái tim mọi người như đao đã rời vỏ, không thể quay về được nữa.

Đám đông yên lặng không tiếng động, ngây ngốc nhìn bóng người mắt xanh đứng trên đài.

Mấy trăm ngọn đuốc bốc cháy lách tách, nhưng không một ai lên tiếng. Hồi lâu sau, có người bước lên thu dọn thi thể Trác Kính Thu, Gia Cát tiên sinh hăng giọng một tiếng, nói:

- Đến nay người thắng là Nam Cung thế gia, Nam Cung Vô Thương. Ai thấy không phục có thể khiêu chiến, người thắng bước lên bảo tọa minh chủ, chỉ có điều...

- Chỉ có điều, hy vọng trong so đấu tiếp theo đây, điểm tới là dừng, ý ở luận bàn, có thể không làm thương tổn đến tính mạng thì cố gắng không làm thương tổn tính mạng...

Lời Gia Cát tiên sinh nói căn bản không có tác dụng.

Hơn nữa còn tồi tệ hơn.

Các trận chiến về sau lại càng thảm liệt.

Tiếp sau vẫn có người nhảy lên đài.

... So với đấu đá bình thường, tâm cảnh lôi đài chiến thường thường là tương phản. Lôi đài chiến là công khai hóa tất cả minh tranh ám đấu một

cách đột ngột, mạnh mẽ, bày ra trước mắt tất cả quần chúng.

... Không ít người đều muốn tình quan kỳ biến, ngồi trên núi xem hổ đánh nhau, sau đó mưu lợi từ bên trong. Rất nhiều người đều muốn xông lên tranh giành, nhưng lại sợ tiêu hao chiến trong thời gian dài, để kẻ địch tìm ra được lại lịch và sơ hở, hoặc là bị chiến thuật xa luân đánh bại, vì thế không phải người tài cao mật lớn chân chính, tính cách ngông cuồng thì không ai dám vừa ra đã lập tức lên đài. Trừ phi là cực kỳ tự tin, nếu không phần lớn mọi người đều muốn ngồi thu lợi ngư ông.

Nhưng những kẻ không biết tự lượng sức mình vẫn có rất nhiều. Hiện tại trận này tiếp trận khác, trận sau nối trận trước, nhưng Nam Cung Vô Thương trên đài vẫn sừng sững bất bại, võ công đã cao đến mức không thể tưởng tượng nổi. Thế nhưng vẫn có người thấy bảo tọa bị chiếm mất, trong lòng bất cam, lại căn rằng xông lên liều chết..

... Cũng chỉ là liều chết.

.... Liều, rồi chết.

.... Hơn nữa còn là tất chết.

Dưới đao rì của Nam Cung Vô Thương, gần như là tất sát tất tử.

Hơn nữa còn chết đến sáu người rồi.

Sáu trường chém giết.

Nam Cung Vô Thương quả đúng là Nam Cung Vô Thương.

Hắn xuống đao không làm bị thương người, chỉ giết người.

Nhất đao tất sát.

Nhất sát tất tử.

Lúc này lại có người phóng lên đài.

- Văn bối Hoa Sơn kiếm phái Quảng Đậ Tử, xin Nam Cung huynh chỉ dạy.

Ông lão ăn mày ngược nhìn tinh không, khi mọi người bỏ sống quên chết tranh đấu, dưới ánh khói lửa đuốc mịt mù, rất ít người chú ý tới một điểm sáng cô tịch nơi chân trời.

Ngày mai, đó sẽ là nơi mặt trời xuất hiện.

Lão ăn mày thâm thờ dài, nhưng ánh mắt ông bỗng vụt sáng lên, giống như ánh sao, bởi vì một đám người đầy phong trần mệt mỏi đã tiến vào trong đám đông.

Tới rồi.

Hoa Sơn kiếm phái Quảng Đậ Tử, ngoại hiệu “Cư Hợp song kiếm”. Cư hợp kiếm pháp của hãn xuất phát từ Thái cực vô tướng và Vô Cực hữu tướng luân chuyển hòa hợp, trong một mạch Hoa Sơn, tài nghệ đã vượt trên đồng môn bình thường rất xa.

Quảng Đậ Tử làm người vô cùng cơ cảnh, hãn vừa lên đã làm lễ hậu bối, cầu mong chẳng may thất bại, Nam Cung Vô Thương không đến mức nặng tay hạ sát thủ, với khinh công hơn người của hãn ít nhất cũng có thể tránh né qua được. Non xanh còn đó, lo gì không có củi đun, đây cũng là nguyên tắc xử sự, làm người của hãn.

Đối phương chỉ lạnh lẽo giơ đao ngang ngực, không thềm để ý tới lời lẽ hãn, trong hãn ảo não nhưng cũng rùng mình sợ hãi.

Ba năm trước đây, trong lần Chung Nam kiếm phái khiêu chiến Hoa Sơn kiếm phái, hai bên đấu kiếm bảy trận, Hoa Sơn thắng liên tiếp năm trận, nhiếp phục hai anh em chưởng môn Chung Nam kiếm phái Hữu Tử Kính, “Thập phương Đẳng văn” Hữu Tử Kiện. Trong bảy trận đấu đó, Quảng Đậ Tử đánh tổng cộng ba trận, hơn nữa còn ba trận thắng cả ba, ngay cả phó chưởng môn Hữu Tử Kiện của đối phương cũng bại dưới kiếm hãn.

Đó còn là kiếm thuật của hãn ba năm trước đây.

Nhưng hiện tại hắn đã đánh phá mười lần, mười lần chém giết, đao rí của đối phương vẫn phát ra tiếng rít khiến người ta tê dại, sau khi nhẹ nhàng đón đỡ lại thu hồi về trong vỏ đao.

Trên mặt Quảng Đẩu Tử đầy mồ hôi to như hạt đậu.

... Không có cách nào!

... Đao pháp của tên khốn này thực là như không phải do người sử!

Không cần biết Cư Hợp kiếm pháp có vô tướng, hữu tướng thế nào, đối thương đao thế không đối, nhất kích tất phá.

Lúc này không khí dưới lôi đài đã vô cùng khẩn trương, nín thở theo dõi, bởi vì Quảng Đẩu Tử là người duy nhất từ sau khi lên đài ép được Nam Cung Vô Thương xuất mười đao liên tiếp chống đỡ. Quảng Đẩu Tử vẫn chưa thất bại, Nhưng Nam Cung Vô Thương cũng chưa từng công tới một đao.

... Chỉ cần Nam Cung Vô Thương một đòn không trúng, phải chăng là Quảng Đẩu Tử sẽ có cơ hội thủ thắng?

- Rất khó

Trong đám đông dưới đài, Lương Đẩu mặc áo xanh nhạt, khẽ thở dài một mỏi. Bên cạnh ông, Tiêu Thu Thủy phong trần mỏi mệt cũng bị đao thế tung hoành của Nam Cung Vô Thương mê hoặc.

- ... Thanh đao ngửa lên trời cười nhạt này, vì là đao rí nên mới có thể tận tình phát huy đao ý trong lòng người.

Trong mắt Tiêu Thu Thủy thoáng vẻ mê mẩn, lại hiển hiện vẻ trí tuệ:

- Đao của Nam Cung Vô Thương này còn lợi hại hơn Thất kiệt cộng lại một chút.

- Nếu luận theo đạo thuật...

Khổng Biệt Ly là danh gia đao pháp Quan Đông:

- Nam Cung thế gia không thể có được đao ý này. Đao thế này nhất kích tất sát, phải là tông sư, nhìn nước chảy biết trời đất rộng, mới có thể sáng tạo ra được.

- Đao pháp tốt:

Tiêu Thu Thủy gật đầu:

- Muốn thắng được, trừ phi là không có đao pháp.

... Hỗn độn sơ khai, vừa sinh ra tất cả, lại cũng không có tất cả.

... Cũng như cao thủ tranh đấu, vô chiêu càng thắng hữu chiêu.

Nam Cung Vô Thương đột ngột xuất đao!

Cuối cùng cũng xuất đao!

Quảng Đậu Tử vốn đã liệu chết tiếp một đao này của hắn, nhưng tốc độ nhất đao này khiến cho Quảng Đậu Tử thông minh cơ cảnh hơn người cũng không kịp đón đỡ.

Không có âm thanh khiến người ta tê dại, một đao này lại là đao pháp dùng cả vỏ đao!

Lực mạnh ập xuống, Quảng Đậu Tử hai kiếm giao nhau, toàn lực chống đỡ.

“Rắc” một tiếng, hai kiếm cùng gãy lìa.

Quảng Đậu Tử phóng lùi về sau, vừa lui vừa kêu lên:

- Tôi bại rồi, tôi phục rồi...

Đáng tiếc Nam Cung Vô Thường không hề vì đối phương thua phục và cầu xin mà dao động chút nào. Hắn trước dùng đao cả vỏ phá Cự Hợp song kiếm, sau lại phát ra tiếng đao rỉ mài vỏ giữ đã khiến người ta phải run sợ, rút đao chém ra!

Đao phong bật lửa.

Khi thể lửa tĩnh lại, Quảng Đậ Tử đã gục thây tại trường.

Gia Cát tiên sinh liếm liếm bờ môi khô khốc, trầm giọng hô:

- Nam Cung Vô Thương thắng.

Cứ hô như vậy liên tiếp tám lần, không hề có chút phản ứng. Quần hào hiểu rõ rằng nếu hô thêm hai lượt nữa mà không còn người khiêu chiến thì Nam Cung Vô Thương sẽ đoạt được chức minh chủ, lập tức trong lòng không phục, nhưng lại khiếp sợ trước sát khí của Nam Cung Vô Thương, không khí lặng ngắt như tờ.

Lúc này đã hô đến lần thứ chín, bỗng nghe một giọng nói trầm thấp, lạnh lùng:

- Chờ đã.

(*)Thác là nâng, đỡ; Bát trong vu bát, đồ dùng xin cơm khất thức của hòa thượng.

(**) Nhất diệp tri thu: nhìn một chiếc lá, biết mùa thu tới

Chương 6: Hoàng Phủ Cao Kiêu.

Người nói chờ một chút đó đang đứng dưới một ngọn đuốc lớn.

Ánh lửa hừng hực, nhưng người này quay lưng về phía lửa, bóng phủ âm u, khiến cho người ta dâng nên một nỗi sợ vô hình, chỉ có đường nét mơ hồ dưới ánh lửa, không thể nhìn rõ mặt mũi.

... Chẳng lẽ lại là một người không có mặt mũi nữa?

Người này so với Nam Cung Vô Thương thì rõ ràng là còn trầm ổn nhàn nhã hơn nhiều. Y chậm rãi bước từng bước lên đài. Tiêu Thu Thủy chăm chú quan sát bóng lưng người đó, trong lòng lại sinh ra một loại ảo giác kỳ lạ, phẳng phất như hẵn rất quen thuộc với người này: Hẳn đã từng gặp mặt người này!

Cảm giác quen thuộc đó rất nhanh chóng đã có được đáp án: Trong mắt Nam Cung Vô Thương lóe lên ánh lục sắc bén, hỏi:

- Người là ai?

Giọng nói người đó vô cùng truyền cảm, nhưng lại thiên về ngữ điệu áp bức:

- Hoàng Phủ Cao Kiêu!

... Hoàng Phủ Cao Kiêu!

Ngay cả Tiêu Thu Thủy cũng không khỏi giật mình chấn động, hẵn nhớ tới huyết án trong tháp Đại Nhạn hơn mười ngày trước.

- Hoàng Phủ công tử tới rồi!

- Hoàng Phủ công tử mới là tài năng chân chính!

- Hoàng Phủ công tử chiến đấu vì chúng ta!

Cũng có lẽ, chỉ có Tiêu Thu Thủy, Hoàng Phủ Cao Kiêu mới được số đông ủng hộ, mọi người thấy Hoàng Phủ Cao Kiêu xuất hiện, tiếng hoan hô không dứt. Đại đa số mọi người chỉ mới nghe danh Hoàng Phủ Cao Kiêu, chưa từng thấy mặt, cũng không ngại đặt cược vào y một lần. Lòng dạ Tiêu Thu Thủy có rộng rãi đến đâu cũng khó tránh khỏi cảm thấy thoáng chút ảm đạm.

... Hoàng Phủ công tử rất được ủng hộ.

Đột nhiên trong đầu hần lóe lên một suy nghĩ như điện chớp. Trong tháp Đại Nhạn, mấy người Điệp Bất Điệp, Phan Quế, Lê Cửu, Tề Tạc Phi, Bồ Giang Sa, Điều Kim Bảo, Điều Di Bảo, cúc cung tận tụy, xây dựng danh tiếng cho Hoàng Phủ công tử ở thành Trường An, ngay cả quân sư Điệp lão đầu nhi cũng hành động, Hoàng Phủ Cao Kiêu thật sự không biết chuyện đó sao?

Ý nghĩ đó chỉ thoáng hiện lên rồi biến mất, bởi vì hần phát hiện có một đôi mắt oán độc đang hung hăng nhìn trừng trừng vào mình, chính là người duy nhất sống sót trong huyết án dưới núi Chung Nam, Tề Tạc Phi.

Không biết tại sao, lúc này Tiêu Thu Thủy lại bỗng nhớ đến khi mấy người Tề Tạc Phi xuất hiện ở lầu đại Bạch cũng nói một câu:

“Chờ một chút.”

Nam Cung Vô Thương vẫn giơ đao ngang ngực, thần sắc lạnh lẽo:

- Hoàng Phủ Cao Kiêu, người quả nhiên là đã tới.

Hoàng Phủ Cao Kiêu bước lên lôi đài, thân hình cao gầy, săn chắc, lưng vẫn quay về phía ánh lửa, mỉm cười trầm tĩnh:

- Ta đương nhiên là đã tới.

Nam Cung Vô Thương nói:

- Người cuối cùng cũng đã tới.

Hoàng Phủ Cao Kiêu đáp:

- Ta đã tới như vậy.

Nam Cung Vô Thương đột nhiên đổi chủ đề:

- Đáng tiếc người hóa ra cũng không phải người nhà họ Hoàng Phủ.

Khi Trác Kính Thu đối đầu với Nam Cung Vô Thương võ công thâm sâu như biển, cũng vì không nhìn ra được sơ hở của đối phương mà cố ý lấy lời đả kích. Khi Nam Cung Vô Thương đối mặt với Hoàng Phủ Cao Kiêu to lớn như núi cũng cố ý dùng ngôn ngữ khiêu khích đối phương, chỉ cần đối phương vì giận giữ hoặc tức tối mà thoáng lơ là là sẽ có thể lập tức chém giết.

Ai cũng hiểu rằng chiến đấu đã đi gần đến kết thúc, trong võ lâm đã không còn đưa ra được hảo thủ còn cao hơn loại như Nam Cung Vô Thương, Hoàng Phủ Cao Kiêu nữa rồi.

Cho nên trận đấu giữa Nam Cung Vô Thương và Hoàng Phủ Cao Kiêu, cực kỳ quan trọng.

Một trận liên quan đến vận mệnh của cả võ lâm.

Mọi người đều nín thở chờ đợi.

Hoàng Phủ Cao Kiêu bình tĩnh, lạnh lùng như sắt đá.

Nam Cung Vô Thương liếc nhìn y, vẫn giơ ngang đao:

- Người cố chen vào trong hệ nhà Hoàng Phủ, chỉ là vì muốn có một danh phận đủ sức đặt chân trên bạch đạo mà thôi, như vậy người mới có tư cách để chuẩn bị tranh đoạt chức minh chủ Thần Châu kết nghĩa... Đáng tiếc, cuối cùng lại gặp phải ta.

Hoàng Phủ Cao Kiêu không thừa nhận, cũng chẳng phủ nhận.

Trên mặt Nam Cung Vô Thương đầy vẻ si cuồng, nhưng ánh mắt sắc bén, ánh lục bùng sáng:

- Người nhất định là thấy khó hiểu tại sao ta lại biết được... Ta đương nhiên là biết, ta còn biết người là con rồi Chu đại thiên vương phải tới để khống chế võ lâm!

Lời này nói ra, quả thực là chấn động, nhất thời tiếng bàn tán xôn xao. Nam Cung Vô Thương cười âm u:

- Ta còn biết người lợi dùng đồng đạo võ lâm, lại vận dụng bộ hạ Chu đại thiên vương, cố ý gây chuyện, thay người làm người tốt, tâng bốc, tuyên truyền danh tiếng nghĩa hiệp... Có đúng vậy không?

Thân hình Hoàng Phủ Cao Kiêu tuy không quá cao lớn nhưng từ sau lưng nhìn lại, lại thâm trầm khó thấu, giống như một ngọn núi cao.

Trong mắt Nam Cung Vô Thương đã có một tia lo sợ, nhưng rất nhanh chóng liền bị lệ mang màu lục như dã thú che phủ:

- ... Người còn cố ý sai người sát hại thuộc hạ của mình, để thanh danh Tiêu Thu Thủy chịu đả kích, có đúng như thế không?

Hoàng Phủ Cao Kiêu bỗng lên tiếng.

- Nói thực.

- Ta và Tiêu Thu Thủy vốn đã rất giống nhau. Ta giả giọng hản đi giết người, có lẽ đến chính bản thân hản cũng cho rằng là do tự tay hản giết.

- Có điều ta cũng biết rõ tại sao người lại biết những chuyện đó... Bởi vì người chính là chó săn do Quyền Lực bang nuôi!

Lời này nói ra, quần chúng càng thêm oanh động, Hoàng Phủ Cao Kiêu lại tiếp:

- Hơn nữa, mấy người Tiêu Thu Thủy bây giờ còn chưa tới, chính là vì bị Nam Cung thế gia các người chặn giết giữa đường!

Sắc mặt Nam Cung Vô Thương vụt trắng bệch, run giọng hỏi:

- Người... Người... Người làm sao biết được những chuyện đó?

Hoàng Phủ Cao Kiêu cười lạnh, đáp:

- Có rất ít chuyện ta không biết.

Nam Cung Vô Thương hừ lạnh:

- Như nay hai ta đều không phải là anh hùng hảo hán gì, kẻ nào sống sót được, kẻ đó là minh chủ.

Dưới đài lại huyền não một chập.

- Cái loại lừa đời lấy tiếng, bọn ta không bao giờ chọn các người.

- Cái gì mà minh chủ, đều là hạng tàn hại trung lương!

- Cút xuống, đừng có làm bẩn thánh địa lôi đài!

Nhưng cũng chẳng có ai dám bước lên đài khiêu chiến. Hoàng Phủ Cao Kiêu bình thân nói:

- Ý của Thiên vương là, nếu có thể làm được chức minh chủ, vậy thì kiếm lấy cái danh vị khổng chế võ lâm. Nếu như không thể, vậy thì náo loạn cho long trời lở đất, để thiên hạ không thành ra được thế cục gì...

Nam Cung Vô Thương cũng cười ha hả:

- Hôm nay hai chúng ta giằng co cuối cùng, đều chẳng phải là người trong bạch đạo gì, ngược lại còn thành đối đầu của Chu đại thiên vương và Quyền Lực bang, ha ha ha... Thực là đáng cười, đáng cười!

Hoàng Phủ Cao Kiêu vẫn bình tĩnh nói:

- Có điều... Đáng cười thì đáng cười, Chu đại thiên vương hay là Quyền Lực bang, chung quy vẫn phải phân thắng bại.

Nụ cười dần biến mất trên mặt Nam Cung Vô Thương:

- Há chỉ là thắng bại... Vốn phải phân sinh tử.

Nói xong câu đó, cả hai người đều không nói gì thêm nữa.

Ngay cả người dưới đại cũng im lặng như vậy.

Một loại sát khí vô thanh vô tức đột ngột bao phủ khắp toàn trường.

Chỉ có ngọn lửa là đang bập bùng.

Bóng dáng hai người không ngừng lắc lư, giống như rắn độc phun lưỡi, đã sớm mổ đến căn máy chục lần.

Thế nhưng hai người kỳ thật đều chưa từng cử động.

Lôi đài do võ lâm chính đạo lập ra, không ngờ lại thành nơi để cao thủ hai tà phái hắc đạo quyết đấu.

Hoàng Phủ Cao Kiêu thủy chung vẫn quay lưng về phía dưới đài.

Nam Cung Vô Thương quay mặt về phía dưới đài, trong ánh lửa nhập nhoạng, sắc mặt biến đổi liên tục.

Không khí vẫn tiếp tục căng thẳng.

Tiếp đó Nam Cung Vô Thương chậm rãi rút thanh đao rỉ.

Lại phát ra tiếng mài đao chói tai đó.

Cùng lúc đó, Hoàng Phủ Cao Kiêu khẽ lật cổ tay, đã xuất hiện thêm một thanh đao.

Một thanh tử kim đao vảy cá, tên vỏ có khảm bảy viên ngọc sáng.

Đao dài một thước chín tấc, còn ngắn hơn đao rỉ.

Ngay lúc này, đao của Nam Cung Vô Thương đã rút ra toàn bộ, một đao bổ xuống giữa đầu!

Hoàng Phủ Cao Kiêu chưa kịp rút đao, gươm đao lên đỡ.

Nhưng đao của Nam Cung Vô Thương không ngờ lại là bảo đao chém sắt như bùn.

Nhất đao lưỡng đoạn.

Thứ lưỡng đoạn là tử kim đao vảy cá trong tay Hoàng Phủ Cao Kiêu.

Đao đã gãy, người lại không bị thương. Hoàng Phủ Cao Kiêu bước lên trước, chân đạp cửa cung, hai người đối qua chỗ nhau.

Lúc này biến thành Hoàng Phủ Cao Kiêu quay mặt về phía quần chúng, Nam Cung Vô Thương quay lưng về phía mọi người.

Thân hình hai người giao nhau cùng đao phong sắc bén khiến cho khói lửa như nhẹ đi một phần.

Mọi người có thể trông thấy sắc mặt âm tình bất định, thốt rõ thốt mờ của Hoàng Phủ Cao Kiêu.

Nhưng Tiêu Thu Thủy thiếu chút nữa thì hét lên... Biến cố ập tới đột ngột đó khiến cho hắn hoàn toàn chấn động, sững sờ, ngây ngốc.

Hắn há miệng muốn gọi nhưng ngàn tiếng, vạn tiếng đều biến thành vô thanh!

Lúc này hai người lại động.

Nam Cung Vô Thương kéo theo dư uy một đao chém gãy binh khí Hoàng Phủ Cao Kiêu, toàn lực xuất kích!

Cùng lúc ấy, hai chưởng Hoàng Phủ Cao Kiêu đan chéo.

Gió mạnh quét qua, tất cả đuốc lớn đều thiếu chút nữa thì tắt ngấm.

Nam Cung Vô Thương chỉ cảm thấy trước mắt tối đen, lập tức mất mất vị trí đối thủ.

Thay vào đó là một loại cảm giác khủng bố, đáng sợ.

Ngay khoảnh khắc đó, một kiếm giống như bạch luyện phá không, “phụp” một tiếng đâm trúng tim hấn, “xoẹt” một tiếng mang theo máu tươi, lộ ra từ sau lưng.

Lúc này mọi người chỉ cảm thấy choáng váng, theo ánh lửa lại bùng lên mới khôi phục bình thường. Hoàng Phủ Cao Kiêu đã rút trường kiếm ra khỏi cơ thể Nam Cung Vô Thương, cẩn thận thu hồi về trong ống tay. Hoàng Phủ Cao Kiêu nhìn Nam Cung Vô Thương đang ôm ngực đau đớn, lạnh lùng nói:

- Ta vốn dùng kiếm, không phải đao.

Nam Cung Vô Thương muốn nói, khó nhọc mở miệng, nhưng lại phun ra một vòi máu.

Máu tươi bắn tung, cả Hoàng Phủ Cao Kiêu cũng không kịp lùi lại, trên người lấm tẩm máu.

Nam Cung Vô Thương đã đổ gục xuống, tắt thở.

Bấy giờ dưới đại lại vang lên một tiếng kêu không biết là kinh hãi, hay là vui mừng, hoặc là khổ sở, hoặc giả hưng phấn:

- Ca ca!

Người hô chính là Tiêu Thu Thủy.

Hấn vọt hô lớn, khiến cho mấy người Lương Đấu cũng phải thoáng giật mình.

Người hấn gọi là Tiêu Dịch Nhân. Người khác có thể còn không nhận ra được, không nhìn ra được, nhưng hấn đưa mắt qua là lập tức nhận ra, nhận ra rõ ràng, là Tiêu Dịch Nhân, không sai, chính là Tiêu Dịch Nhân!

“Hoàng Phủ công tử” ở trên đài chính là Tiêu Dịch Nhân!

Tiêu Dịch Nhân mượn lực từ chưởng phong, làm loạn tầm mắt Nam Cung Vô Thương, lại một kiếm giết chết, nghĩ rằng không ai có thể nhìn

thấu được, đang lúc hài lòng thỏa mãn thì bỗng nghe một giọng nữ thanh thúy nhưng ẩn chứa một sự lãnh ngạo như tuyết khó tả, hừ lạnh nói:

- “Nhất tâm kiếm”! Là bài sát thủ của Chu đại thiên vương?

Tiếng hô của Tiêu Thu Thủy cũng đồng thời vang lên.

Tiêu Dịch Nhân nghe mà giật mình chấn động, vô thức rút kiếm ra.

Kiếm như rồng ngâm, ngân nga vang vọng.

Lúc này toàn trường đều tĩnh lặng xuống, đến khi tiếng kiếm ngâm tắt hẳn, mọi người mới bắt đầu xôn xao bàn luận:

- Tiêu Thu Thủy tới rồi....

- Cậu ta mới là người tất cả mong chờ...

- Nhưng người trên đài là anh trai hẳn!

- Tiêu Dịch Nhân không phải là đại tướng của phái Hoán Hoa sao? Tại sao lại....

- Hà! A! Người nhà họ Tiêu đối họ Hoàng Phủ, là để làm gì... Chuyện này đúng là quái lạ!

Tiêu Thu Thủy đột nhiên phát hiện người đứng trên đài chính là anh ruột hẳn tìm kiếm đã lâu, thực là kinh hãi vô cùng, lại thoáng nghe âm thanh lạnh lùng như tuyết kia, cứ nghĩ là Đường Phương. Trong khoảnh khắc người cảnh giao hòa mê li đó, hẳn chỉ cảm thấy Đường Phương mới thực sự là người mình có thể nương tựa, không khỏi máu huyết sục sôi, há miệng muốn gọi.

Ngàn lời vụn tiếng...

.... Đường Phương!

Thế nhưng hẳn dôi mắt nhìn tới, không phải Đường Phương!

Là một người phụ nữ phong hoa tuyệt đại, trong tư sắc ẩn chứa một vẻ mỹ lệ như sen nở. Nhưng không cần biết là ai, chỉ cần không phải là Đường Phương, vậy... Tiêu Thu Thủy giống như rơi thẳng xuống hầm băng lạnh lẽo, trong mắt chỉ còn người anh ruột áo đen... Tiêu Dịch Nhân cầm kiếm đứng trên đài, lạnh lùng nhìn thẳng vào hắn.

Võ lâm lúc này có thể nói là đã vô cùng hỗn loạn, thị phi điên đảo khó phân, danh dự vốn có của Tiêu Thu Thủy, đã sớm theo lời đồn đại từ huyết án trong tháp Đại Nhận, bị miệt thị thành một kẻ “mua danh bán tiếng, vì tranh chức minh chủ mà không từ thủ đoạn”. Trong tình hình đó, chỉ có vài người là hiểu rõ. Bản thân Tiêu Dịch Nhân đương nhiên là hiểu, bởi vì mọi chuyện là do một tay y dựng lên. Tiêu Thu Thủy chỉ vừa kịp trốn ngộ, chẳng trách trong tháp Đại Nhận mấy người Điệp Bất Điệp đều nói rằng hắn là hung thủ giết người. Tiêu Dịch Nhân là anh ruột hắn, vốn dung mạo đã rất giống nhau, càng hưởng hồ hai người lại cùng học được thuật dịch dung của Tiêu phu nhân. Tiêu Dịch Nhân cố ý lợi dụng đám Điệp Bất Điệp tự nguyện tuyên truyền cho mình, tạo thành danh tiếng vang dội, nhưng sau khi thành công thì lại giả mạo kẻ khác, giết người diệt khẩu, quyết ý một đá hai chim, nhất tiễn song điều... Đó là những gì Tề Tạc Phi ở dưới lòi đài hiểu ra được.

Thế nhưng quần chúng bình thường thì hoàn toàn không hiểu được đầu đuôi, chỉ thấy cục diện hai anh em Hoán Hoa kiếm phái này đối đầu nhau đã hình thành, coi là có kịch hay để xem, vô cùng phấn khích reo hò không ngớt.

... Trong tình cảnh kích động hối thúc kịch liệt như thế này, con người, còn có thể suy nghĩ cẩn thận, bình tĩnh xử lý hay không?

.... Huynh đệ giao tranh, có thể tránh được hay không?

... Máu đổ, có thể giám bớt được hay không?

Tiêu Thu Thủy hô lên lần thứ hai:

- Ca ca!

Tiêu Dịch Nhân đứng trên đài khẽ gật đầu, coi như đã chào, lập tức hỏi:

- Đệ muốn thế nào?

Tiêu Thu Thủy ngân ra, lặp lại:

- Đệ muốn thế nào....

Tiêu Dịch Nhân bản tính đa nghi, tưởng rằng Tiêu Thu Thủy cố ý châm chọc, cười lạnh nói:

- Lão tam, đệ dám tranh giành với ta sao?

Tiêu Thu Thủy hoảng hốt đáp:

- Tam đệ không dám.

Mọi người cùng ồ lên, Tiêu Dịch Nhân lạnh lùng nói:

- Nếu đã không dám thì đứng sang một bên cho ta.

Lúc này trong đám đông lại có người hô lên:

- Đừng sợ hãi!

- Lên đi!

- Ca ca thì đã làm sao, ai mạnh người đó xưng vương!

- Mặc xác hắn, hắn không theo họ cha mình, vậy không phải anh trai cậu nữa.

Lúc này có khoảng một, hai trăm người, rẽ đám đông, lũ lượt kéo tới trước mặt Tiêu Thu Thủy, lần lượt ôm quyền chào hỏi với Tiêu Thu Thủy rồi yên lặng đứng ra sau lưng hắn.

Những người này hóa ra đều là người quen, người béo mập, hòa ái chính là Hào nhân bất trường mệnh Hồ Phúc, người đen như hòn than chính là Đinh sắt Lý Hắc, nữ tử vấn tóc trắng búi cao là Tạp hạc Thi Nguyệt, người dáng vẻ lười biếng, tóc dài phất phới là Vũ vương Ngô Tài, còn có một người, miệng cười hề hề, đầu trọc bụng to, chính là hòa thượng Đại Đổ. Hòa thượng Đại Đổ còn dẫn theo một thiếu nữ đi cùng, chính là Tiêu Tuyết Ngư.

Cứ như vậy, gần hai trăm người đứng sau lưng Tiêu Thu Thủy, thần sắc kiên nghị. Bọn họ ở đây mòn mỏi mong chờ Tiêu Thu Thủy tới, cuối cùng cũng đã đợi được. Mọi người ôm quyền làm lễ với Tiêu Thu Thủy, cũng xuất phát từ tận đáy lòng. Những người này đều có một bầu nhiệt huyết, chỉ giao cho người có tâm, trong đó một thiếu nữ thanh tú bước ra, trong sáng mà anh phong, nói:

- Tiểu muội Y Tiểu Thâm, là nghĩa muội của Đường đại ca Đường Khiết Chi, hôm nay dẫn mọi người của Đường đại ca theo Tiêu đại hiệp, xin tùy tiện sai bảo, gặp nước xuống nước, thấy lửa vào lửa, nếu có nửa tiếng không, xuống âm tào địa phủ cũng không có mặt mũi nào gặp Đường đại ca nữa.

Tiêu Thu Thủy nghe mà trong lòng nóng lên. Hắn còn nhớ thiếu nữ này chính là nghĩa muội của Ngân kích Ôn hầu Đường Khiết Chi đã bị Nhiêu Sấu Cực ám sát trên đỉnh Nga Mi. Tiêu Thu Thủy thấy nhiều võ lâm đồng đạo tấm lòng tha thiết với võ lâm, tha thiết mong đợi vào mình như vậy, lại thấy như đang cùng các huynh đệ Cấm Giang xông pha giang hồ ngày trước...

... Ôi, Cấm Giang tứ huynh đệ, Đường Nhu mất rồi (sau còn cả Đường Bằng, Đường Mạnh, Đường Đại bỏ mình, Đường Phương bị thương), Ngọc Hàm cũng đi rồi (mà anh trai cậu ấy Đặng Ngọc Bình không ngờ lại là nội gián), Đến cả Tả Khâu cũng phản bội rồi (luôn cả La Hải Ngư, giết chết Long Xuyên Sát tử), chỉ còn lại có một mình mình.

Tiêu Dịch Nhân đứng trên cao nhìn xuống, thấy nhiều người kéo tới chỗ Tiêu Thu Thủy như thế, nghĩ rằng hắn đang thể hiện uy thế, cố làm mình mất mặt, lập tức nổi giận, nhưng không động thanh sắc, vẻ mặt xanh lên, hô lớn:

- Trời sụp xuống rồi, a mĩ.

Câu này vốn là một ám hiệu, ám hiệu phát ra, người của “Hoàng Phủ công tử” sẽ lập tức xông lên lôi đài, toàn lực hộ giá.

Thế nhưng câu nói y phát ra lại như đá chìm xuống biển.

Trong đó chỉ kích lên một số người, người nhìn ta, ta nhìn người, nhất thời không biết nên tập hợp lại hay là nên không tập hợp, một số người trên mặt lộ vẻ không muốn, càng có một vài người đầy vẻ bất phẫn.

Chỉ nghe một giọng nói vô cùng già nua, suy yếu, cất lực hỏi:

- Hoàng Phủ công tử... Người! Người có giết hại huynh đệ của mình không?

Người hỏi là một ông lão râu tóc trắng xám, ngồi trên kiệu trúc, nhưng lưng cong như tôm, nói chưa được mấy câu đã bật ho khù khụ, vô cùng vất vả. Tiêu Thu Thủy nhận ra ông ta, đó chính là Điệp lão đầu nhi trong huyết án tháp Đại Nhạn, may mắn đại nạn không chết:

- Lúc đó người che mặt đánh một chưởng sau lưng ta... Còn giết mấy người Lê Cửu, Pha Quế, nhưng lại lên tiếng nói người là Tiêu Thu Thủy... Nhưng đến sau...

Ông ta đưa ngón tay run rẩy, chỉ sang phía Tiêu Thu Thủy, thanh âm cực kỳ kích động:

- Cậu ta lại tiến vào, dùng nội lực giữ lấy một hơi nguyên khí cho ta... Đó rõ ràng không phải do cậu ta làm! Mà giọng nói kẻ che mặt đó lại tựa như... Nếu không phải do Nam Cung Vô Thương nhắc tới thì ta thực sự còn không phân biệt nổi...

Tề Tạc Phi khàn giọng hỏi:

- Bọn ta vì người mà cúc cung tận tụy, chết cũng không tiếc... Người vì sao lại phải tàn hại chúng ta!

Tiêu Dịch Nhân cũng không phủ nhận, lạnh lùng đáp:

- Chẳng có vì sao cả, trong võ lâm, không dùng chút mưu kế, sao có thể thành danh? Tục ngữ có câu: “Kẻ thắng làm vua, kẻ thua làm giặc”, không may ta hiện tại bị chó săn của Quyền Lực bang vạch trần, nếu ta đã thành đại sư thì sao đến lượt các người tới chỉ chỗ linh tinh...

Tề Tạc Phi run rẩy nói:

- Vậy... Vậy người hôm đó trên lầu Kim Lăng, mượn rượu khổ sở giải bày với bọn ta, nói người tâm có đại chí, chỉ là không đủ thanh danh, nên không cách nào làm đại sự... Đều là... Đều là có ý ám chỉ chúng ta tuyên truyền giúp người, lợi dụng chúng ta gây dựng danh tiếng cho người?

Tiêu Dịch Nhân bình thản đáp:

- Là các người tự mình muốn đi làm, ta chẳng hề “ép buộc” các người phải làm như vậy.

Điệp lão đầu nhi tức giận đến ấn đường phát đen, cười thảm:

- Không ngờ Điệp Bất Điệp ta cũng không có mắt nhìn người... Lấy tuổi già đi lừa bao nhiêu nhân sĩ trung can xích đám, hiệu trung cho một tên khốn điên cuồng bệnh hoạn như người, ta...

Bỗng ngửa mặt lên trời cười dài, tiếng cười vừa dứt liền vung chưởng tự đánh xuống đỉnh đầu mình, não tương bắn tung, bi phần lìa đời.

Tiêu Dịch Nhân lại chẳng hề chớp mắt lấy một cái:

- Đại trượng phu đáng ra phải mong công danh cầu phú quý, kẻ vô danh sao có thể tồn tại trên giang hồ? Muốn thành danh, đương nhiên phải biết dùng thủ đoạn, đến điểm ấy mà cũng không nhìn thấu được thì đã nên chết đi từ sớm rồi, thật uổng cả một đời dài!

Bỗng nghe một giọng nói trầm thực, pha lẫn kích động, hỏi:

- Huynh rút cuộc là người nhà họ Tiêu, hay là người họ Hoàng Phủ?

Tiêu Thu Thủy vụt nghe thấy âm thanh trầm ổn đó, vui mừng quá đỗi, quả nhiên là Tiêu Khai Nhận, lưng đeo hai kiếm, vững như Thái Sơn, đứng giữa đám đông, nhìn trờng trờng nhìn người trên đài, chậm rãi dẫn từng tiếng một.

Tiêu Dịch Nhân đứng trên lại lập tức giật mình. Bỗng nghe ông lão quắc thước dưới đài người khà khà, nói:

- Hãn sao phải làm người nhà họ Tiêu? Hãn ở nhà họ Tiêu, danh không thành, lợi không tới, hơn nữa còn để Quyền Lực bang tiêu diệt toàn quân, không thành nổi đại sự. Gia nhập chúng ta bên này, ta dạy hãn võ nghệ, cho

hắn tiền tài, để hắn nhân nghĩa vang khắp thiên hạ, ngồi lên bảo tọa mình chủ võ lâm, nếu không thì làm sơn đại vương của nam bắc đại giang, bảy mươi thủy đạo Trường Giang, ba mươi ba phân đà Hoàng Hà, ở dưới hai người, ở trên vạn người, sao không vui vẻ mà làm! Người nói xem... Làm người nhà họ Tiêu có thể so được với làm Hoàng Phủ công tử sao?

Địa Nhân đại sư không khỏi đứng bật dậy, quát hỏi:

- Người... Rút cuộc người là ai?

Ông lão kia chỉ cười không đáp. Lão ăn mày bỗng nhảy dựng lên, giống như nghĩ ra được chuyện gì đó, nhảy thẳng lên cao tới hơn một trượng, tiếng hô của ông ta khiến cho toàn trường đều phải chấn động!

- Lão là tổng biểu bả tử của bảy mươi hai thủy đạo Trường Giang, ba mươi ba phân đà Hoàng Hà! Đừng để cho lão chạy! Lão ta chính là Chu Thuận Thủy!

Tất cả mọi người đều kinh hãi, ồ ạt vây lại xung quanh. Ông lão áo vải kia thần sắc như thường, ung dung cười nói:

- Không sai, lão phu chính là Chu Thuận Thủy.

Lão xua xua tay, thản nhiên ngồi xuống, nói:

- Ta không đi, không cần phải căng thẳng. Võ lâm minh chủ còn chưa có kết quả, ta căn bản không có ý định đi.

Ánh mắt sắc bén của Chu Thuận Thủy quét qua, mấy cao thủ đang dợm xông lên đều không khỏi cảm thấy hồn phi phách tán, toàn thân như nhũn ra, hai chân không tiến lên nổi nửa bước. Chu Thuận Thủy lại cười:

- Hoàng Phủ Cao Kiêu, hoặc là Tiêu Dịch Nhân, dù là ai cũng được, tóm lại đều là đệ tử của Chu Thuận Thủy ta. Hôm nay các người không có ai thắng được hắn, trong võ lâm liền không có nhân vật lãnh đạo, cho nên chính thống thiên hạ hắn là nên thuộc về Chu Thuận Thủy ta. Cho dù các người không phong hắn làm minh chủ, Chu Thuận Thủy ta cũng tự phong làm vương, không đến lượt các người nói chuyện!

- Ăn nói quảng xuyên!

Ông lão ăn mày kia đậm chân, quát:

- Hồn đản thêm mười cấp!

- Cừu lão bang chủ.

Chu Thuận Thủy mỉm cười nhàn nhã:

- Ngài tiết kiệm hơi sức đi. Nếu như ngài muốn tự mình lên đài, Chu Thuận Thủy ta cũng muốn lĩnh giáo một phen.

Quần hào lại cùng thoáng ngẩn ra. “Cừu lão bang chủ”! Chẳng lẽ “lão ăn mày” chẳng chút nổi bật này lại chính là “Thần hành Vô ảnh” Cừu Vô Ý năm xưa cùng đứng thế chân vạc với Thiếu Lâm Thiên Chính, Võ Đang Thái Thiện!

... Đến cả bang chủ Cái Bang cũng đã tới rồi! Thành Dương Dương tối nay quả thực là phong vân biến sắc!

Khi mọi người bị sự xuất hiện của Chu Thuận Thủy thu hút, Tiêu Khai Nhận vẫn như cũ bình tĩnh nói (Tiêu Thu Thủy lại trông thấy hai vai nhị ca mình không ngừng run rẩy... Huynh ấy thật sự có thể tâm bình khí hòa ư?):

- Cha mẹ vừa mới qua đời... Đối với huynh ơn trọng như núi! Huynh không ngờ lại vì một chút hư danh đó mà không tiếc tranh giành với tam đệ, nhân giặc là cha, đến cả họ cũng không cần nữa!

Tiêu Dịch Nhân cười lạnh đáp:

- Đại trượng phu có thể làm chuyện phi thường mới là người phi thường... Càng hưởng hồ ta cũng là tìm chỗ dựa để đối phó với Quyền Lực bang.

- Rất hay.

Tiêu Khai Nhận không muốn nhìn về phía đại ca mình nữa (Tiêu Thu Thủy phát hiện nhị ca trước nay luôn bình tĩnh, giờ hai mắt đã đỏ bừng):

- Ta còn nghe nói cha mẹ chết dưới tay Chu đại thiên vương, huynh không báo ơn sâu của cha mẹ, ngược lại còn vong ân phụ nghĩa, không sợ người trong thiên hạ cười nhạo, phi nhỡ sao!

Trên mặt Tiêu Dịch Nhân như có mấy chục con bọ đang chuyển động, dưới ánh lửa bập bùng, đầy vẻ hung tợn:

- Mặc người nói thế nào, người xem võ công ta, có phải là ngày đi ngàn dặm hay không? Người đi lên chỗ cao, nước chảy về chỗ thấp... Chờ khi xây vững căn cơ rồi tìm cách khôi phục gia thanh cũng chưa muộn!

- Đại ca, đại tiết không thể mất .

Tiếng Tiêu Khai Nhận nhẹ nhàng mà khảng khái (Tiêu Thu Thủy thoáng thấy hai hàng nước mắt đã chảy xuống bên gò má nhị ca mình):

- Nếu không ta chỉ có thể thay mặt cha mẹ xử lý huynh thôi.

- Ha ha ha...

Tiêu Dịch Nhân cười lớn, khinh khí thổ ra làm lửa đuốc chấn động lúc sáng lúc tối. Y giống như gặp chuyện đáng cười nhất từ khi sinh ra bên giờ, cười đến hơi sau không tiếp được hơi trước, thở dốc hỏi:

- Người đây là đại nghĩa diệt thân phải không?

Y lại cười một chặp, cười đến mức khiến người ta có cảm giác thần kinh hẳn đã căng thẳng đến không còn như con người nữa, khiến cho người ta rùng mình ớn lạnh:

- Vậy thì cố gắng thay trời hành đạo đi, đừng để ta lại diệt mất thân...

Tiêu Khai Nhận không nói gì nữa.

Hắn chỉ chậm rãi tháo song kiếm, lấy vải trắng buộc ngang trán (người trong Xuyên tường nhớ Gia Cát Lượng, thường lấy vải trắng buộc trước trán mỗi lúc cúng tế trang nghiêm, lại cũng dùng cách này thể hiện ý không bao giờ thối lui), liếc nhìn thật sâu về phía Tiêu Thu Thủy, rồi lập tức bước nhận lên lôi đài.

- Nhị ca!

Tiêu Thu Thủy hét lên.

Tiêu Khai Nhận đã bước đi là không hề ngoái đầu lại.

- Nhị ca!

Tiêu Thu Thủy đẩy đám đông ra, cố chen lên trước, chỉ thấy Tiêu Khai Nhạn hai hàng lệ nóng đá kéo tới cằm, trong mắt hấn vẫn còn ngấn lệ, nhìn thẳng lên lôi đài, không để ý tới tiếng gọi của Tiêu Thu Thủy.

- Nhị ca...

Tiêu Thu Thủy gào lên thảm thiết. Lúc này một trận cuồng phong thổi tới, lửa đuốc lắc lư dậm tắt, chập chờn không thôi, hóa ra là gió sớm, bình minh đã sắp tới rồi.

Chương 7:Lôi đài.

Tiêu Khai Nhận cầm song kiếm trắng đen bắt chéo trước ngực, bước nhanh lên lôi đài.

Tiêu Dịch Nhân nhìn vóc dáng vững vàng của Tiêu Khai Nhận, cười nói:

- Lão nhị, người càng lúc càng rắn rỏi hơn đấy.

(Trong lòng y lại nghĩ tới thất bại ở núi Điểm Thương... Tiền đồ rộng mở của y đều bị hủy trong lửa nóng và khói dày nơi ấy, thuộc hạ người chết, người bị thương, người bỏ chạy, người đầu hàng, còn y thì phải chịu khuất nhục, để cho người thiên hạ đều biết rằng, Tiêu Dịch Nhân y là bại quân kém cỏi, không bằng được tam đệ Tiêu Thu Thủy bất học vô thuật, ham chơi rồi việc! Vì thế y muốn được mở mày mở mặt, trả thù sỉ nhục, gia nhập vào dưới trướng Chu đại thiên vương cũng có gì là không thể! Cái tên nhóc bộ dạng lành khô này mà cũng dám lấy danh nghĩa họ Tiêu để ngăn cản hẳn? Cha mẹ đều đã qua đời rồi, mình là đại ca, bọn chúng dựa vào cái gì mà dám quản?)

Y càng nghĩ càng tức, ngoài mặt lại không nóng không giận, lạnh lùng như gỗ đá.

Lúc này Tiêu Khai Nhận đã bước lên trên lôi đài. Tiêu Dịch Nhân nhìn người em trai mắt to mi dày, trước nay vẫn luôn kính phục mình, không khỏi gầm lên:

- Người thực sự giúp lão tam, không giúp ta?

Tiêu Khai Nhận trầm trọng đáp:

- Ta là người của Tiêu gia Hoán Hoa, ta chỉ giữ gìn hạo khí trường tồn của Hoán Hoa kiếm phái suốt hơn một trăm ba mươi năm qua.

Tiêu Dịch Nhân cười lạnh:

- Ta cũng là người của Hoán Hoa kiếm phái.

- Không phải.

Tiêu Khai Nhận chậm rãi lắc đầu:

- Không phải.

- Người là Hoàng Phủ Cao Kiêu, chó săn của Chu đại thiên vương.

Trên trán Tiêu Dịch Nhân túa mồ hôi lạnh, giận quá hóa cười:

- Người là đối thủ của ta sao?

Tiêu Khai Nhận không trả lời. Hắn bắt chéo hai kiếm, giơ lên cao quá đầu, tiếp đó kiếm trước chĩa ngang, ngắm chuẩn vào Tiêu Dịch Nhân, kiếm sau nâng lên ngang mày, mũi kiếm chỉ vào huyệt mi tâm Tiêu Dịch Nhân.

Tiêu Dịch Nhân cũng không nói thêm gì nữa, trường kiếm chỉ xéo ra cách người ba thước, tay trái đặt hờ lên tay phải, rơi vào trầm tư.

Người phụ nữ phong hoa tuyệt sắc kia chăm chú nhìn trận thế giữa trường, nói:

- “Nhị thiên Nhất tâm” kiếm pháp của Tiêu Dịch Nhân đã được bảy phần hỏa hầu, nhưng Tiêu Khai Nhận bản tính ngay thẳng, từ nhỏ luyện song kiếm, muốn phá Nhị thiên Nhất tâm, chỉ cần năm chắc thời cơ, cũng không phải là quá khó khăn, đáng tiếc...

Chu Thuận Thủy cười lớn:

- Đáng tiếc tư chất Tiêu Khai Nhận vẫn có vấn đề, hắn sử dụng song kiếm đen trắng, nếu như đủ thông minh thì đã sớm đổi kiếm lộ, gồm đủ âm dương, nhất định sẽ tốt hơn rất nhiều.

Đại Vĩnh lão nhân trở mắt nhìn người phụ nữ kia, hỏi:

- Còn người là ai?

Người phụ nữ đó cười không đáp, chủ tâm vào lời dài. Chu Thuận Thủy cười lớn, khiến co quần hào đằng sau chấn động nghiêng ngả, liền tiếp thoái lui:

- Trên thế gian này, nữ tử dám phê bình kiếm thuật của lão phu, ngoài Triệu Sư Dung ra thì còn có ai nữa!

Lời này nói ra, toàn trường chấn kinh.

Lúc này, trên lôi đài đã phát động.

Tư thế của Tiêu Khai Nhận là tư thế công kích, cho nên hẳn ra tay trước.

Kiểm thế của Tiêu Dịch Nhân là hậu phát chế nhân.

Y ta trong sát na của sát na khi Tiêu Khai Nhận ra chiêu.

Một sát na là một phần sáu mươi của một chớp mắt.

Một sát na của một sát na, không biết là nhanh đến mức nào, nhưng Tiêu Dịch Nhân đã nắm bắt được.

Hơn nữa còn nắm bắt được điểm công kích của Tiêu Khai Nhận.

Cho nên y có thể chặn đứng chiêu tới, cũng có thể khóa chết đối phương.

Như thế cũng ngang với nắm chắc sinh tử.

Vì vậy Tiêu Khai Nhận phải chết.

Tiêu Khai Nhận không lập tức chết ngay. Khi Tiêu Khai Nhận trọng thương, không hề kêu đau, nhưng lại hét lên:

- ... Lão tam, Hoán Hoa kiếm phái không có phản đồ...

Thế nhưng kiếm thứ hai của Tiêu Dịch Nhân đã giết tới. Mặt Tiêu Khai Nhận vỡ thành hai mảnh, cùng với máu tươi là một tiếng hô thảm vỡ toang mà đứt đoạn:

- Cũng không thể có phản đồ!

Tiếng đoạn, người chết.

Kỳ quái là chuyện Tiêu Thu Thủy nghĩ tới lại không phải cái chết của Tiêu Khai Nhận, mà là một chuyện khác.

Hắn nhớ tới câu chuyện Tiêu Khai Nhận kể cho hắn nghe trên núi Nga Mi.

Đó là câu chuyện về Khương đại và Khương nhị trong võ lâm.

Câu chuyện rất đơn giản. Khương đại và Khương nhị vốn là anh em tốt, sau khi hai anh em đều thành danh thì nghi kỵ lẫn nhau, cuối cùng thì công kích, đối cầu, cuối cùng bị Quyền Lực bang tiêu diệt. Nhưng trong bảy người sáng lập ra Quyền Lực bang cũng có hai người hy sinh trong trận đó, nếu như đôi huynh đệ đó không tự tiêu tao thực lực, kết quả còn chưa thể biết được.

Cuối cùng, Tiêu Khai Nhận kết luận một câu:

“Mỗi người có phương pháp làm việc của riêng bản thân mình.”

“Chỉ cần đệ tin tưởng một người, thì cứ để cho người đó làm.”

Khuôn mặt vuông vức, đen sạm của hắn trong vô cùng kiên nghị:

“Ta kể chuyện đó với đệ, không phải là chỉ hai người chúng ta, mà vì tính cách của đệ và đại ca rất dễ có xung đột, từ chuyện của Thập niên hội đã có thể thấy được.”

Tiêu Khai Nhận còn nói:

“Thất bại của huynh ấy tại Điểm Thương, tất là tiếc nuối cả đời, bây giờ đang lúc thất ý, tuyệt không thể kích thích huynh ấy nữa.”

“Đệ hiểu.”

Lúc đó Tiêu Thu Thủy hiểu được thâm ý của Tiêu Khai Nhận mà cảm động sâu sắc, đáp:

“Nếu đệ gặp đại ca sẽ cố hết sức giữ lời. Nhị ca không cần lo lắng.”

“Vậy thì ta yên tâm rồi.”

Khi ấy, Tiêu Khai Nhận vui mừng nói như vậy.

Mà nay Tiêu Khai Nhận lại khiêu chiến Tiêu Dịch Nhân trước, sau đó bị Tiêu Dịch Nhân giết chết, chỉ còn lại một mình hãn...

... Phải lựa chọn như thế nào đây?

Đang lúc hãn hãn rơi vào suy tư, giống như ngã xuống đầm bùn không thể tự thoát ra được, thì bỗng nghe có giọng nữ bật khóc:

- Người... Không xứng nhìn mặt cha mẹ!

Người kêu khóc là Tiêu Tuyết Ngư, gương mặt nàng đau đớn, trên má đã phủ đầy nước mắt, người như một mũi tên phóng lên lôi đài, xông tới chỗ Tiêu Dịch Nhân.

- Muốn chết!

Tiêu Dịch Nhân quát lên như vậy.

Tiêu Thu Thủy trong mê mang, vụt thức tỉnh, nhảy lên.

Kiểm quang lóe lên, như thất luyện phá không.

Tiêu Tuyết Ngư hét lên, đau đớn ngã xuống.

Hòa thượng Đại Đổ gầm lên:

- Tuyết Ngư...

Bất chấp tất cả, vung chưởng đánh về phía Tiêu Dịch Nhân, lúc này Tiêu Dịch Nhân đã đỡ lấy tỷ tỷ ngã dưới đất.

Tiêu Tuyết Ngư mặt ngọc trắng bệch, chỉ một câu rồi mất đi tri giác:

- Họ Tiêu Hoán Hoa, phải dựa vào đệ rồi.

Tiêu Thu Thủy mắt hồ đẫm lệ, vụt ngẩng đầu lên, hòa thượng Đại Đổ trên người đã mang nhiều vết thương, máu tươi bắn tung.

- Dừng tay!

Tiêu Thu Thủy hét lên một tiếng long trời lở đất.

Thật sự đã dừng tay.

Tiêu Dịch Nhân rõ ràng là có muốn khống chế bản thân không nghe theo ý niệm của đệ đệ “không thành tài” này, nhưng tay không biết tại sao lại không chịu khống chế, dừng lại.

... Cũng được, trước tiên dừng tay, nghe xem hãn định nói cái gì.

Tiêu Dịch Nhân không khỏi tự giải thích với mình như vậy, giống như là nếu không tìm ra một cái cớ thì không thể chấp nhận được thực tế là bản thân mình đã sinh ý sợ hãi.

Tiêu Thu Thủy giữ lấy thân hình đang đổ máu của hòa thượng Đại Đổ, chỉ hỏi có một câu:

- Anh còn nhớ... Trận chiến trong đình Ngũ Long Quảng Tây?

- Còn nhớ.

Hòa thượng Đại Đổ cố nhịn đau, nhưng vẫn đồng dục đáp.

Trong trận chiến gần hồ Thất Tinh, ngay cả Quảng Tây Ngũ hổ cũng hiểu nhầm Tiêu Thu Thủy, đám Khuất Hàn Sơn Quyền Lực bang chiếm hết thượng phong, Tiêu Thu Thủy thật sự đã đến lúc cô lập không nơi bầu vúi nhưng hòa thượng Đại Đổ vẫn bất chấp mọi hậu quả, kiên trì đứng về phía Tiêu Thu Thủy, cùng kề vai tác chiến. Tiêu Thu Thủy và hòa thượng Đại Đổ quen biết nhau đã mười mấy năm, trải hơn trăm trận lớn nhỏ, nhưng hòa thượng Đại Đổ thủy chung vẫn không bao giờ phản bội hãn, nhất là trong trận hồ Thất Tinh, đình Ngũ Long, khi tất cả mọi người đều đã buông tay, vẫn trợ giúp đỡ, bỏ mặc sống chết, Tiêu Thu Thủy không bao giờ đáng quên.

- Anh còn chịu được chứ?

- Còn chịu được.

- Tốt.

- Còn chịu được, nhìn cậu lấy mạng cái thứ không bằng cầm thú này.

- Được.

- Đại trượng phu sống trên đời, đã đến lúc không thể giữ lòng dạ đàn bà nữa rồi.

- Được.

Tiêu Thu Thủy, quay người, đối mặt, Tiêu Dịch Nhân.

Tiêu Dịch Nhân, cười lạnh, chỉ kiếm, Tiêu Thu Thủy.

- Ta rất hối hận.

Tiêu Thu Thủy nói:

- Hối hận tại sao phải chờ đến khi tử tử và nhị ca ngã xuống mới ra tay.

- Cũng vậy.

Tiêu Dịch Nhân đáp:

- Ra tay lúc nào cũng như nhau cả.

Dưới đài.

Chu Thuận Thủy nói:

- Tiêu Dịch Nhân dù sao cũng hơn Tiêu Thu Thủy mười tuổi, mười năm gian không không tầm thường, Tiêu Thu Thủy mười năm ăn cơm sẽ không phải là uổng phí.

Triệu Sư Dung đáp:

- Nhưng võ công không giống như ăn cơm, không giống một chút nào. Tự thân phấn đấu, tư chất nông sâu. Nếu như sống lâu hơn mấy năm là có thể vô địch thì thiên hạ đệ nhất cao thủ đã là con rùa đen.

Lạnh lẽo thấu xương.

Phương đông sau vầng bình minh trắng mờ đã dần nổi lên một mảng đỏ sẫm.

Sớm mai đỏ máu, theo gió đêm thổi qua, tất cả lặng lẽ như mộ lẻ đèn cô.

Tiêu Dịch Nhân bỗng vẽ ra một kiếm.

Ngọn lửa cơ hồ tắt ngấm.

Đây là một kiếm thị uy, khi khí thế lên đến đỉnh, Tiêu Dịch Nhân tung người nhảy lên, triển khai “Thiên Lang sát pháp” của y!

Đúng lúc này, Tiêu Thu Thủy đột ngột vung kiếm.

Cũng đồng thời, mặt trời đột ngột nhô lên khỏi màn đêm đen kịt, tỏa ra ánh vàng giữa đường chân trời thanh tĩnh!

Một thoáng kim hồng. Ánh mặt trời chiếu lên thân kiếm, khúc xạ thành một đường cung, chiếu thẳng vào mắt Tiêu Dịch Nhân!

... Không nhìn thấy gì!!!

Tiêu Dịch Nhân lần này kinh hãi không phải là thường, tay phải đau xót, ngón cái và ngón trỏ đã bị cắt đứt, trường kiếm lập tức rời tay.

Tiêu Thu Thủy không truy kích nữa. Hắn chăm chú nhìn tầng mây biến ảo, như nhớ tới mái tóc mây của Đường Phương, như có cảm ngộ:

“Một kiếm này, nên gọi là ‘Đường Phương’.”

Tiêu Dịch Nhân sợ hãi trốn tròn mắt, ôm tay, lùi lại. Tiêu Thu Thủy chỉ kiếm xuống đất, vẫn không truy kích, lại đột nhiên quỳ xuống, bật khóc nói:

- Ca ca, đệ xin huynh, về lại Hoán Hoa đi...

Hắn còn chưa nói hết, Tiêu Dịch Nhân đã quỳ thụp xuống, mồ hôi như mưa, khàn giọng nói:

- Ta sai rồi...

Tiêu Thu Thủy từ nhỏ tới lớn chưa từng thấy đại ca hấn ôn hòa nhẹ giọng, trông thấy tình cảnh như vậy, vội vàng lết tới nâng đỡ, chỉ nghe Tiêu Dịch Nhân khóc nói:

- Ta sai rồi...

Tiêu Thu Thủy nhất thời không biết phải an ủi thế nào. Tiêu Dịch Nhân đau đớn nói:

- ... Ta sai là không giết người ngay từ lúc võ công người còn kém cỏi!

Tiêu Thu Thủy ngẩn ra, Tiêu Dịch Nhân vung tay, đánh một quyền trúng sống mũi Tiêu Thu Thủy. Tiêu Thu Thủy máu mũi chảy dài, nước mắt mờ hồ, nắm kiếm định công nhưng trường kiếm trong tay đã bị Tiêu Dịch Nhân trở tay đoạt mất. Tiêu Dịch Nhân cười hung ác:

- Dù cho người tinh ranh như quý thì vẫn phải chết trong tay ta...

Tiêu Thu Thủy nghe tiếng đoán chỗ, lật tay đánh ra một chưởng, “chát” một tiếng đánh trúng ngực Tiêu Dịch Nhân. Tiêu Dịch Nhân hộc lên một ngụm máu, nhưng nhờ có kim ti giáp che đỡ (trong Giang Sơn Như Họa, Tiêu Dịch Nhân ở Vân Nam đã dùng món chí bảo Hoán Hoa này đỡ được châm độc của Phật Khâu thần ma Lương Tiêu Thử), làm tiêu đi phần lớn chưởng lực, giơ tay chém xuống, một chiêu Nhị thiên Nhất tâm, chém trúng Tiêu Thu Thủy!

Tiêu Thu Thủy thét dài, trong lúc nguy hiểm bỗng móc ra một vật trong người, cũng mặc kệ tất cả, đâm thẳng ra!

Lúc này Tiêu Thu Thủy sống mũi đau đớn, thắt lưng bị kiếm chém thương, võ công giảm mạnh.

Cú đâm bất ngờ này đáng ra không thể trúng được, ngay lúc đó, mặt trời chiếu rọi, ánh sáng ngập tràn mặt đất, làm vật trong tay Tiêu Thu Thủy vụt sáng bừng.

Ánh mắt Tiêu Dịch Nhân cũng thoáng hoa lên, hét lớn:

- Thiên hạ Anh hùng lệnh!

Trong lòng giật nảy, tay phải bị thương, tay trái dùng kiếm không tiện, bị chậm lại một chút, mũi nhọn của lệnh bài đã đâm vào ngực trái y!

Tiêu Dịch Nhân là nhân vật bậc nào. Trước khi y sang phe Chu đại thiên vương đã là thanh niên tuấn kiệt, lãnh tụ quần luân, cơ trí hơn người, ứng biến thần tốc, trong khoảnh khắc bị đâm trúng, tất cả thần kinh đồng loạt đau đớn, y liền lợi dụng sát na đau đớn đó, hít sâu một hơi, toàn lực bay ngược ra xa!

Áo đen phấp phới, y lộn người xuống khỏi lôi đài.

Chỉ cần có thể yên ổn chạm đất là sẽ có cơ đáp trả.

Nhưng đang lúc người lơ lửng giữa không trung đó, bỗng có một bóng người, nhanh như sao băng, ánh đao lóe lên, chém trúng vào Tiêu Dịch Nhân. Tiêu Dịch Nhân gào lên, kiếm đâm ngược ra sau, xuyên thủng thân người đó ra tận sau lưng, cả hai cùng rên lên, ngã nhào xuống đất.

Tiêu Dịch Nhân khổ sở giãy giụa, quay nhìn ra sau.

... Là Tề Tạc Phi!

Cửu hoàn đại đao của Tề Tạc Phi vẫn còn găm lại trên người y, y có thể cảm nhận được lưỡi đao lạnh lẽo đến mức nào, vô tình đến mức nào.

Tề Tạc Phi thờ đốc, dùng ánh mắt ngoan độc, báo thù thỏa mãn nhìn trừng trừng vào y, há miệng hít từng hơi, từng hơi một, cau mặt, nhíu mày, vắn vẹo cơ miệng, khó nhọc nói:

- Người ám sát bao nhiêu... huynh đệ... Ta... ám sát... người...

Nói đến đây, ánh mắt đã từ từ tán loạn, rũ người ngã vật ra.

Tiêu Dịch Nhân thì lại chưa chết.

Y có cảm giác như có một mũi dao nóng cháy, đang tẩm trong rượu cháy. Ngày trước khi y còn niên thiếu, khi còn chưa biết thế nào là dối gạt, từng vì thưởng thức một loại rượu gọi là “thiên đao tử”, hào khí sinh cầu vồng, giết xong kẻ đại gian đại ác, cũng từng cùng một đám đồng bạn trẻ tuổi chí khí tung hoành, vui cười uống rượu, không say không về. Thiên đao tử đương nhiên là không phải được ủ như thế này, nhưng hiện tại y lại có cảm giác như say khướt, nhưng cũng rất khổ sở, mũi dao thiên đốt đó, đang nằm ngay trong cơ thể y...

Cửu hoàn đại đao của Tề Tạc Phi còn đang cắm trong cơ thể y... Ai, thực là không nên sơ suất như vậy!

Trong tầm mắt mông lung mơ hồ của y, tất cả mọi thứ tựa như đều mờ mịt đi, vụn vụn đi. Tam đệ y chạy xuống dưới đài, kinh ngạc, đau thương, ôm lấy y, nhưng không phải thật sự chạm vào y, y biết bản thân mình bị thương quá nặng, đã chỉ còn thoi thóp thở, không chịu nổi một cú chạm nữa.

... Y nhìn đôi mắt lăm liệt, lông mày rậm đan xéo của đệ đệ, cùng với cái miệng truyền cảm, cùng với vệt ria đã dần nhú lên, rậm rì đặc ý như chân mày... “Lão tam không chịu lớn” này của y cũng giống như y vậy, đã mọc ria rồi, hơn nữa so với y còn hiên ngang, mạng mẽ hơn... Y bỗng cảm thấy rất thương tâm, y, chịu đựng bao nhiêu năm như thế, suy tính bao nhiêu ngày như thế, lại vì cơ duyên không tốt, y sắp phải chết rồi, tất cả đều sắp thành quá khứ rồi. Tất cả đều biến thành thuộc về đệ đệ này của y rồi, Y rất không cam tâm....

Người mất vật tan, chuyện xưa thảng thốt. Y nhớ lại lúc thanh niên, Lương đệ đệ tới chơi, hai người ở trong phòng bàn luận chuyện giang hồ lập chí muốn làm đại sự, hưng phấn đến cả đêm không ngủ... Đẳng xa có tiếng gà gáy đầy chằng, gió ấm sao mà lạnh, là đang thúc giục y lên đường ư?

Y buột miệng nói:

- Thực là tịch mịch...

Ánh nắng sớm diễm lệ rực rỡ, đổ lên khắp vòm trời, chim chóc bay lượn, bóng núi âm u... Nhưng Tiêu Dịch Nhân, thì đã, chết rồi.

Tiêu Thu Thủy hai mắt đăm lẹ, nhìn trời.

Ca ca mà hăn tôn sùng nhất từ khi còn nhỏ, trước khi chết, lại nói một câu giống hệt như Chương Tàn Kim lúc chết.

Thực là tịch mịch...

Thế gian này đi đến đỉnh điểm, gặp đến thấu triệt, sống đến cuối cùng, chẳng lẽ cuối cùng sẽ chỉ còn lại tịch mịch?

Tiêu Thu Thủy không biết được.

Bởi vì hăn còn chưa sống tới cuối cùng.

Máu mũi hăn đang chảy, sống mũi bị đánh gãy, hông bị chém thương, trong những năm tháng vong mạng sau đó, mũi hăn dễ bị hắt xì, dễ bị sụt sịt, mãi không khỏi được, thắt lưng cũng thường hay đau nhức, một mặt là thương thế không thể khỏi hoàn toàn, mặt khác cũng có thể là kỷ niệm ca ca hăn... Trong cuộc đời hăn tương lai, còn có vô số lần ngã xuống, vô số lần bị chí thân bằng hữu bán đứng, nhưng hăn vẫn có thể nhẫn nhục cắn răng gánh vác, cuối cùng đều một lần nữa đứng dậy...

Năm tháng thoi đưa. Mũi, hông Tiêu Thu Thủy, vẫn không khỏi được.

Tiêu Dịch Nhân chết rồi.

Không còn ai lên lôi đài nữa.

Gia Cát tiên sinh dùng âm thanh khàn đặc, hô lên mười lần, vẫn không có người lên đài khiêu chiến.

... Tiêu Thu thủy là người chiến thắng cuối cùng.

Trên thực tế, cũng chẳng có ai có tự tin đánh bại được Tiêu Thu Thủy, càng huống hồ, dưới đài còn có hai ả của Chu Thuận Thủy và Triệu Sư

Dung, chẳng ai qua nổi cả, chức vụ “minh chủ” này, thử hỏi, có ai dám bước lên làm?

Vì thế Gia Cát tiên sinh tuyên bố:

- Tiêu Thu Thủy là minh chủ võ lâm trong Trường Giang đại hội của Thần Châu kết nghĩa, hiệu lệnh võ lâm, hiệu mệnh thiên hạ, cùng chống giặc Kim, diệt cường trừ bạo, cùng chia quốc nạn...

Tiếp theo là giao đại ấn ngọc tử cùng cờ lệnh cấm xí, và tuyên thệ kết minh. Trong đời Tiêu Thu Thủy cũng không biết là thấy qua bao nhiêu người thề hẹn, mặc cho lúc nói oanh thiên động địa thế nào, đến khi muốn bội nghĩa bỏ ước thì thực sự là mắt cũng không chớp thêm lấy một lần. Nhưng hãn chỉ như là còn hát trên đài mà thôi, kịch diễn đến đâu, hãn cũng chỉ biết tận lực mà diễn cho tốt vai của mình. Cũng là sau khi tuyên bố xong tiếng hoan hô vang dội, mấy nghìn người cùng reo hò, có thể nói là kinh thiên động địa, nhất là mấy người Lý Hắc, Hồ Phúc, Thi Nguyệt, Lâm công tử, Thiết Tinh Nguyệt, ngấn lệ hoan hô, nhảy múa không thôi, tình nghĩa thâm trọng. Trong lòng Tiêu Thu Thủy như cũng nổi lên ngàn núi tuyết, hãn từng trên cõi đời này chỉ còn lại Đường Phương, nhưng đến như nay, khi hãn mất đi luôn cả Đường Phương, thực sự là tịch mịch như tuyết, lạnh lẽo, mà đến dưới ánh nắng xuân lại chẳng lưu lại chút hình tích. Trong khoảnh khắc này, hãn quả thực có cảm giác hưng phấn, chết cũng không hối tiếc, nhưng lại có một giọng nói lạnh lùng, cắt đứt nhiệt huyết của hãn:

- Tiêu Thu Thủy, minh chủ người tự đi mà làm, nhưng Thiên hạ Anh hùng lệnh thì phải giao ra đây cho ta!

- Ai nói vậy!

Đứng dưới đài, Thiết Tinh Nguyệt gào thét.

- Ta nói.

Kẻ nói chính là Chu Thuận Thủy.

Chương 8: Lôì ãai ở ãuoi lôì ãai.

Minh chủ về tay Tiêu Thu Thủy người, Thiên hạ Anh hùng lệnh về Chu Thuận Thủy ta, như thế là vẹn cả đôi đường... Người không xen vào việc của ta, ta cũng không can thiệp đến chuyện của người.

Chu Thuận Thủy tỏ rõ thái ão:

- Tối nay cao thủ như mây, ta biết ãiều ãó, nhưng trong ãó có bao nhiêu người là thủ hạ của ta, chư vị có biết không?

Tiêu Thu Thủy bỗng có một cảm giác. Xung quanh chen chúc chật chội, hẳn lại cảm thấy trời ãất tang thương, cho ãù ánh bình minh cũng nhuộm một mảng trống rỗng, hẳn không có nơi nương tựa, không còn người thân, ngoài Tiêu Tuyết Ngư sống chết chưa rõ ra, không còn ràng buộc gì nữa. Giữa ãất trời, chỉ có một mình kẻ ãau thương hẳn, ãộc lai ãộc vãng. Nhưng mơ hồ lại có tiên hiền tiên liệt, mở ãường cho Thần Châu, ãời nay có ãũng tướng quốc sĩ, giết ãịch vì nước... Hẳn ãột nhiên khẳng ãịnh ãược ãiều hẳn nên làm. Hẳn ãứng lên, cao lớn như thần.

- Người không xứng.

Ánh mắt Chu Thuận Thủy co rút lại, cười hung tợn, chột vổ tay một cái.

Một người theo tiếng mà phóng lên, trong tay lóe lên bảy ãốm sáng lạnh, bắn thẳng về phía Tiêu Thu Thủy.

Tiêu Thu Thủy tuy bị thương nặng, nhưng cũng chưa ãến mức không thể tránh né!

Hẳn không tránh nổi là vì hẳn không ãám tin, người ãó cũng hạ ãộc thủ với hẳn!

Hẳn trúng năm mũi phi tiêu.

Phi tiêu bắn trúng người Tiêu Thu Thủy, lập tức văng ngược ra ngoài, theo đó là máu tươi phun trào. Hãn tuy không tránh né nhưng toàn thân đã quán chú công lực hộ thân!

Hãn trợn mắt muốn rách, gầm lên:

- Người...

Kẻ bắn tiêu đánh lén không ngờ lại là người trọng thương, bị hủy mất nửa bên mặt, Đường Phi!

Chu Thuận Thủy cười lớn, nói:

- Thiên hạ Anh hùng lệnh, ta đã xứng lấy đi chưa?

Tiêu Thu Thủy hai mắt trợn trừng, không chút nao núng:

- Người không xứng!

Cơ mặt Chu Thuận Thủy co giật, giận giữ quát:

- Người nghĩ ta là ai, nói cho người biết...

Chu Thuận Thủy cuồng tiếu, như như cú kêu giữa trời:

- Ta Là “Thiết tòa hoành giang” Chu Thuận Thủy.

Lời này nói ra, đặc biệt vận nội lực lên tiếng, toàn trường ngoài lão nhân uy mãnh, ngay cả Triệu Sư Dung cũng bị chấn động đến phải đứng vụt dậy, có người suýt nữa thì ngã xuống, đại bộ phận nhân sĩ võ lâm bị chấn lùi lại vài bước, càng có người toàn thân tê dại giữa trường. Chu Thuận Thủy nheo mắt vẻ xảo trá, hỏi:

- Như vậy,

Lão cười đầy tự tin như hồ ly:

- Ta đã xứng hay chưa?

Tiêu Thu Thủy nhìn lão, thật sâu, hít một hơi, thật dài, dần từng tiếng một:

- Người, không, xứng.

Im lặng như tờ.

Ngoài tiếng lộp bộp thiêu đốt của lửa đuốc còn chưa tắt ra, giữa biển người cả ngàn cả vạn, không ngờ lại đến cả một âm thanh cũng không có.

Chu Thuận Thủy như chim ưng rình mồi, nhìn chăm chăm vào Tiêu Thu Thủy, tiếp đó giơ bàn tay giống như vuốt ưng, nhẹ nhàng bắt vào một cây cột trên lô đài, giống như nhắc một chén trà nhỏ bé, tinh xảo.

Vậy mà cây cột to bằng cả người ôm đó lập tức gãy nát ra như bột vụn, đổ xuống rào rào, làm chấn động cả lô đài. Một tràng âm thanh như núi sụp đất lở, tro bụi mù mịt, lô đài đã hoàn toàn sụp đổ.

Đó chỉ là sức một cái bắt từ tay trái Chu Thuận Thủy.

Lần này đến cả Đại Vĩnh lão nhân, Địa Nhân đại sư cũng phải biến sắc.

Chu Thuận Thủy hai mắt như dao sắc, trừng trừng nhìn Tiêu Thu Thủy, y phục toàn thân không gió mà động, gằn giọng hỏi:

- Ta, đã, xứng, hay, chưa?

Lần này Tiêu Thu Thủy lại không đáp.

Hắn quay đầu sang.

Hắn hỏi Đường Phi:

- Người tại sao lại phải làm như vậy?

- Làm như vậy, còn có thể gặp mặt Đường Phương nữa hay không?

- Tại sao lại phải phản bội Đường môn, theo về làm thủ hạ lão thất phu này?

Đường Phi ngẩn ra. Gương mặt âm dương quái dị của cô ta đờ ra, không biết đáp lời thế nào, Chu Thuận Thủy chỉ cảm thấy máu nóng dồn ùng ục

lên đầu, trong não như nổ ầm một tiếng, một loại phần nộ khó mà hình dung nổi, làm cho lông tóc trên đầu lão dựng đứng cả lên! Lão phát ra một tiếng rống giận kinh thiên động địa!

Một đòn đó của lão có thể giết được Tiêu Thu Thủy thân đang mang trọng thương hay không, thủy chung vẫn là một bí ẩn.

Nhưng chỉ biết một đòn đó của lão đột nhiên bị người ta hóa giải.

Hóa giải bằng một cái phất nhẹ nhàng.

Hơn nữa còn dùng ống tay áo.

Ống tay áo màu xanh lục.

Trên đời chỉ có một người có thể dùng lực đạo nhẹ nhàng như vậy cùng với tay áo uyển chuyển như vậy để hóa giải “Trường Giang xuất áp” của Chu Thuận Thủy.

Triệu Sư Dung.

Triệu Sư Dung cười khanh khách, cười ung dung.

Chu Thuận Thủy sắc mặt xanh lè, lớn tiếng hỏi:

- Người muốn cứu Tiêu Thu Thủy?

Triệu Sư Dung không trả lời lão, mà quay sang phía Tiêu Thu Thủy nói:

- Cậu nói rất đúng!

Nụ cười phong hoa tuyết đại của cô ta lại mang chút lo âu:

- Lão ta sao xứng được!

Chu Thuận Thủy quả thực là tức đến sắp phát điên rồi. Lão ta tung hoành bảy biển, độc bá võ lâm, đã bao giờ như hôm nay trước bị một tên tiểu tử hậu sinh miệt thị, sau lại để một người phụ nữ chế nhạo? Lão đột nhiên bật cười ha hả, không ngờ lại hát một đoạn “Hoàng Hà khúc”, hắt hơi một cái,

vươn vai vắn lưng một cái, giống như tất cả nộ khí đều tiêu tan hết, khôi phục lại bộ dạng như ban đầu, chột nói:

- Hóa ra Lý phu nhân cũng muốn có Thiên hạ Anh hùng lệnh!

Triệu Sư Dung thấy Chu Thuận Thủy vậy mà lại có thể từ trong trạng thái phẫn hận, khôi phục tâm trí bình tĩnh, trong lòng cũng không khỏi thầm bội phục, buột miệng nói:

- Quả nhiên là Chu đại thiên vương!

Chu Thuận Thủy khẽ gật đầu đáp:

- Lý phu nhân quá khen.

Khi Triệu Sư Dung hóa giải một chiêu kia, một mùi hương nhàn nhạt lọt vào mũi Tiêu Thu Thủy, ngay cả vết thương cũng như mát lạnh đi nhiều, trước mắt hoa lên, bỗng xuất hiện một nữ tử cao quý thanh nhã như vậy, trong lòng không khỏi tán thưởng, nhưng lại lập tức nhớ tới lúc cùng Đường Phương bàn luận về nữ tử (khi Tiêu Thu Thủy kết giao với Đường Phương, không có chuyện là không nói, lớn từ thiên hạ đại sự, nhỏ tới bình phẩm về nữ tử chưa quen biết, từng nói đến tâm đầu ý hợp, gắn bó thấu hiểu), trong lòng chua xót, lập tức quay sang phía Đường Phi, lạnh giọng hỏi:

- A Phi, cô làm như vậy không sợ làm đau lòng Đường Phương sao?

Đường Phi thấy Tiêu Thu Thủy trúng năm tiêu vậy mà vẫn không ngã, thực là như thiên thần, trong lòng thầm sợ hãi. Dưới ánh bình minh, nửa bên mặt cô ta bị lưới rìu đánh trúng máu me đầm đìa, mũi lại bị Thiết Tinh Nguyệt trượt tay đánh nát, nhìn giống như la sát béo dưới địa ngục, vô cùng đáng sợ.

- Ta vốn là người của Chu đại thiên vương!

Đường Phi ra vẻ quật cường, nhếch miệng nói:

- Ta là người Chu đại thiên vương sắp xếp “năm vùng” tại Đường môn, mục đích là tra rõ chân tướng tại sao họ Đường năm mươi năm nay không ra giang hồ tranh bá.

Đường Phì nổi giận bưng bưng:

- Đến nay vì giết người mà bại lộ thân phận, người còn muốn thế nào?
Đường Phì ta chẳng sợ!

Tiêu Thu Thủy ngạc nhiên:

- Chẳng lẽ cô không phải người nhà họ Đường?

Đường Phì cười khố sở:

- Ta là kẻ nào? Ta béo thế này, nhà nào cần ta?

Cô ta cười ngơ ngẩn, bộ dạng như điên cuồng:

- Ta muốn theo Chu đại thiên vương làm nên một phen sự nghiệp kinh
thên động địa, như thế mới có người coi trọng!

Cô ta cười, làm chấn động tới vết thương, máu tươi trên mặt lại chảy ra
ròng ròng, vô cùng dữ tợn:

- Cho dù khi sư diệt tổ cũng không phải tiếc nuối gì!

Tiêu Thu Thủy nhìn cô ta, vụt rùng mình, hăn bây giờ mới cảm nhận
được các vết thương trên người đang đồng loạt kêu gào đau đớn.

- Đường Phì, người thật không phải là người.

Lâm công tử mắng. Thiết Tinh Nguyệt càng giận đến nghiến răng nghiến
lợi, hăn vốn đã có tình cảm thật sự với Đường Phì.

- Đường trư! Người...

Đường Phì cười “khắc khặc”, vừa cười vừa nghiêng ngả, thịt béo trên
người run lên từng chập, đột nhiên nụ cười vụt tắt, nói:

- Người không biết rằng con người sẽ thay đổi sao? Nhất là phụ nữ, khi
đã thay đổi thì sẽ có thể nắm lấy bất kỳ mọi lý do nhỏ bé nào, sẽ có thể
chém người ra làm vụn mảnh....

Cô ta nheo con mắt hẹp còn có thể gọi là nguyên vẹn, cố ý hỏi:

- Những chuyện đó các người đều không biết sao? Không biết thì làm sao học người ta lăn lộn giang hồ?

Kim đao Hồ Phúc giữ lấy Tạp hạch Thi Nguyệt và Khâu Nam Cố đang thiếu chút nữa thì tức chết, trầm giọng đáp:

- Bọn ta không phải là không biết. Trên giang hồ, phải biết nói đạo nghĩa, cho dù người khác không nói, chúng ta cũng nói bằng lương tâm.

Lý Hắc cười lạnh:

- Bọn ta không phải là không hiểu, mà là khinh bỉ không thèm làm thôi. Muốn sa ngã không phải quá dễ dàng sao, kiếm đại một lý do bày ra là được.

Thi Nguyệt quát:

- Không cần biết thế nào, cho dù Đường môn có thể tha cho người thì Thần Châu kết nghĩa chúng ta cũng không tha cho người!

Trần Kiến Quý cũng xen vào:

- Người cũng từng cùng chúng ta qua hoạn nạn, không ngờ lại làm những chuyện như thế! Trần Kiến Quý ta coi như gặp quý (kiến quý) ngay lúc sống rồi, hóa ra Đặng Ngọc Bình nằm vùng cho Quyền Lực bang, người là nội gián cho Chu đại thiên vương, đều là cá mè một lứa!

Chu Thuận Thủy cười nói:

- Lão phu muốn thương lượng với Lý phu nhân.

Triệu Sư Dung bình thản đáp:

- Thương lượng chuyện gì?

Chu Thuận Thủy nói:

- Thương lượng một điều kiện.

Triệu Sư Dung hỏi:

- Điều kiện gì?

Chu Thuận Thủy híp mắt cười, giống như một con cáo già:

- Thiên hạ Anh hùng lệnh, có thể về tay Triệu cô nương, nhưng là...

Nụ cười lão càng lúc càng càn rỡ.

- Bảy mươi hai đường thủy Trường Giang, ba mươi sáu phân đà Hoàng Hà, thủy trại ngũ hồ tứ hải, đều có thể do cô nương chỉ huy... Như vậy có được không?

Triệu Sư Dung mỉm cười, nụ cười giống như một cánh bướm dập dờn, dịu dàng hỏi:

- Ý lão là...

Chu Thuận Thủy híp mắt, tròn mắt ti hí giữa mi mắt không ngừng đưa lên đưa xuống, ngắm nghía Triệu Sư Dung:

- Chính là muốn được Triệu cô nương cho phép...

Lão cười hề hề:

- Chu lão đầu ta tuổi tuy hơi lớn một chút, nhưng bao nhiêu năm nay, còn chưa cưới vợ, hơn nữa...

Chu Thuận Thủy ngạo mạn nói:

- Trên giang hồ, trong võ lâm, người xứng được với Triệu cô nương nàng, ngoài lão phu ra, chỉ còn Lý Trầm Chu, dưới tay ta Lý Trầm Chu chắc chắn phải chết.

Chu Thuận Thủy càng nói về sau, quả thực là bản thủ bại bạ:

- Chồng cứ phải già một chút mới tốt, những chuyện đó, đủ vững vàng, có kinh nghiệm nha!

Chu Thuận Thủy nói những chuyện này trước mặt quần hào, không nghi ngờ gì, đã hoàn toàn không để các hào kiệt khác vào trong mắt, hơn nữa còn công nhiên nói loại chuyện khó nghe như thế, mọi người đều phẫn nộ.

Triệu Sư Dung không ngờ lại cười quyến rũ nói:

- Ý lão là... Thiên hạ Anh hùng lệnh về tay ta, ta về tay lão, lão... Lão về chính mình?

Chu Thuận Thủy cực kỳ vui vẻ:

- Ta? Ta về Chu đại thiên vương.

Triệu Sư Dung cười càng rạng rỡ:

- Hay, kế hoạch hay, kế hoạch hay như thế, cũng chỉ có lão mới nghĩ ra được.

Chu Thuận Thủy cười nói:

- Ta là thiên tài, ta vẫn luôn là thiên tài trong nhân gian.

Triệu Sư Dung uyển chuyển nói:

- Đúng là thiên tài, so với đứa ngu còn thiên tài hơn....

Đột nhiên ống tay áp phát lên, quét nhanh vào mặt Chu Thuận Thủy.

Chu Thuận Thủy nghiêng đầu tránh qua, ống tay trái Triệu Sư Dung lại phát ra. Chu Thuận Thủy toàn lực nhảy tránh, Triệu Sư Dung ống tay áo căng phồng, quần tới chỗ Chu Thuận Thủy, lần này Chu Thuận Thủy nhảy ra xa hai trượng mới định thần lại được.

Vài chiêu trao đổi như điện quang hỏa thạch, Chu Thuận Thủy nhảy ra cách hai trượng, bật cười sắc súa:

- Triệu cô nương cũng... cân nhắc, cân nhắc sao?

Triệu Sư Dung khẽ mỉm cười:

- Lão biết quan hệ giữa ta và Lý Trầm Chu không?

Chu Thuận Thủy biến sắc, lập tức đáp:

- Ta đương nhiên là biết. Nhưng Lý Trầm Chu tự nhận phong lưu, có nhiều lần buông thả, có bao nhiêu người phụ nữ... Nàng có biết không? Ha ha ha...

Triệu Sư Dung cười nhẹ, càng có một vẻ vũ mị không bút mực nào tả xiết:

- Ta biết. Nếu như có kẻ muốn bôi xấu Lý bang chủ trước mặt ta thì đó là vọng tưởng. Huynh ấy có bao nhiêu người phụ nữ, huynh ấy đều nói với ta, ta không để ý, bởi vì huynh ấy chỉ yêu một mình ta. Đại trưởng phu gặp chuyện vui chơi, cũng không thể tránh được, Triệu Sư Dung ta cũng có không ít nam tử, chẳng có gì là lạ. Lý bang chủ vừa là trưởng bối của ta, cũng là ca ca ta, càng là bạn tốt, tri âm của ta... Lão muốn phi báng huynh ấy trước mặt ta, cũng không khỏi quá coi thường Triệu Sư Dung ta rồi, cũng đã nhìn nhầm Lý Trầm Chu rồi!

Triệu Sư Dung cười tươi tắn, giống như hoa nở, kiêu ngạo mà phong vận đầy tràn:

- Triệu Sư Dung là người thế nào, Lý Trầm Chu lại là người thế nào!

Tiêu Thu Thủy ở bên cạnh trông thấy Triệu Sư Dung đứng trong ánh nắng mai, trong lòng như nóng lên, nghĩ tới một đôi tình nhân tương tri tương ngộ, gắn bó thấu hiểu, tin tưởng vững chắc, không gì chia cắt được, lại nghĩ tới hãn và Đường Phương phải chia lìa, xa tận chân trời gần ngay trước mắt, nhưng lại không biết sống chết, khước mắt không khỏi đỏ lên. Bởi vì trông thấy Triệu Sư Dung cùng nghĩ tới tình cảm sâu sắc quyến luyến giữa Triệu Sư Dung và Lý Trầm Chu mà cảm thấy ánh nắng ấm áp, buồn bực trong lòng như vụn tan biến.

Sắc mặt Chu Thuận Thủy đầy âm trầm, lúc này Đại Vĩnh lão nhân và Địa Nhãn đại sư đã không thể nhẫn nhịn được nữa, kẻ này không coi ai ra gì, cố ý làm loạn, tức giận cùng cực, Địa Nhãn tính khí nóng nảy, quát lớn:

- Con rùa khốn kiếp, coi võ lâm không còn ai nữa sao!

Vung chưởng đánh về phía Chu Thuận Thủy.

Thần hành vô ảnh Cừ Vô Ý hét lên:

- Không được..

Nhưng đã quá muộn. Địa Nhãn đánh ra một chưởng, Chu Thuận Thủy lật chưởng đánh lại. Hai chưởng giao nhau, Địa Nhãn chỉ cảm thấy đối phương

đại lực ép về, bản thân vôi vàng tái sinh nội lực, toàn lực chống chọi, không ngờ ngoại lực kia như Hoàng Hà vỡ đê, lại phá nát vách ngăn. Địa Nhân lần này kinh hãi không phải là thường, vôi vàng vận hỗn nguyên chân khí chống đỡ, nhưng một mạch tâm kinh cũng vị cực lực như sóng lớn cuộn cuộn xuyên phá, ba luồng nghịch lưu tràn vào trong cơ thể. Địa Nhân chỉ cảm thấy toàn thân bủn rủn, liên tiếp lùi lại tám bước, miệng rỉ máu tươi.

Chu Thuận Thủy thấy một chưởng không đánh chết được Địa Nhân cũng hơi ngần ra, cười lạnh nói:

- Tăng nhân Thiếu Lâm quả là có chút bản lĩnh.

Trong lòng quần hào, nhất là Đại Vvĩnh lão nhân đã cảm thấy sợ hãi kinh khủng. Địa Nhân thần tăng cùng tề danh với Thiên Mục thần tăng, giữ chức trưởng lão hộ pháp của Nam Thiếu Lâm, địa vị cực cao, hơn nữa còn từng cùng phương trượng Hòa Thượng đại sư ba người hợp lực bắt Liễu Tỳ Phong, đệ nhất nhân thủ hạ của bang chủ Quyền Lực bang Lý Trầm Chu, thanh danh cực lớn, náo động một thời.

Thế mà Địa Nhân đại sư đã lại trong một chiêu dưới tay Chu Thuận Thủy.

Đại Vĩnh lão nhân vốn chờ Địa Nhân đại sư ra tay trước, chỉ cần đối phương động thủ, ông ta sẽ ở bên cạnh xen vào một tay, bắt giữ Chu đại thiên vương, lại đuổi Triệu Sư Dung đi, tự nhiên là mở mày mở mặt, nghiễm nhiên thành linh tỵ võ lâm. Sau đó phê phán Tiêu Thu Thủy giết anh, không có tư cách làm chức minh chủ, công khai yêu cầu giao Thiên hạ Anh hùng lệnh ra, tất không gặp trở ngại gì... Kế hoạch bày tính xong xuôi hết, nhưng lại thấy Địa Nhân một chiêu thảm bại, lập tức vứt bỏ ý định ra tay.

... Vẫn nên ổn thỏa một chút, xem thử tình thế rồi tính sau.

Thần hành vô ảnh Cừu Vô Ý, bối phận cùng võ công nội công, trong võ lâm được tính là một trong “Tam đại thiên trụ” (ba cột chống trời), tức là Thiếu Lâm Thiên Chính, Võ Đang Thái Thiện cùng Cái Bang Cừu Vô Ý. Đáng tiếc Cừu Vô Ý tính tình hoạt kê, không giữ thân phận, cho nên sức hiệu triệu trong võ lâm kém xa hai người đã mất kia. Trong võ lâm tuy là

chúng hào quyền đánh thiên hạ, nhưng không có địa vị, không tăng thanh thế, nhân tình ấm lạnh, cũng chẳng khác nào hàn lâm, sĩ đồ, quan lại chèn ép, đấu đá lẫn nhau.

Lúc này Cừu Vô Ý đứng ra, gậy trúng xanh điểm xuống đất, nhìn Chu Thuận Thủy quát:

- Chu Thuận Thủy, người thật sự coi giang hồ không còn ai nữa sao?

Chu Thuận Thủy cười lạnh:

- Ngoài lão Cừu người còn tính là một nhân vật ra, một tăng một đạo này cộng lại chỉ coi như nửa tên, cái gọi là “Bạch đạo” của các người còn được nhân vật nào ra hồn nữa đâu!

Chu Thuận Thủy còn chưa dứt lời, bỗng nghe một người nói:

- Vậy ta tính là gì? Bạch đạo, hay là hắc đạo? Hay là nửa bạch đạo nửa hắc đạo!

Chu Thuận Thủy nghiêng đầu nhìn sang, chỉ thấy người uy vũ, tướng mạo đường đường nhưng không nhìn ra tuổi tác kia chậm rãi đứng dậy, không biết tại sao trong lòng bỗng thoáng rung mình, nhưng trên mồm vẫn không chút nhượng bộ:

- Ta làm sao biết người tính là cái gì? Báo tên ra đi, xem xem xếp ở trước hay là sau một tăng một đạo này...

Lão ta vừa nhìn đã nhận ra võ công đối phương chắc chắn là không hề tầm thường, cho nên lời nói ra có mềm có cứng, cũng khách khí hơn trước nhiều.

Người uy mãnh kia cười lớn:

- Cái gì? Ta xếp cùng với con lừa trọc và loại tạp mao này? Ha ha ha...

Ông ta ngửa mặt lên trời cười dài, thực giống như sấm sét. Đây rõ ràng là khinh thường đến cực điểm, Đại Vĩnh lão nhân hàm dưỡng có tốt hơn cũng không thể nhẫn nhịn nổi, tức giận quát:

- Dã hán khốn kiếp, người dám miệt thị tổ sư gia, đúng là chán sống rồi!

Người uy nghi quay phắt lại, hỏi:

- Ai nói tổ sư gia?

Đại Vĩnh lão nhân cũng không biết tại sao, bị ông ta nhìn một cái mà tâm hồn phát lạnh, nhưng đã cười hồ khó xuống, chỉ có thể cố ra vẻ cứng miệng đáp:

- Ta nói đó.

Đối phương hỏi: “Ai nói tổ sư gia?” Đại Vĩnh lão nhân chỉ dám đáp: “Ta nói đó”. Vốn là hỏi không cần trả lời, về khí thế đã yếu đi một bậc. Đại Vĩnh lão nhân cũng giật mình nghĩ ra, then quá hóa giận, thầm nghĩ:

“Ta thử hấn một phen, thu lại chút mặt mũi rồi tính sau.”

Ông ta với Chu Thuận Thủy không dám tùy tiện hành động, nhưng người này võ công có cao cũng không thể hơn được Chu Thuận Thủy, không cần biết thế nào, mình cũng có thể không chế được tình hình. Ý niệm đã định, ác ý vụt sinh, quyết định bảy phần công kích, ba phần thủ thế, đưa mình vào thế bất bại, trước tiên thăm dò một chút rồi tính sau.

Người uy vũ kia thấy Đại Vĩnh lão nhân vận sức tụt thế, liếc mắt qua đã hiểu, cười nói:

- Người chết chắc rồi.

Đại Vĩnh lão nhân giật tím cả mặt. Một đòn ông ta tập trung tinh thần, đối phương không ngờ lại nói: “Người chết chắc rồi.” Giống như là nói với một đứa bé vậy. Đại Vĩnh lập tức hét lớn, chưởng trái che ngực, chưởng phải đánh ra, lao thẳng tới,

Người đó trừng mắt nhìn, chột quát lên một tiếng.

- Tể Vô Bằng!

Tiếng quát lớn đó khiến Đại Vĩnh lão nhân vụt chấn động! “Cửu dương âm thủ” Tể Vô Bằng là nguyên danh cùng biệt hiệu của ông ta ba mươi năm trước khi chưa gia nhập Võ Đang, người này làm sao mà biết được. Tiếng

quát giống như sấm vang, khiến cho chân khí vốn âm nhu liền mạch của ông ta đột nhiên xuất hiện lỗ hổng, đang từ từ tan đi.

- Tế Vô Bằng!

Người đó lại quát lớn. Đại Vĩnh lão nhân sợ hãi trợn tròn hai mắt, xông tới nửa đường, bị tiếng quát như gậy đánh phủ đầu, thân thể run rẩy loạng choạng, do phát ra tiếng hét trước, quá nửa công lực dùng để công, gần nửa công lực thu về thủ, công lực công thủ không thể phối hợp, chỉ cảm thấy mắt nổ đom đóm, sau não như biến đen kịt, chân lực toàn thân tán đi ào ạt. Người đó lại quát thêm một tiếng:

- Tế Vô Bằng!

Ầm một tiếng, Đại Vĩnh lão nhân như bị sét đánh, giật bắn cả người, co rút lại, cơ mặt co giật, nội lực toàn thân đã bị ba tiếng quát lớn ép chặt, cắt đứt, phá nát, hai mắt ông ta đảo ngược, lộn toàn lòng trắng, gào lên:

- Người....

Đoạn “ộc” một tiếng, phun ra một vòi máu, bắn xuống đất tạo thành một lỗ máu, mặt ông ta tím đen, ngã ngửa ra sau, bị chấn nát phủ tạng kinh mạch mà chết.

Ba tiếng quát, giết chết Đại Vĩnh.

.... Công lực cỡ này, ngay cả Chu Thuận Thủy cũng không thể theo kịp.

Cho dù là Chu Thuận Thủy và Triệu Sư Dung liên thủ cũng không thể làm nổi.

... Lý Trầm Chu thì sao? Lý Trầm Chu có thể làm được không?

Toàn trường kinh hãi, trời đã sáng hẳn, lửa đuốc đã tắt. Ánh mặt trời phủ lên đầu, lên người, lên áo, nhưng vì quá yên lặng mà giống như không phải chốn nhân gian.

Thật lâu sau, Cừu Vô Ý mới run giọng nói:

- Người... Người...

Mỗi chữ ông ta nói ra đều như nặng cả ngàn cân, vạn cân, ông ta do dự nói:

- Người... Người... Chính... Chính... Là... Yếu... Cường.... Đờ....

Đối phương không trả lời, chỉ phát ra một tràng cười cuồng loạn phô thiên cái địa.

Chương 9: Cuồng Đồ tái hiện.

Yến Cuồng Đồ chưa chết?

Ông ta chính là Yến Cuồng Đồ?

... Người năm xưa hào xưng là thiên hạ đệ nhất cường nhân, khiến cho hai đạo hắc bạch đều phải cúi đầu xưng thần, tung hoành thiên hạ, hiệu lệnh tám phương, gây dựng nên Quyền Lực bang, lập ra thủy đạo phân trại Trường Giang, Hoàng Hà, cuối cùng bị thủ hạ dưới tay bán đứng, dẫn đến hảo thủ hai đạo hắc bạch đều tập hợp, mười sáu môn phái lớn, bao gồm cả cao thủ Võ Đang, Thiếu Lâm, cùng với bảy đại trưởng lão của Chu đại thiên vương, Tứ đại hộ pháp của Quyền Lực bang, giết đến quỷ khóc thần sầu, đất trời u ám, máu chảy thành sông, thảm khốc vô cùng. Yến Cuồng Đồ toàn thân không chỗ nào là không bị thương, đến cả ngực cũng bị người ta dùng kiếm xuyên thủng, vậy mà lại vẫn có thể mang theo Vô Cực tiên đan trốn thoát...

... Nhưng đã bị trọng thương như thế mà tên ma đầu này lại vẫn không chết!

... Không thể nào!

Người này, người này thực sự là Yến Cuồng Đồ ư?

Yến Cuồng Đồ chưa chết!

Yến Cuồng Đồ chưa chết... Tin tức này thật quá kinh người. Mấy chục năm nay, trong võ lâm, Yến Cuồng Đồ đã trở thành một biểu tượng, một hình mẫu, nhân vật kiệt ngạo bất tuân, kinh thiên động địa đó, cũng giống như Tôn Đại Thánh, thiên cung phái thiên binh thiên tướng xuống cũng không làm gì được, Thái Thượng Lão Quân đan hỏa thiêu đốt suốt bảy bảy bốn bốn mươi chín ngày cũng không giam cầm nổi. Sự tồn tại của ông ta quả là danh động võ lâm, uy chấn giang hồ, nhiếp nhân tâm phách.

Yến Cuồng Đồ không ngờ lại trẻ như vậy... Không, thậm chí cả tuổi tác cũng không thể nhìn ra được!

Ba người Cừu Vô Ý, Triệu Sư Dung, Chu Thuận Thủy năm xưa đều không tham gia trận vây đánh Yến Cuồng Đồ. Cừu Vô Ý đương thời tiểu ngạo giang hồ, đối với Yến Cuồng Đồ không thèm để người thiên hạ vào trong mắt, thậm chí còn có vài phần đồng cảm hợp ý, cũng không cho rằng ông ta gây họa vô lâm, cho nên mới không tham gia vây giết. Triệu Sư Dung năm xưa còn quá trẻ, không đủ tư cách tham gia chiến dịch. Chu Thuận Thủy chỉ phái bảy đại trưởng lão ra tay... Lúc đó lão còn nghĩ mình đã đánh giá quá cao Yến Cuồng Đồ, chỉ không ngờ rằng, như vậy vẫn còn là đánh giá quá thấp, cuối cùng chỉ còn hai trưởng lão sống sót trở về.

Đại Vĩnh lão nhân đã chết. Địa Nhân đại sư năm xưa cũng từng tham gia trận chiến đó, ông ta chưa bao giờ nghĩ rằng người này lại chính là Yến Cuồng Đồ từng khiến ông ta sợ hãi đến kinh hồn táng đảm năm xưa. Xem ra mấy chục năm qua, Yến Cuồng Đồ chẳng những không già đi mà ngược lại càng trẻ ra, hơn nữa còn càng hùng tráng.

Hay cho một tên Yến Cuồng Đồ!

Ba tiếng quát lớn, quát chết Đại Vĩnh lão nhân, Yến Cuồng Đồ lại cười lớn ba tiếng, nói:

- Nếu đã biết ta là Yến Cuồng Đồ, Thiên hạ Anh hùng lệnh không của ta thì của ai!

Chợt nghe một âm thanh, giống như mũi kiếm chém mạnh lên sắt đá, mạnh mẽ, chắc nịch:

- Người cũng không xứng.

Yến Cuồng Đồ xoay người, quay đầu nhìn lại. Xoay người rất chậm, rất chậm, bởi vì đã mấy chục năm rồi, không có ai dám nói với ông ta như vậy. Thoáng nghe thấy giọng nói đó, ngay chính bản thân ông ta cũng không dám tin, vẫn còn có người (có lẽ là ngoài Lý Trầm Chu và Mộ Dung Thế Tình ra), không ngờ lại vẫn còn có người dám nói với ông ta như thế. Ông

ta từ từ quay người lại là hy vọng giữ lại thời khắc thần bí này lâu hơn một chút.

Người nói là một người trẻ tuổi, bông bột, một thanh niên kiêu ngạo, mà lại khiêm tốn, rất tự tin, nhưng toàn thân đầy thương tích.

... Một tên nhóc con năm xưa khi Yến Cuồng Đồ hoành hành thiên hạ thì còn chưa ra đời.

Ha!

Yến Cuồng Đồ nhận ra kẻ đó! Tên nhóc này chính là minh chủ cái gì đó hiện thời, có gì tài giỏi thì chưa biết, vậy mà lại dám mắng Chu Thuận Thủy ba lần “không xứng”! Kẻ này cũng coi là có cốt khí! Nhưng không ngờ đến cả mình mà cũng mắng luôn! Khà khà, như thế thì không được rồi.

- Người là Tiêu Thu Thủy?

Cái tên Tiêu Thu Thủy, trên giang hồ những ngày gần đây khen chê lẫn lộn, có người giơ ngón cái tán thưởng, có người dậm chân chửi mắng... Yến Cuồng Đồ cũng từng nghe nhắc tới.

- Ta là Tiêu Thu Thủy.

Thanh niên kia đáp.

- Người biết ta là ai chứ?

Yến Cuồng Đồ hỏi.

- Yến Cuồng Đồ.

Thanh niên đáp.

Yến Cuồng Đồ cười sáng sặc, lại hỏi:

- Người biết Yến Cuồng Đồ là ai chứ?

- Vô lâm đệ nhất nhân.

Thanh niên bình tĩnh đáp.

Yến Cuồng Đồ lại càng hài lòng:

- Vậy võ lâm đệ nhất nhân có tư cách lấy tẩm Thiên hạ Anh hùng lệnh này hay không?

Thanh niên kia thẳng thắn trả lời:

- Không xứng.

Yến Cuồng Đồ lông mày dựng ngược, lạnh giọng quát:

- Ta không xứng thì ai xứng?

Thanh niên kia chính trực đáp:

- Thiên hạ đệ nhất nhân mới xứng.

Yến Cuồng Đồ ngửa mặt lên trời cười lớn, giận giữ hỏi:

- Có ai xứng đáng làm “Thiên hạ đệ nhất nhân”?

Thanh niên đáp:

- Có.

Yến Cuồng Đồ y phục toàn thân tung bay phần phật:

- Ai?

Thanh niên kia sắc mặt bình tĩnh nhưng mắt lộ thần quang:

- Nhạc Vô Mục!

Ba mươi, công danh như bùn đất.

Nhạc Phi dùng kế phản gián đánh bại Ngột Truật, phế hoàng đế bù nhìn Lưu Dữ, lại dâng tấu chương:

“...Biết nghịch Dữ đã phế, Lỗ Thương Tốt không thể chống giữ, dân vùng Hà, Lạc đều đang nhiễu nhương, nhân lúc này hưng binh điều dân phạt tội, tất có thể khôi phục Trung Nguyên, đếm ngày là thành, thực là thời cơ ngàn năm có một...”

Đáng tiếc triều đình không chấp thuận.

Ba mươi, công danh như bùn đất, tám ngàn dặm xa, trắng với mây.

Mùa đông năm Thiệu Hưng thứ tám, Nhạc Phi tự mình lên đường tới gặp Cao Tông, chủ lực phê phán sách lược nghị hòa, từ đó Tần Cối thăm hận Nhạc Phi. Năm thứ chín xin đi thăm dò hư thực quân Kim, chiếu chỉ lại không cho. Năm thứ mười, người Kim bội ước, ồ ạt kéo quân tiến nam, Nhạc Phi phụng chiếu viện trợ các đường Quan, Thiểm, Hà Bắc, tháng năm, Nhạc quân đánh bại quân Kim ở huyện Uyển Đình.

Ba mươi, công danh như bùn đất, tám ngàn dặm xa, trắng với mây, chờ khi giành lại non sông ngày trước...

Nhạc Phi dâng mật sớ, thứ nhất xin bắc phạt, thứ hai xin Cao Tông lập thái tử, lại lệnh chư quân tiến bắc, sai Công Quý, Ngưu Cao, Đồng Quang, Dương Tái Hưng, Mạnh Bang Kiệt, Lý Bảo dẫn binh từ Thiểm Tây tới Đông, Tây Kinh, phân bố quân lực tại các châu huyện Trịnh, Dĩnh Xương, Trần, Tào, Quang, Thái, lại sai Lương Hưng vượt Hoàng Hà, hội hợp châu quận Hà Đông, Hà Bắc, hưởng ứng bắc phạt. Tiếp đó lại chỉ bảo tướng sĩ Nhạc quân, lấy lời khích lệ, hẹn gặp tại Hà Thủy, sai quân tới giúp Lưu Kỳ, tây cứu Quách Hạo, khống chế yếu đạo Kim, Thương, bày binh Xuyên, Thiểm. Nhạc Phi tự dẫn quân tiến thẳng, phòng thủ Trung Nguyên.

Ba mươi, công danh như bùn đất, tám ngàn dặm xa, trắng với mây, chờ khi giành lại non sông ngày trước, ngựa mặt lên trời hét vang.

Yến Cuồng Đồ tuy là anh hùng thảo mãng nhưng đối với Nhạc Phi thực sự vì quốc gia dân tộc mà chiến đấu quên mình cũng thăm kính mộ. Yến Cuồng Đồ tự xưng cuồng nhân, vô địch thiên hạ nhưng trong lòng lại cực kỳ tôn kính những gì Nhạc Phi đã nói đã làm, bây giờ Tiêu Thu Thủy nói như vậy, ông ta là nam nhi lỗi lạc, cũng bèn chịu phục, cười ha hả, nói:

- Cũng được, coi như người nói có lý!

Mọi người tự tai nghe thấy Tiêu Thu Thủy không ngờ lại dám mở mồm chống đối Yến Cuồng Đồ nổi tiếng vô tình như thế, trong lòng đều thầm lo thay cho hắn, lại thấy sắc mặt Yến Cuồng Đồ lạnh như băng, cứ nghĩ rằng

Tiêu Thu Thủy sắp gặp tai ương, song lại thấy Yến Cuồng Đồ bật cười sảng khoái, thản nhiên thừa nhận, bấy giờ mới trút được gánh nặng trong lòng.

Mấy nhân vật võ lâm đứng ở phía ngoài rìa, người nhìn ta, ta nhìn người, đều cảm thấy ở nơi sát khí bức người này sớm muộn cũng có họa sát thân, dựa vào một hai chiêu mèo què của mình vừa không có được lợi lộc nào lại cũng không làm nên trò trống gì, không bằng len lén chuồn đi cho xong, vì thế mấy nghìn người bắt đầu rục rịch, lén lút muốn bỏ đi.

Ai mà biết, mới bước được một bước, ánh mắt như điện chớp của Yến Cuồng Đồ đã bắn thẳng về phía những người muốn rời đi, những người đó đều cảm thấy đôi mắt đó như mang theo một luồng hơi lạnh căm, nhìn thẳng vào chính mình, trong lòng phát lạnh, thầm nghĩ: Chuyến này xong rồi, tên ma vương đó trông thấy ra rồi... Ai ai cũng hai chân như nhũn ra, không dám bước thêm nửa bước.

Trong đó có bốn người lá gan cũng khá lớn, võ công cũng khá cao, thật sự không chịu nổi nữa, lập tức bất chấp tất cả, nhấc chân bỏ chạy, chỉ nghe Yến Cuồng Đồ cười nói:

- Ta đang ở đây, người lại dám đi...

Có hai người thoáng nghe thấy tiếng nói nhắm vào mình liền đứng im tại chỗ, không dám chạy nữa, hai người lại thầm nghĩ không làm thì thôi, đã làm thì làm đến cùng, dù sao thì mình cũng đã chạy ra ngoài rồi, tên cuồng nhân kia cũng không đuổi theo kịp, đám người vây quanh đông nghìn nghịt như vậy... Lập tức vứt bỏ hết thảy, co giò bỏ chạy.

Yến Cuồng Đồ cười lớn:

- Chạy? Xem các người có chạy được nổi hay không?

Hai chưởng đánh ra, đánh về phía hai người đứng trước mặt.

Hai người đứng đó không hề có ý định bỏ chạy, đột nhiên thấy Yến Cuồng Đồ ra tay tấn công mình, trong lúc hốt hoảng sao có thể chống đỡ được. “Chát chát” hai người đều bị đánh trúng tâm khẩu.

Trong tình hình như hiện tại, hai người đó vẫn dám đứng gần như vậy, võ công dĩ nhiên là không thấp, nhưng Yến Cuồng Đồ đột ngột ra tay, căn bản không có cách nào chống đỡ, cũng không cách nào ngăn cản. Hai người bị đánh trúng, đều tự chờ chết, nhưng chỉ cảm thấy một luồng sức mạnh cực lớn ập tới từ phía trước mặt, thân hình hơi ngửa ra sau, va trúng vào người đứng sau lưng, luồng sức mạnh đó liên lập tức biến mất không chút tăm hơi....

Cứ như thế hai người phải trước ngửa ra và trúng vào hai người đứng sau, hai người đứng sau lại va vào hai người đứng sau nữa, hai người đó lại va trúng hai người sau nữa.... Vòng người vốn cực kỳ chặt chội, vây kín đến không lọt nổi một giọt nước, cứ theo người và người như vậy, luồng sức mạnh liên tiếp được truyền đi, sau chớp mắt đã truyền tới hai người ở ngoài cùng.

Hai người đó còn chưa hiểu đã có chuyện gì xảy ra, chỉ cảm thấy người sau tiếp người trước, đổ rạp thành một dãy về phía mình đứng. Chát một tiếng, trước ngực mình như trúng phải một đòn, bay ngược ra ngoài xa đến hơn ba trượng, vừa khéo đụng trúng vào lưng hai người đang bỏ chạy...

Hai người bị ngơ ngác đánh bay đó trước mắt sao bay loạn xạ, phát hiện ra sau lưng mình đang đè lên một người, đã bị chấn chết....

Yến Cuồng Đồ cười nói:

- Chiêu này gọi là “Tân tẫn hỏa truyền”, ta muốn kẻ nào chết, kẻ đó không thể sống nổi.

Mọi người đã bao giờ trông thấy công lực không thể tưởng tượng nổi như thế, hoàn toàn sững sờ, cho dù ra lệnh cho hấn đi thì sợ là cũng giống như cột đá gấn chặt xuống đất, không di động nổi nửa bước.

Yến Cuồng Đồ bỗng lại rất thương cảm, nói:

- Từ sau trận đó, ta chỉ còn lại một nửa công lực, nếu là năm xưa...

Rồi lại chột thần sắc ngạo nghễ:

- Tuy rằng như vậy, nhưng nếu luận võ công, ta vẫn là vô địch thiên hạ.

Tiêu Thu Thủy bỗng nói một câu:

- Vô địch thực sự tuyệt không giết người. Nhân giả vô địch.

Lần này thì Yến Cuồng Đồ đã nổi giận rồi:

- Ai là nhân giả? Thiên hạ chỉ có còn loại giả nhân giả nghĩa, nhân giả chân chính đã sớm chết sạch, chết tuyệt từ thời Hoàng Đế, Nghiêu, Thuấn, Khổng, Mạnh rồi.

Tiêu Thu Thủy bình thản đáp:

- Mệnh mạch Trung Quốc còn được bảo toàn đều nhờ vào một luồng chính khí gắn kết, trước đây có, sau này cũng sẽ có... Nhất định sẽ tiếp tục duy trì!

Yến Cuồng Đồ giận quá hóa cười:

- Ai có thể tiếp tục duy trì? Ai? Dựa vào một cái miệng của người?

Tiêu Thu Thủy không ngờ lại ngửa mặt lên trời cười lớn, ngửa mặt lên trời cười lớn ngay trước mặt Yến Cuồng Đồ. Hắn chỉ vào mấy chữ lớn trên lệnh bài nhuộm máu trong tay mình, cao giọng nói:

- Dựa vào bốn trong năm chữ trên lệnh bài này: Thiên hạ Anh hùng!

Yến Cuồng Đồ trừng trừng nhìn hắn hồi lâu, lẩm bẫm nói:

- Giỏi, giỏi, lần này đã cho ta được mở rộng tầm mắt rồi, mấy chục năm nay trong võ lâm đã có anh hùng xuất hiện...

Bỗng lại lạnh lùng cười nói:

- Người không hù được ta đâu! Dựa vào một cái miệng, thời của Trương Nghi, Tô Tần đã qua lâu rồi! Muốn đánh thiên hạ phải dựa vào bản lĩnh thực sự. Hôm nay ta muốn giết người thực dễ như trở bàn tay, có điều tư chất người tốt, ta nguyện thu người làm đồ đệ.

Nói đến đây cũng như vì có người kế thừa y bát mà thần sắc trở nên hiền hòa hơn.

- Mau, lão đây làm việc thích sảng khoái nhanh nhẹn, người mau nhân lúc lão đây cao hứng đi lên làm đại lễ, ba quý chín lạy, lão đây ngoài dạy người võ công ra, chuyện Thiên hạ Anh hùng lệnh cũng không tranh với người nữa.

Tiêu Thu Thủy bình tĩnh đáp:

- Ta không quý.

Mọi người nghe Yến Cuồng Đồ không ngờ lại muốn thu Tiêu Thu Thủy làm đồ đệ đều cực kỳ kinh ngạc, có người cảm thấy may mắn thay cho hẳn, có người âm thầm đổ kỵ. Chu Thuận Thủy nghe được lại càng như ngồi trên đồng lửa, chẳng ngờ Tiêu Thu Thủy lại dứt khoát từ chối.

Lần này đến cả Yến Cuồng Đồ cũng ngần ra. Trong thiên hạ không biết có bao nhiêu người học võ, không từ mọi thủ đoạn, chỉ cầu ông ta dạy cho một chiêu nửa thức, bất kỳ giá nào cũng chấp nhận cả. Ông ta lại không cảm động chút nào, tuyệt không thu đồ đệ, thứ nhất là không muốn có ràng buộc, thứ hai là ông ta thích độc lai độc vãng, võ công bình sinh, chỉ cảm thấy từ cổ chí kim, trong thiên hạ có một người kinh thế hãi tục như ông ta đã đủ rồi, không cần có người thứ hai tiếp nối nữa, thứ ba là sợ đồ đệ vong ân phụ nghĩa, hoặc là ngu ngốc đần độn, ông ta cũng không có kiên nhẫn mà chỉ bảo. Hôm nay thấy Tiêu Thu Thủy thiên phú dị bẩm, lại bị một phen lời lẽ khác thường làm lay động, ông ta làm trước nay chuyện ta ta làm, chỉ thuận theo tính cách, trong lòng đã nảy ý “tân hỏa tương truyền”, liền đột ngột lên tiếng muốn truyền thụ võ nghệ, chẳng ngờ tên nhóc con này lại lập tức từ chối.

Yến Cuồng Đồ bình sinh khoái ý ân cừ, đáng đánh là đánh, muốn giết là giết, thích thế nào là làm thế ấy, hôm nay dựa vào thanh danh vô địch giang hồ của ông ta vậy mà lại không thu nổi một tên tiểu tử hậu sinh làm đồ đệ, chuyện này đến cả chính bản thân ông ta cũng không dám tin...

Yến Cuồng Đồ ngạc nhiên hỏi:

- Chẳng lẽ võ công của ta còn chưa đủ để làm sư phụ người?

Tiêu Thu Thủy đáp:

- Không phải.

Yến Cuồng Đồ lại hỏi:

- Vậy thì là tại sao?

Tiêu Thu Thủy trả lời:

- Ta chỉ quỳ thiên địa quân thân sư, cùng với thánh hiền, hào kiệt, anh hùng, hảo hán... Ông vừa ra tay đã lạm sát người vô tội, chỉ là một kẻ cuồng nhân mà thôi.

Yến Cuồng Đồ ngửa mặt lên trời cười dài, nói:

- Hay, hay, hay cho một chữ “cuồng”... Ta xem người quỳ hay không quỳ!

Tiếng nói vừa dứt, hai chỉ búng ra, nhắm thẳng vào hai chân Tiêu Thu Thủy. Chỉ nghe hai tiếng phốc, phốc, hai luồng chỉ phong cực mạnh bắn thẳng vào huyệt Khiêu Hoàn trên đầu gối Tiêu Thu Thủy!

Hai chỉ lẳng không bắn tới, kinh khí phá không, Địa Nhân đại sư ở bên cạnh trông thấy thực là báỉ phục sát đất. Hóa ra chỉ pháp này chính là A Nan Đà chỉ, ngày trước Liễu Tỳ Phong bị bắt, Địa Nhân liền dùng chỉ pháp này muốn giết đi, nhưng do tụ lực không dễ cho nên tốc độ cực chậm, nếu nhanh thì lại không cách nào thi triển chỉ pháp thâm ảo này, đến nay thấy Yến Cuồng Đồ sử ra cực kỳ dễ dàng, hơn nữa còn cách không bắn vật, đắc tâm ứng thủ, tuy không phải người trong cửa Phật nhưng tạo nghệ A Nan Đà chỉ, bản thân dù có dốc hết cả đời cũng khó mà đuổi kịp bóng lưng, lập tức trong lòng thầm thở dài, tâm tình suy sụp.

Đại Vĩnh lão nhân vốn muốn thừa cơ chiếm lợi sau Địa Nhân đại sư, không đụng vào Chu đại thiên vương và Triệu Sư Dung, nhưng lại trời xui đất khiến, bị Yến Cuồng Đồ ba tiếng quát chết, mọi người tuy chấn kinh nhưng lại nghĩ rằng Yến Cuồng Đồ sử dụng yêu pháp, có nhiều người trong lòng không phục, sau thấy ông ta dùng nội lực kỳ dị, mượn lực giết chết hai người ở cực xa, bấy giờ mới thán phục, lại đến bây giờ ông ta thi triển A Nan Đà Chỉ mới thực sự không còn lời gì để nói.

Yến Cuồng Đồ cách không bắn vào huyết Khiêu Hoàn của Tiêu Thu Thủy, chính là muốn hấn phải quỳ xuống. Tiêu Thu Thủy trên người bị Tiêu Dịch Nhân chém thương, mặt cũng bị huynh trưởng đánh thương, người còn trúng năm mũi phi tiêu, nhưng võ công của hấn đã hơn hấn trước kia, cho dù là Đại Vĩnh lão nhân, Địa Nhân đại sư hợp sức lại cũng không phải đối thủ, có thể xếp ngang hàng với công lực của Thiên Chính, Thái Thiện. Hấn dù sao cũng được tám đại ca thủ đường thời dốc lòng truyền thụ, lại có nội lực thâm hậu của Vô Cực tiên đan, mắt thất chỉ phong bắn tới, hạ bàn hấn đan xen, tránh né, vô cùng hỗn loạn, chỉ phong của Yến Cuồng Đồ lập tức bắn trượt!

Yến Cuồng Đồ ngạc nhiên nói:

- Ô, là “Bách giới thác bộ” của Thiếu Lâm Báo Tượng.

Nói đoạn quét ngang chân đá ra, lần này không cần biết Tiêu Thu Thủy nhảy nhót tránh né thế nào cũng sẽ bị một cước của ông ta đá trúng.

Tiêu Thu Thủy thấy rõ không thể tránh được, đột nhiên đâm ra một kiếm, nhắm thẳng vào mu bàn chân Yến Cuồng Đồ. Yến Cuồng Đồ vụt thu chân, nói thu là thu, giống như hoàn toàn chưa từng giơ chân ra vậy, một kiếm của Tiêu Thu Thủy đâm vào khoảng không. Lòng hiếu kỳ của Yến Cuồng Đồ đã bị khơi lên, quát:

- Hay! Còn có “Ngọc hồ tả thủy” của Ngân Bình!

Người theo tiếng mà tới, vung tay đoạt lấy kiếm của Tiêu Thu Thủy!

Thân hình Yến Cuồng Đồ nhanh đến mức nào, Tiêu Thu Thủy thoáng giật mình, đánh ra một chưởng.

Chỉ thấy bóng người trước mắt nhoáng lên, đột ngột biến mất, Yến Cuồng Đồ lại giống như chưa từng ra tay, đứng nguyên chỗ cũ, một chưởng của mình đã đánh trượt. Chỉ nghe Yến Cuồng Đồ nói:

- Hà, đến cả chưởng pháp liêu mạng của Chương Tàn Kim cũng học được đủ rồi!

Lúc này không chỉ Yến Cuồng Đồ cảm thấy kỳ lạ mà quần chúng cũng vô cùng kinh ngạc. Thanh niên Tiêu Thu Thủy tiếng tăm mới chỉ nổi lên thời gian gần đây không ngờ lại thân kiêm kỳ kỹ Thiếu Lâm, Võ Đang, thậm chí là cả tuyệt học của trường lão Chu đại thiên vương!

Chu Thuận Thủy mặt nặng trịch, lông mày nhíu chặt.

Yến Cuồng Đồ lại ra tay lần nữa, lần này ép Tiêu Thu Thủy phải sử ra kiếm pháp của Lam Phóng Tình mới ép lui được Yến Cuồng Đồ. Yến Cuồng Đồ cười lớn:

- Là “Đông Thi hiệu Tần” của Đông Nhất Kiếm!

Nói đoạn liên tiếp tấn công ba chiêu, ép Tiêu Thu Thủy phải sử ra “Tây tử phủng tâm” của Bạch Đan Thư mới ứng phó được, Yến Cuồng Đồ kêu lên:

- Tên nhóc con nhà người học trộm ở đâu ra nhiều võ thuật vậy!

Lần này đến cả Triệu Sư Dung cũng đều phải đổi cách nhìn. Kiếm thuật của hai vị hộ pháp Quyền Lực bang tại sao lại để cho gã thanh niên này sử ra được... Thực khiến người ta không thể hiểu nổi.

Sau đó Yến Cuồng Đồ liên tiếp ra tay, một mặt ra vẻ bác học, lần lượt chỉ ra võ công của Yến Cuồng Đồ, không ngờ còn có chưởng pháp của Vạn Toái Ngọc, nội lực của Thiết Kỳ, còn cùng cả ám khí của Mộc Hiệp, đến cuối cùng, thậm chí cả đao pháp của Lương Đấu, kiếm pháp của Đỗ Nguyệt Sơn, chiêu thức của Tiêu Tây lâu, tất cả đều được dùng ra hết.

Yến Cuồng Đồ chợt hét lớn một tiếng:

- Ra!

Ầm một tiếng, Tiêu Thu Thủy lùi lại mười bước, sắc mặt tím ngắt, ộc ra một ngụm máu.

Phun ra một ngụm máu xong, lồng ngực nóng bỏng, cổ họng thoáng ngọt, lại muốn phun nữa, Tiêu Thu Thủy vô cùng cấp thiết, hiểu rằng nếu còn phun nữa nội lực sẽ phải tiêu tan, lập tức ngã gục xuống đất, cho nên kiên trì không chịu phun ra, sắc mặt trở lên đỏ bừng.

Yến Cuồng Đồ thấy hãn vậy mà vẫn không suy sụp đổ xuống, lập tức sinh lòng tiếc tài, liền nói:

- Người tiếp của ta mười hai chiêu, với thương tích trên người người, chẳng qua chỉ ít hơn Thiên Chính năm xưa có ba chiêu, thực là khó kiếm. Người đừng có ra vẻ, trước mặt Yến Cuồng Đồ ta, người quỳ xuống một cái thì đã làm sao?

Tiêu Thu Thủy lạnh lùng đáp:

- Ông ép ta, ta không quỳ!

Yến Cuồng Đồ mắt lộ hung quang:

- Người có quỳ hay không?

Tiêu Thu Thủy đáp dứt khoát:

- Ta chết cũng không quỳ!

Yến Cuồng Đồ cuồng tiếu:

- Ta không cho người chết, mà lại muốn người quỳ!

Tiêu Thu Thủy cao giọng đáp:

- Ta không quỳ là không quỳ!

Yến Cuồng Đồ hét dài, phóng tới như bóng quỷ không lồ, lần này đã xuất toàn lực, đánh xuống một chưởng!

Tiêu Thu Thủy biết không thể đấu cứng, chỉ có thể toàn lực nhảy tránh ra sau.

Nhưng phía sau đều là người đứng.

Nếu nhảy ra sau như vậy, chưởng của Yến Cuồng Đồ chắc chắn sẽ làm thương tổn tính mạng những người vô tội đứng sau!

Tiêu Thu Thủy nghiêng rằng, hai chưởng hợp lại, cứng rắn tiếp lấy một chưởng của Yến Cuồng Đồ.

Nếu như Tiêu Thu Thủy không được gần một trăm năm mươi năm nội lực thuần hậu của Vô Cực tiên đan, cho dù được chưởng lực tương truyền của Ngân Bình, Thiết Ky, Chương Tàn Kim, Vạn Toái Ngọc, Mộc Hiệp, thì cũng không cách nào tiếp nổi một chưởng kinh thiên động địa này,

Đón lấy một chưởng, Tiêu Thu Thủy như chịu sức nặng vạn cân, thân thể vụt chìm xuống đất, ngập sâu tới mắt cá chân.

Nhưng chưởng này của Yến Cuồng Đồ không ngờ lại dính chặt, ép xuống, căn bản không thể hất đẩy đi được, áp lực càng mạnh, Tiêu Thu Thủy mồ hôi đổ ròng ròng.

Chỉ nghe Yến Cuồng Đồ nghiêng rằng nghiêng lợi hỏi:

- Người có quỳ hay không? Có chịu quỳ hay không?

Áp lực càng lúc càng mạnh, Yến Cuồng Đồ cũng đã dốc toàn lực, chỉ nghe xương cốt toàn thân Tiêu Thu Thủy kêu lêu lách cách, giống như bị điện giật, lúc nào cũng có thể căng nứt vỡ tan, từng mảnh xương cốt như muốn bắn tung ra, đau khổ cùng cực. Tiêu Thu Thủy hai mắt trợn trắng, toàn thân run bần bật, liều chết chống đỡ, khàn giọng đáp:

- Ta không quỳ! Ta không quỳ!

Phải biết rằng võ công của Yến Cuồng Đồ cực kỳ thâm hậu, tuy hiện tại công lực đã mất đi gần nửa nhưng vẫn không hề tầm thường. Lần này lại ra tay trong lúc đang giận dữ, đã dốc hết toàn lực, ép cho Tiêu Thu Thủy cơ hồ xương khớp vỡ vụn, sự đau đớn trong đó thực không thể diễn tả nổi.

Nhưng Tiêu Thu Thủy thà chết không chịu khuất phục, Yến Cuồng Đồ vô cùng ảo não, vụt hít sâu một hơi, hai chưởng lại toàn lực ép xuống, toàn thân Tiêu Thu Thủy lại rung lên kịch liệt, miệng không ngừng rỉ máu tươi, hai xương chân giống như dùi chổng, rung động liên tục, lúc nào cũng có thể gãy rời...

Nhưng vẫn không quỳ xuống!

Yến Cuồng Đồ sắc mặt biến đổi liên tiếp, quát lên:

- Đừng có rượu mời không uống...

Trong lòng ông ta vụt hiện sát cơ, cuồng niềm nổi lên, cũng không khống chế được nữa, ba huyết Ấn Đường, Thái Dương, Nhân Trung cùng sinh khí đen, Tiêu Thu Thủy chỉ cảm thấy áp lực trên hai trường giảm nhẹ, nhưng mu chưởng dính vào đỉnh đầu, trên đỉnh đầu như có ngàn vạn mũi kim nóng đâm xuống, xuyên thủng đến tận tim, kỳ kinh bát mạch như đứt ra từng đoạn, đau đớn khổ sở, còn hơn cả bị mổ bụng moi gan.

Hắn gần như đã mất ý thức nhưng vẫn không chịu quỳ.

Kỳ thật chỉ cần Yến Cuồng Đồ thả lỏng tay ra là hắn sẽ lập tức mềm nhũn, nhưng hắn gượng mượn áp lực cùng thống khổ để duy trì đầu óc tỉnh táo, chỉ cần hắn có thể duy trì một tia thần chí thì thà rằng toàn thân gãy nát, đến chết cũng không quỳ.

Lúc này Yến Cuồng Đồ cũng mặt đầy khí đen, trên trán mồ hôi như mưa. Tiêu Thu Thủy dù sao cũng là người duy nhất được tám đại cao thủ chỉ bảo, thiên tư ngất trời, Yến Cuồng Đồ sau khi trọng thương khỏi lại tiêu hao mất một nửa công lực, nhất thời không thể đánh bại nổi, càng khiến Yến Cuồng Đồ thấy ảo não là không thể khuất phục được đối.

Lúc này khí hắc sát trên mặt ông ta đã dần tan, dùng âm thanh chỉ có Tiêu Thu Thủy mới nghe được, nói:

- Khá lắm.

Lời ông ta nói không ngờ lại mang vẻ bi ai khôn tả:

- Người còn cứng hơn ta. Một thân xương cốt này trời sinh không cần phải quỳ xuống, cho dù là quỳ ta, ta cũng không chịu nổi.

Khẽ thở dài một tiếng, chưởng lực đặc thù đó liền từ từ rút đi.

Đúng lúc này, Cừu Vô Ý bỗng hô lên:

- Huyền thiên Ô kim chưởng! Đó là Huyền thiên Ô kim chưởng!

Đại bộ phần quần hào không biết đó là gì cho nên cũng không kinh ngạc. Nhưng những người võ công cao một chút, lịch duyệt giang hồ lâu một chút thoáng nghe là lập tức biến sắc.

Huyền thiên Ô kim chưởng là một loại chưởng pháp cực kỳ lợi hại, vốn là một thủ đoạn ép cung khi tra tấn, nhưng lại bị Yển Cuồng Đồ sử ra như chiêu pháp bình thường, người trúng sẽ như bị thiên đao vạn quả, thống khổ cùng cực, bất kỳ anh hùng hảo hán nào cũng không chịu đựng nổi. Kỳ thật Yển Cuồng Đồ sử ra Huyền thiên Ô kim chưởng đã có chút hối hận, lại thấy Tiêu Thu Thủy quật cường như vậy, không khỏi bị ngạo cốt hiên ngang của hắn làm cảm động, không muốn làm khó dễ thêm nữa.

Lúc này đại hiệp Lương Đấu, Thiết Tinh Nguyệt, Khâu Nam Cố, Lâm công tử cùng một nhóm nhân vật võ lâm ủng hộ Tiêu Thu Thủy đều không nhẫn nhịn nổi nữa, hét lớn xông ra, muốn vây công Yển Cuồng Đồ, giải cứu Tiêu Thu Thủy. Chỉ thấy bảy tám người bỏ mạng sống chết, tung mình lao đến... Yển Cuồng Đồ nhíu mày, thầm nghĩ:

“Tên nhóc này thực có nhân duyên, một khi gặp chuyện còn có bao nhiêu người bỏ mạng cứu giúp!”

Sau bảy tám người đó lại có thêm bảy tám người khác xông ra, đều đã bỏ mạng tính mạng, lúc này Yển Cuồng Đồ đã thu song chưởng lại, nhưng ngay lúc đó, hai chưởng Tiêu Thu Thủy bỗng như có găng lò xo, bật ngược trở lại, đánh thẳng vào Yển Cuồng Đồ!

Trong thoáng chốc ngắn ngủi, Yển Cuồng Đồ đã biết đối phương do trúng phải Huyền thiên Ô kim chưởng của mình, chưởng kinh phủ kín khắp toàn thân nhưng người vẫn không chịu khuất phục, toàn thân chịu lực không chỗ phát tiết tất sẽ dẫn đến tử vong cho nên vô thức phản kích lại. Yển Cuồng Đồ hiểu rõ Tiêu Thu Thủy nếu không đánh trúng mình thì sẽ bị nội lực không chỗ phát kiến chấn chết, ông ta đã sinh lòng quý trọng với Tiêu Thu Thủy, lập tức tâm niệm xoay chuyển, không ngờ lại hít sâu một hơi, gồng mình nhận lấy một chưởng!

Chát một tiếng, hai chưởng Tiêu Thu Thủy đánh trúng ngực ông ta, đánh trúng rõ ràng!

Lần này không những người khác không tưởng tượng nổi mà đến chính bản thân Tiêu Thu Thủy cũng không thể ngờ nổi, hãn vậy mà lại có thể đánh trúng Yến Cuồng Đồ.

Nhưng hãn thân chịu đau khổ, lập tức hiểu được đó là Yến Cuồng Đồ cố ý để cho hãn đánh trúng, giúp cho chưởng kinh mà mình phải chịu tìm được một lối thoát!

Yến Cuồng Đồ hành sử như vậy thật khiến người ta không thể nào nắm bắt nổi nhưng với người cuồng ngạo như Yến Cuồng Đồ thì có chuyện gì mà không làm được, lại có chuyện gì mà không thể làm? Nếu không phải Yến Cuồng Đồ tự nguyện chịu một chưởng này thì Tiêu Thu Thủy sao có thể đánh trúng ông ta?

Yến Cuồng Đồ tuy nói năm xưa Thiên Chính chỉ tiếp nổi của ông ta mười lăm chiêu, Tiêu Thu Thủy chỉ kém có ba chiêu nhưng trên thực tế, về phương diện công lực tinh thuần Tiêu Thu Thủy vẫn còn cách Thiên Chính đã qua đời một khoảng không nhỏ.

Thiên Chính tiếp được mười lăm chiêu của Yến Cuồng Đồ là vào lúc ông ta đang thời toàn thịnh, thể lực, trí tuệ, võ công đều đạt tới mức đăng phong tạo cực, khi đó Yến Cuồng Đồ sát khí cực nặng, hôm nay không thể sánh nổi. Sau đến trận núi Vũ Di, hai đạo hắc bạch võ lâm tinh anh tận xuất, phục giết Yến Cuồng Đồ, Yến Cuồng Đồ trước bị ám toán trúng thương, cuối cùng quả bất địch chúng, sau khi lấy mạng mấy chục vị cao thủ liên suýt bị kẻ địch giết chết, thoát khỏi vòng vây xong, ẩn nấp trị thương, cơ hồ hao hết một nửa công lực vốn có mới có thể không chết, lại qua mười mấy năm sau mới xuất hiện lại trên giang hồ.

Ông ta bản tính khoáng đạt, tuy háo sát thành tính nhưng cũng không hề ghi thù, cho nên cũng không đặc biệt tìm người báo thù. Tiêu Thu Thủy có thể tiếp được của ông ta mười hai chiêu, trong tình huống trước khi đấu còn đi đường đến gần kiệt sức cùng thân bị trọng thương, quả thực là không hề tầm thường.

Nhưng muốn phản kích đánh trúng Yến Cuồng Đồ vẫn là chuyện không thể, trừ khi tự ông ta muốn vậy.

Tiêu Thu Thủy đánh trúng Yến Cuồng Đồ, đau khổ toàn thân vệt hòa hoãn, thần trí cũng thoáng thanh tỉnh lại.

Yến Cuồng Đồ gắng chịu một chưởng của Tiêu Thu Thủy, đòn này không những là toàn lực của Tiêu Thu Thủy đề kháng Huyền thiên Ô kim chưởng, ẩn chứa nội công tinh thuần của Vô Cực tiên đan cùng chưởng kinh của mấy vị đại gia võ học, còn có chưởng kinh của Huyền thiên Ô kim chưởng chính bản thân ông ta đánh ra, so với Yến Cuồng Đồ dùng chưởng lực của chính mình tự đánh vào mình còn nặng nề hơn.

Yến Cuồng Đồ không thể không vận toàn lực, cố gắng chịu lấy một chưởng.

Đồng thời ông ta còn kịp phát hai chưởng ra!

Một luồng gió mạnh thổi ào qua, xông thẳng tới chỗ mười mấy người đang lao đến, quần bay họ đi trước khi họ kịp động thủ.

Chưởng lực của ông ta cũng không ẩn chứa sát ý.

Đối với những người chịu xả thân cứu bạn, ông ta trước nay luôn không muốn đuổi tận giết tuyệt.

Ông ta thường hay giết người, thích giết là giết, không thích giết là không giết, những người trọng nghĩa thâm tình được ông ta liệt vào loại mà ông ta “thích”, bởi vì ông ta vẫn luôn coi mình là một kẻ quả tình bạc hạnh.

Nhưng đúng lúc này, có ba người, vô thanh vô tức, trong lúc ông ta đang toàn lực chống đỡ một đòn của Tiêu Thu Thủy cùng phân tâm xua đuổi những người tới cứu viện, như thần xuất quỷ nhập áp sát sau lưng ông ta, đột ngột xuất thủ!

Có tổng cộng ba người ra tay.

Ba người này cộng lại có thể khiến võ lâm sụp mất nửa gầm trời.

Bọn họ là bang chủ Cái Bang Thần hành vô ảnh Cừu Vô Ý, Chu đại thiên vương Chu Thuận Thủy, nhân vật số hai Quyền Lực bang Triệu Sư Dung.

Triệu Sư Dung muốn ra tay, tự nhiên là có rất nhiều lý do. Lý Trầm Chu từng sát thương Yến Cuồng Đồ, quá trình trong đó cô ta cũng không rõ ràng lắm, nhưng chỉ cần Yến Cuồng Đồ còn sống, Lý Trầm Chu muốn “quân lâm thiên hạ” thực sự khó mà như nguyện. Càng huống hồ cô ta đang muốn đoạt Thiên hạ Anh hùng lệnh, với Tiêu Thu Thủy lại vừa sinh hảo cảm lẫn địch ý. Cô ta không biết Yến Cuồng Đồ cũng không muốn giết Tiêu Thu Thủy. Cô ta giống như Chu Thuận Thủy, trong lúc Tiêu Thu Thủy đánh trúng Yến Cuồng Đồ cùng chúng hào nhất tề phát tiếng hô hét, muốn nhân thời cơ giết chết Yến Cuồng Đồ.

Không nghi ngờ gì, đây là cơ hội tốt nhất để giết Yến Cuồng Đồ.

Ba tiếng quát giết chết Đại Vĩnh lão nhân, cách biến người lấy mạng hai thủ cùng mười hai chiêu trọng thương Tiêu Thu Thủy... Đó đều khiến Chu Thuận Thủy kinh tâm động phách, tự thẹn không bằng.

Cho nên lão lại càng muốn giết Yến Cuồng Đồ.

... Giết Yến Cuồng Đồ, là chuyện so với một bước thành danh thiên hạ tri còn vang dội hơn, cho dù là ám sát cũng vậy.

Với thân phận hiện nay của Cừu Vô Ý cùng với cá tính cương trực của ông ta, thật sự rất không muốn ám toán Yến Cuồng Đồ, nhưng ông ta không ám toán không được. Ông dù sao cũng là người lăn lộn trong giang hồ, đương nhiên là tự biết mình biết ta, đơn đả độc đấu chắc chắn không phải đối thủ của Yến Cuồng Đồ, chỉ có nhân cơ hội này, ra tay trừ đi... Để cho Yến Cuồng Đồ sống sót, võ lâm gió tanh mưa máu mãi mãi không có ngày bình yên!

...Với sinh khí võ lâm hiện tại đã không thể chịu nổi một trận chiến núi Vũ Di thứ hai nữa!

Vì thế ba người họ đồng thời ra tay.

Vừa ra tay cả ba người đã dốc toàn lực.

Ba người mỗi người một phe nhưng lúc này hoàn toàn có một kẻ thù chung.

Đối phó Yến Cuồng Đồ, chỉ cần ông ta còn lại một hơi thở, sợ là ba người không ai có thể sống sót.

Do vậy họ vứt bỏ hết tư tâm, giờ phút này thật sự là đồng tâm hiệp lực, dốc sức mà làm.

Nếu một đòn này không trúng, kết quả sẽ như thế nào?

Không giết được Yến Cuồng Đồ, hậu quả thực sự không thể gánh chịu nổi!

Nếu đổi thành Yến Cuồng Đồ năm xưa thì quả thật ba đòn đột kích này không thể làm gì được ông ta!

Nhưng hôm nay ông ta chỉ còn lại một nửa công lực... Hơn nữa còn đang phải chịu đựng một đòn toàn lực của Tiêu Thu Thủy, mang theo công lực của chính bản thân mình.

Yến Cuồng Đồ hét lớn một tiếng, mượn chưởng lực đánh trúng mình, vọt lao thẳng về sau!

Ông ta chỉ còn lại lựa chọn này.

.... Kẻ địch đều ra tay sau lưng, nghe gió đoán hình, sau lưng chia ra ba đường chính diện, bên trái và bên phải.

.... Chỉ có chịu lấy một đòn, tiêu diệt một đường, tránh né hai phía mới là cách cầu bại trong thắng.

Yến Cuồng Đồ thân kinh bách chiến, lập tức quyết đoán.

Đó là ba đại cao thủ đương thời, bất kỳ đòn nào cũng đủ để phá nát sinh cơ!

Yến Cuồng Đồ mang theo chưởng kinh, đâm thẳng về phía sau!

Trong sát na đó, Chu Thuận Thủy phải Ứng trảo, trái Hồ trảo, Triệu Sư Dung trái “Đông Hải thủy vân tụ”, phải “Tây hồ thủy nguyệt tụ”, trượt qua giữa đường tơ kẽ tóc.

Nhưng gậy trúc xanh của Cừu Vô Ý đã đâm trúng vào sườn trái Yến Cuồng Đồ.

Gậy trúc ngọc này vốn đâm vào giữa lưng Yến Cuồng Đồ, nhưng Yến Cuồng Đồ kịp thời nghiêng người qua bên, gậy trúc xuyên vào bên sườn trái ông ta.

“Phụp” một tiếng, máu tươi bắn tung, Yến Cuồng Đồ không ngờ lại dư thể chưa tan, đâm thẳng tới, gậy trúc tiếp tục xuyên vào trong, Yến Cuồng Đồ tay trái chộp xuống, bắt trúng cổ tay Cừu Vô Ý, Cừu Vô Ý không lùi về được, Yến Cuồng Đồ giật mạnh chỗ phải ra sau!

“Chát” một tiếng, sườn phải Cừu Vô Ý gãy nát, đồng thời Yến Cuồng Đồ đã vịn gậy cổ tay phải ông ta.

Tiếp đó Yến Cuồng Đồ kéo gậy trúc ngọc ra cầm tay, lưng đã đâm thẳng vào người Cừu Vô Ý!

Trong khoảnh khắc, Yến Cuồng Đồ đã mượn cú đâm, truyền ít nhất là một nửa toàn bộ chưởng lực phải chịu, tích tụ trên người sang bên Cừu Vô Ý!

Thân người Cừu Vô Ý bắn thẳng lên không trung, đúng lúc này, Triệu Sư Dung, Chu Thuận Thủy đã lại công tới!

... Không thể để kẻ này lấy hơi!

Mục tiêu chung này khiến cho hai đại cao thủ của hai tập đoàn Quyền Lực bang và Chu đại thiên vương hợp lực ra tay!

.... Ta đã bị thương!

... Hơn nữa thương thế còn rất nặng.

Khi Yến Cuồng Đồ nhận thức được chuyện đó, một loại cảm giác còn đau đớn hơn cả vết thương lại dâng lên.

Trước kia ông ta không sợ hãi gì, không biết sợ là cái thứ gì... Nhưng trong trận chiến núi Vũ Di, ông ta bị nội ngoại thương cực nặng, suýt nữa thì bỏ mạng tại chỗ, khiến ông ta phải co đầu rút đuôi, không dám lộ mặt, hao tận công lực, ần nấp bao nhiêu ngày tháng mới có thể hơi khôi phục lại...

... Mà nay lại một lần nữa bị thương!

Ông ta hiện tại bị một trượng của Cừu Vô Ý xuyên vào sườn trái, rất giống với một kiếm từ đằng sau xuyên thủng lưng của Thiệu Lưu Lệ năm xưa, phảng phất như vết thương cũ mới đều đồng thời đau đớn.

Cái “đau” này mới là không thể chịu đựng nổi.

Yến Cuồng Đồ đột ngột sinh ra một cảm giác quen thuộc... chạy!

Ngày hôm đó, ông ta vốn cũng là người thà chịu tử chiến chứ không chạy trốn, nhưng nếu lần đó ông ta không chạy trốn thì đã không sống được đến bây giờ.

... Ông ta vẫn còn muốn sống.

... “Sợ hãi” vừa nổi lên, công lực của ông ta liền suy giảm.

Nhưng cho dù như vậy, đòn tấn công của Triệu Sư Dung và Chu Thuận Thủy vẫn bị gậy trúc xanh trong tay ông ta khóa chết.

Tiếp đó ông ta tung người phóng lên! Bỏ lại một câu với Tiêu Thu Thủy:

- Có duyên ta sẽ lại tới tìm người!

Kinh công của ông ta cực tốt, cũng giống như võ công, một khi ông ta nhảy lên là sẽ không có ai theo kịp được.

Nhưng có một người không ngờ lại còn nhanh hơn ông ta, thân hình loạng choạng, nhưng lại nhanh như điện chớp xuyên mây, vọt ôm chặt lấy ông ta.

Ông ta hét lớn, hất văng đối phương ra. Đối phương bay ra xa, hóa ra là Cái Bang Cừu Vô Ý, biệt hiệu Thần hành vô ảnh quả không phải chỉ có hư danh. Bị ngăn cản một thoáng như vậy, sau lưng Yến Cuồng Đồ lại trúng hai luồng lực đạo, một luồng trầm mạnh, một luồng âm nhu.

Ông ta phun ra một ngụm máu tươi, mượn kinh bay xéo ra xa, lộn một vòng trên đầu mọi người, biến mất.

Chu Thuận Thủy, Triệu Sư Dung đưa mắt nhìn nhau, cùng tung mình phóng đi.

Đúng lúc này, bóng người lóe lên, một người xông ra cản lại.

Hai người Chu, Triệu nghĩ rằng Yến Cuồng Đồ phản kích, kinh hồn táng đảm, vội vàng khom người dừng bước.

Người tới lại chẳng hề ra tay, còn loạng choạng mấy cái, suýt nữa thì ngã xuống, hóa ra là minh chủ tân nhiệm Tiêu Thu Thủy.

Chỉ ngăn cản một thoáng như vậy, Yến Cuồng Đồ đã hoàn toàn không còn tâm tích.

Quần hào võ công càng kém, muốn truy đuổi Yến Cuồng Đồ thật nói dễ hơn làm, trong lúc ngơ ngẩn như vậy, Yến Cuồng Đồ không biết đã sớm chạy xa mấy dặm rồi.

Triệu Sư Dung giậm chân tức tối, mắng:

- Người tại sao... lại giúp lão bỏ chạy?

Bản thân Tiêu Thu Thủy cũng không biết tại sao mình lại có hành động như vậy, đứng ra ngăn cản, sau này một mình trầm tư suy nghĩ, có lẽ động cơ là vì kính trọng Yến Cuồng Đồ cũng là một bậc hảo hán, lại thêm mọi người âm thầm đánh lén ông ta, dù có giết được cũng chỉ làm trò cười cho đời sau, trong lòng không yên. Càng huống hồ ông ta vì mình nên mới bị chưởng thương, dẫn đến bị đánh lén, trong lúc quyết định sống chết đó, hẳn đã bước ra ngăn chặn.

Nhưng hẳn bước ra ngăn một thoáng, cũng lại gây đại họa.

Một số người tận mắt chứng kiến hẳn không ngờ lại cứu Yến Cuồng Đồ, sắc đều xanh lè, giận giữ bỏ đi. Ý niệm “cứu” Yến Cuồng Đồ thuần túy là bất ân trong “lương tri” Tiêu Thu Thủy, người khác làm sao có thể hiểu được, một số người có huyết hải thâm cừ với Yến Cuồng Đồ lại càng chửi bới Tiêu Thu Thủy âm lên.

.... Nếu như Yến Cuồng Đồ thật sự thập ác bất xá, có một ngày ta sẽ quyết một trận tử chiến công bằng với ông ta, dù bị ông ta giết cũng không tiếc nuôi...

Tiêu Thu Thủy trầm nghĩ như vậy, cảm thấy yên lòng hơn.

Chỉ là quần chúng chẳng chịu nghe giải thích. Trong lòng họ, khi xây dựng nên một nhân vật anh hùng thì hăng hái náo nhiệt, khi bỏ mặc chửi bới cũng sôi nổi chẳng kém.

Chu Thuận Thủy có vẻ thâm trầm. Lão biết Tiêu Thu Thủy làm vậy tuy bị người ta hiểu nhầm nhưng uy danh vẫn như mặt trời giữa trưa, nhất thời không ai sánh được. Hơn nữa Tiêu Thu Thủy là người đầu tiên đánh trúng Yến Cuồng Đồ (ngay cả Chu Thuận Thủy cũng không nhìn ra được là Yến Cuồng Đồ cố ý bị đánh trúng), tuy hẳn thả cho Yến Cuồng Đồ đi nhưng phần lớn người trong võ lâm vẫn đặt hy vọng, trách nhiệm phục hưng Trung Nguyên lên người Tiêu Thu Thủy!

... Bây giờ Tiêu Thu Thủy bị thương khá nặng, liếc mắt một cái cũng biết đây là thời cơ hiếm có để giết hẳn.

... Chỉ là giết hãn xong rồi, bản thân mình có thoát được Triệu Sư Dung và một đám nhân vật võ lâm này vây công hay không?

Chu Thuận Thủy nghĩ đi nghĩ lại, cảm thấy vẫn là Thiên hạ Anh hùng lệnh quan trọng hơn.

Lão dùng trăm phương ngàn kế, lợi dụng cao thủ xâm nhập vào nhà họ Tiêu thăm dò tin tức, sai Lục chưởng giả bộ trừng phạt Tiêu Thu Thủy, chỉ tại Thiên hạ Anh hùng lệnh, sau lại lung lạc Tiêu Dịch Nhân thất bại bất trí, mục đích cũng là vì Thiên hạ Anh hùng lệnh có khả năng vẫn đang trong tay nhà họ Tiêu nhưng không rõ tung tích!

Lão cũng không rõ Thiên hạ Anh hùng lệnh có gì quan trọng, chỉ nghe nói, một khi có được Thiên hạ Anh hùng lệnh thì sẽ có thể có năng lực và thực lực để hiệu lệnh “thiên hạ anh hùng”

... Bản thân lão cũng không dám khẳng định tin tức này có phải là chính xác hay không!

Chu Thuận Thủy nhìn Tiêu Thu Thủy nói:

- Ta sắp xếp cho anh trai người đánh lôi đài là để khống chế chủ lực của võ lâm bạch đạo, chuyện đó ta không nói chắc người cũng biết rồi.

Tiêu Thu Thủy trừng trừng nhìn lão, gằn giọng nói:

- Ta biết, nếu không vậy, hôm nay anh trai ta đã không phải...

Lồng ngực phập phồng, hiển nhiên là vô cùng bi phẫn, tâm thần không yên.

Chu Thuận Thủy lập tức nói:

- Người biết rồi thì tốt. Bây giờ mình chủ võ lâm do người làm, chỉ cần giao Thiên hạ Anh hùng lệnh ra đây là được.

Lão sợ Tiêu Thu Thủy tính khí quật cường sẽ cự tuyệt, liền nói ngay:

- Bây giờ người bị thương rất nặng, dưới tay ta tuyệt không qua nổi ba chiêu.

Tiêu Thu Thủy lắc đầu.

Chu Thuận Thủy giận giữ quát:

- Người nếu không chịu giao ra... Có tin ta giết hết đám người ở đây không?

Lúc này quần hùng đều hô hào giận giữ:

- Người dựa vào cái gì?

- Tên chó săn bán nước cầu vinh nhà người, bọn ta sợ người sao?

- Cái loại hèn hạ, chỉ dựa vào cái miệng thì được cái rắm gì!

Tiếng mắng chửi vang lên không dứt.

Chu Thuận Thủy cười hung tợn, nói:

- Được, cho các người đẹp mặt một chút...

Chợt vung tay, bắn ra một ngọn pháo hoa lên trời.

Mọi người ngẩn ra, bỗng nghe tiếng hô giết vang rền, từng tốp quân Kim không ngừng xuất hiện khắp bốn phương tám hướng, cùng với bộ thuộc của Chu đại thiên vương, mai phục giết tới!

Quần hào vô cùng kinh hãi, quân Kim kéo tới ít nhất cũng phải ba, bốn ngàn người, nhân sĩ võ lâm ở vòng ngoài cùng lập tức bị đồ sát, nhất thời mọi người cuống tay cuống chân, muốn bỏ chạy tán loạn nhưng lại thất bốn phía đã bị binh mã bao vây chặt chẽ như thùng sắt.

Hà Bắc vốn là đất Tống Kim giao phong, đại hội võ lâm hai phe Tống Kim vốn đều chỉ dám âm thầm thao túng, không dám can thiệp chính diện, không biết tại sao hôm nay lại sớm mai phục trọng binh như vậy, ý đồ một lượt tiêu diệt quần hào võ lâm.

Mọi người đại đa số chỉ lo chạy trốn, khiến cho những người dũng mãnh tác chiến cũng không cách nào phát huy, những người đứng ở vòng ngoài bị

sát thương không ít. Tiêu Thu Thủy từ nhỏ đọc binh thư, thấy tình hình như vậy, nhiệt huyết sôi trào, nhưng cũng không rối loạn, quát lớn:

- Mọi người đừng hoảng loạn! Giặc Kim và hảo hán đã ép tới tận cửa rồi, chúng ta cũng liều đi thôi, đánh lại giang sơn cho Đại Tống!

Hắn tuy thân đang bị thương nhưng trung khí dồi dào, một tiếng hét lớn đã chấn nhiếp toàn trường, giữa đám mây nghìn người chém giết không ngờ vẫn có thể nghe được rõ ràng.

Mọi người chợt nghe thấy thế, trong lòng hơi ổn định lại, thầm nghĩ cứ bỏ chạy như vậy không bằng liều mạng một phen, liền lượt lần rút vũ khí, cố sức chiến đấu.

Những người này đều cao thủ tiếng tăm lừng lẫy trong võ lâm, một khi đã liều mạng chiến đấu, khí thế đại thịnh, hơn nữa đại đa số đều là lão giang hồ giết người không chớp mắt, sau khi giết đến đỏ cả mắt thì giống như hoàn toàn thông suốt, có người chặt đầu ba lính Kim, cười lớn:

- Ê, lão rùa già, ta chặt đầu ba tên địch rồi!

Người bị hấn gọi là “lão rùa già” cũng cười đắc ý, đáp:

- Ta cũng giết năm tên giặc Kim, công thêm một tên chó săn Hán gian!

Trong lúc nói chuyện hơi thoảng không tập trung, bị một tên lính Kim đâm một đao trúng lưng, bạn ông ta hai mắt đỏ ngầu, tiếp tục khổ chiến.

Tiêu Thu Thủy nhanh chóng phán đoán, quát lên:

- Bây giờ dùng trận thế hình tròn phản kích! Do Lương đại hiệp chỉ huy phía bắc, Lâm công tử chỉ huy phía nam, Khổng Biệt Ly thủ hướng chính tây, Mạnh Tương Phùng giữ hướng chính đông, Thiết Tinh Nguyệt sang phía đông nam, Khâu Nam Cổ sang phía tây nam, Trần Kiếm Quỷ dẫn binh hướng tây bắc, Hồng Hoa thủ hướng đông bắc. Hồ Phúc, Thi Nguyệt, Ngô Tài mấy người tập trung điều động binh mã, toàn lực bảo vệ, một khi quân ta bị thương phải nhanh chóng bổ sung...

Lúc này quân địch đã bao vây trùng trùng, Tiêu Thu Thủy đưa ra mệnh lệnh hoàn toàn không chút hốt hoảng, khiến cho lòng người ổn định, dùng

trận thế hình tròn từ từ mở rộng, phòng thủ chặt chẽ ở vòng trận ngoài cùng, một khi tiền tuyến có người bị thương bên trong vòng sẽ lập tức có người tiến lên, nhất thời cục thế liền chuyển ngược lại. Mặc cho quân Kim bao vây tấn công, trong vòng vẫn phòng thủ kín kẽ như thép đúc, ngược lại còn mở rộng phạm vi, dần dần đột vây theo tám phương hướng.

Tám hướng dẫn quân, lại thêm trung tâm bày bố, phía sau tùy lúc có thể chi viện, quần hào võ lâm đều tự gia nhập vào quân đoàn các hướng, tổ chức vừa thành, thanh uy đại chấn, thế như chẻ tre. Chỉ có điều, nội gián do Chu đại thiên vương sắp đặt cũng không hề ít, âm thầm phát động ám sát trong quân binh võ lâm, Tiêu Thu Thủy cũng phát hiện ra được, bèn hét lớn:

- Trả lại non sông ta!

- Thần Châu vô địch!

Liên tiếp hô lên ba lần! Quần hào võ lâm cũng lần lượt hô theo, mỗi lần hò hét liền giống như sóng lớn cuộn trào, xông lên chém giết, quân kim không chống đỡ nổi, liên tục phải rút lui.

Quân Kim vốn rất có tổ chức, quân kỷ cực nghiêm, nghĩ rằng đám người gọi là nhân sĩ võ lâm này chỉ là loại ô hợp, xung phong một lần là tan rã rồi sẽ lần lượt tiêu diệt, chẳng ngờ những kẻ này lại vì thế mà kết thành một khối, đồng tâm hiệp lực, vững như thành đồng. Lại nghe tiếng hô của Tiêu Thu Thủy, tất cả cao thủ võ lâm cùng hét lớn, “Trả lại non sông ta”, “Thần Châu vô địch”! Thanh thế cực lớn, thực là chấn động trời đất, rung chuyển núi sông, không những quân Kim liên tiếp bại lui mà ngay cả “Hán gian” do Chu đại thiên vương xếp đặt, trà trộn trong quần hào, cũng vì tiếng hét đầy hạo khí và chính khí đó mà biến sắc, theo tình thế đưa đẩy, không những không dám hạ thủ mà có một số người còn quay giáo đánh ngược, lương tâm trỗi dậy, bắt đầu đối kháng với quân Kim!

Hóa ra ý thức của quần chúng một khi đã hội tụ thành một luồng sóng khổng lồ thì sẽ rất khó mà chèn ép nổi, chỉ cần khổng chế được thì sẽ có thể làm bất cứ chuyện kinh thiên địa, khắp quỷ thần nào. Số “Hán gian” lẫn lút trong quần hào võ lâm này quá nửa là bị Chu đại thiên vương bức bách, cũng không phải loại táng tận lương tâm, đến nay giữa tràng diện sôi trào,

hùng tráng này lại thối triệt sai lầm khi trước, ý chí được quần hảo ảnh hưởng, xông lên tiêu diệt quân Kim!

Chương 10: Trả lại non sông ta.

Chu Thuận Thủy thấy Tiêu Thu Thủy thân mang thương nặng mà vẫn bình tĩnh chỉ huy, trong lòng vừa ghen tức vừa căm hận, hét lớn một tiếng, vung tay bổ một trảo về phía Tiêu Thu Thủy.

Tiêu Thu Thủy vội hít sâu một hơi, tránh qua tám thước, nhưng vừa rồi hấn vận khí từ đan điền để nói chuyện đã rất thương tổn thân thể, bây giờ lại vội vã tránh né lại càng dẫn đến toàn thân đau đớn.

Cùng lúc đó, một trảo của Chu Thuận Thủy lại ập tới trước mặt!

Tiêu Thu Thủy cả kinh, không phải rõ ràng là đã tránh được một trảo này rồi sao? Giờ lại bổ tới ngay mặt, không cho hấn kịp hít thở.

Nói thì chậm, xảy ra thì nhanh, một trảo của Chu Thuận Thủy không ngờ lại kéo dài ra tám thước, chộp trúng Tiêu Thu Thủy, nhưng không phải trúng người hấn mà lôi ra lệnh bài đang cất trong người hấn.

Bấy giờ Tiêu Thu Thủy mới nhìn rõ hóa ra ở đuôi trảo có gắn một sợi xích sắt, Chu Thuận Thủy ném ra cương trảo gắn xích, là một món binh khí chứ không phải chưởng trảo lão thật sự dài ta tận tám thước.

Tiêu Thu Thủy hơi thoáng ngẩn ra, Thiên hạ Anh hùng lệnh đã bị cương trảo gắn xích linh xảo mạnh mẽ đó đoạt đi mất.

Chu Thuận Thủy mừng rỡ, đang muốn thu trảo, đoạt lấy Thiên hạ Anh hùng lệnh là lập tức bỏ đi, chẳng ngờ đến nửa đường một dây vải màu phóng ra, quấn chặt lấy phi trảo, dính lại thành một đoàn, cả hai bên đều không ai chịu buông tay.

Người phóng ra dây vải đương nhiên là Triệu Sư Dung.

Triệu Sư Dung trong chiến đấu càng hiển lộ một loại phong tư mị hoặc khiến người ta phải tim đập rộn ràng.

Chu Thuận Thủy tức giận quát:

- Triệu Sư Dung, còn không buông tay?!

Triệu Sư Dung bật cười trong trêu:

- Chu Thuận Thủy, lão dọa được người khác chứ không dọa nổi ta đâu. Thiên hạ Anh hùng lệnh... Ai đoạt được là của người đó!

Trong lúc nói thoáng phân thần, chỉ cảm thấy một luồng lực cực mạnh kéo tới, nội lực cô ta dù sao cũng không được trầm hậu như Chu Thuận Thủy, suýt nữa thì bị đoạt mất không khỏi thầm lưu tâm.

Tiên Thu Thủy thấy Thiên hạ Anh hùng lệnh bị đoạt mất, trong lòng cuống lên, lập tức bất chấp tất cả, tung mình phóng tới, lao về phía lệnh bài. Chu Thuận Thủy, Triệu Sư không hẹn mà gặp, cùng hất dây vải, xích sắt lên, tránh khỏi cú lao của Tiên Thu Thủy.

Lúc này cả ba người đều dốc hết khả năng, cố sức tìm cách giành lấy Thiên hạ Anh hùng lệnh.

Chu Thuận Thủy đột nhiên kéo mạnh xích sắt, quyết ý dùng lực mạnh, kéo Triệu Sư Dung tới gần bên cạnh, giết đi trước rồi tính sau.

Luận về nội lực hùng hậu, Triệu Sư Dung quả thực không bằng, nhưng luận về khinh công, Triệu Sư Dung lại nhẹ nhàng phiêu hốt hơn. Cô ta chột buông lỏng dây vải, tung người bay lên, đoạt lấy lệnh bài.

Chu Thuận Thủy giật mình, đánh ra một chưởng lên không trung, Triệu Sư Dung tiếp lấy một chưởng, bị ép hạ xuống đất. Bấy giờ Tiên Thu Thủy vung kiếm chém về phía dây vải và xích sắt, nghĩ với bảo kiếm chém sắt như búng của hắn, chém đứt dây, xích, lệnh bài tất phải rơi xuống.

Triệu Sư Dung, Chu Thuận Thủy sao chịu để cho Tiên Thu Thủy thành công, đưa ra tay còn rồi cùng công về phía Tiên Thu Thủy, phá giải thế công của hắn.

Ba cao thủ đầu lâu không kết quả, Thiên hạ Anh hùng lệnh vẫn nằm giữa đây, xích, không ai đoạt nổi.

Đúng lúc này, một bóng người vụt nhoáng lên giữa không trung, một người hét lớn, phóng tới như điện chớp, trong khoảnh khắc ba người liếc thấy đã đoạt mất Thiên hạ Anh hùng lệnh, lao thẳng vào giữa đám đông, để lại một tiếng hô lớn:

- Đa tạ!

Lập tức biến mất.

Trong thoáng chốc ngăn ngui đó, ba chưởng của Chu, Triệu, Tiêu đều cùng đánh trúng lưng người ấy, cả ba đều không thể khẳng định có đánh trúng đối phương hay không, chỉ biết người đó chẳng hề dừng lại chút nào. Ba người lại đồng loạt biến sắc, kêu lên:

- Yển Cuồng Đồ!

Yển Cuồng Đồ thân mang trọng thương vậy mà lại không bỏ trốn, ẩn nấp ở gần đó, lúc này đột ngột xuất hiện, đoạt mất Thiên hạ Anh hùng lệnh rồi mới đi!

... Cuồng ngạo đến như thế!

... Can đảm đến như thế!

Ba người ngẩn ra. Chủ Thuận Thủy chửi một câu:

- Mẹ, bà nội nó là con gấu!

Triệu Sư Dung than:

- Thật đáng tiếc!

Tiêu Thu Thủy buột miệng nói:

- Có khí phách!

Chu Thuận Thủy lập tức dồn hết một bụng oán khí, phát tiết hết lên người Tiêu Thu Thủy, lập tức cười “hà, hà, hà” mấy tiếng, chưởng thế hơi nâng, tiến về phía Tiêu Thu Thủy.

Tiêu Thu Thủy biết kẻ này nhất định không bỏ qua cho mình, bản thân lại trọng thương chưa lành, trong lòng thoáng lo lắng nhưng trầm tĩnh không sợ hãi.

Chu Thuận Thủy bước lên trước ba bước, đột nhiên dừng lại.

Chợt cười lớn ba tiếng, áo vải phất lên, phá không bay đi.

Với võ công của Chu Thuận Thủy, cộng thêm Tiêu Thu Thủy hiện tại thân mang trọng thương, muốn giết hẳn căn bản không khó, tại sao lại bỏ đi?

Chỉ nghe Tiêu Thu Thủy nói:

- Cảm ơn cô.

Câu này là nói với Triệu Sư Dung.

Triệu Sư Dung cười nhẹ đáp:

- Chu Thuận Thủy thật lợi hại. Khi lão tới gần người thì bỗng cảnh giác thấy ra đứng sau lưng lão, chỉ cần lão ra tay là sẽ rơi vào cảnh bị ta và người trước sau giáp kích... Lão không muốn mạo hiểm như vậy, hơn nữa cũng không có phần thắng, lập tức quyết đoán, quay người bỏ đi, còn chẳng nói thêm một câu nào!

Tiêu Thu Thủy thành khẩn nói:

- Nếu không phải khí thế đối địch cực mạnh của cô nương ép thẳng tới sau lưng lão thì hôm nay ta chắc chắn không thể thoát nổi chưởng của lão.

Triệu Sư Dung mỉm cười:

- Kỳ thực hôm nay nếu không phải có người, chỉ còn một mình ta, Chu Thuận Thủy nhất định cũng sẽ giết ta. Rút cuộc là ai cứu ai còn chưa thể nói chắc được.

Tiêu Thu Thủy trầm mặc một thoáng, lập tức nói:

- Luận võ công Triệu cô nương tuyệt không thua kém lão, hôm nay vẫn là nhờ ơn cô nương cứu giúp...

Nói dứt lời đã lao vào trùng vây, liên tiếp giết mấy tên lính Kim, nhưng bỗng thấy Triệu Sư Dung lại tới gần chỗ hắn, một mặt giơ tay nhắc chân cũng lấy mạng mấy tên lính Kim, mặt khác cười nói:

- Ít nhất chúng ta còn tính là cùng trên một con đường, không giống như Chu Thuận Thủy đạo bất đồng không thể cùng bàn luận. Người vì Hán bang mà không ngại sống chết, Quyền Lực bang cũng vậy, chẳng qua về mặt sách lược không giống nhau mà thôi. Lý đại ca yêu cầu trước thống nhất sau mới tác chiến, trước yên ổn bên trong sau mới chống cự ngoại địch, người chủ trương cùng tồn tại tác chiến...

Tiêu Thu Thủy hét lớn một tiếng, trông thấy một kẻ muốn ám sát Hồ Phúc từ đằng sau, kịp thời phóng tới, một kiếm giết đi, lại nói:

- Ít nhất chúng ta đều không phải là Hán gian!

Triệu Sư Dung giữa chiến loạn vẫn phong tư yếu điệu, cười nói tự nhiên. Tiêu Thu Thủy hào khí vụt sinh, cao giọng quát lớn:

- Trả lại non sông ta! Thần Châu vô địch!

Mọi người tiếp nối vừa hô hào vừa anh dũng giết địch. Tiêu Thu Thủy lại hô lên:

- Trả lại non sông ta!

Chúng hiệp hò reo vang trời:

- Thần Châu vô địch!

Trong trận chiến ở dốc Trường Bản này, bên Tống quân tâm sôi sục, tự nhiên thế như phá trúc, đại thắng liên tiếp.

Cứ như vậy, những bậc yêu nước trong quần hào lập tức như gió nổi mây tụ, vì trận này mà chí lớn sục sôi, muốn thu phục lại non sông, kéo về tuân lệnh Tiêu Thu Thủy, võ lâm cũng muốn dốc hết tâm lực, tiến thẳng vào Trung Nguyên, giết địch đền nợ nước.

Đó cũng chính hợp với chí nguyện báo quốc của Tiêu Thu Thủy. Hãn suất lĩnh nhóm người nhiệt huyết mà lại có bản lĩnh thông thiên này, đi khắp nơi đả kích quân địch, quả thực làm được không ít chuyện phi phàm, ngoài ra còn thu phục lại không ít đất cũ, khiến cho võ lâm đồng đạo luôn tự chém giết lẫn nhau suốt một ngàn mấy chục năm nay đoàn kết lại, “quyền đánh hào cường thiên hạ, để người yếu được vui mừng! Cước đạp ác bá bốn phương, cho kẻ oan được hả giận!” Hơn nữa còn chiêu thu binh mã, chuẩn bị hội hợp với đại quân Nhạc Phi, tấn công thẳng vào kẻ địch.

Trog những ngày này, việc binh cấp bách, chinh nhân vô lệ, trên đường hành quân giết chóc, trong lúc bày mưu tính kế, Tiêu Thu Thủy phát cao độ năng lực rèn quân bố trận, trở thành một đội “Thiên binh” mà quân Kim, Hồ Lỗ kinh sợ.

Những người Lương Đấu, Khổng Biệt Ly, Mạnh Tương Phùng, Lâm công tử, Thiết Tinh Nguyệt, Khâu Nam Cố, Lý Hắc, Hồ Phúc, Thi Nguyệt, Hồng Hoa, hòa thượng Đại Đổ, Trần Kiến Quý vẫn luôn theo Tiêu Thu Thủy đông chinh tây phạt, cùng chia đại quyền binh mã, từ nhiệt huyết xông pha giang hồ đến vì non sông đất nước lập nên sự nghiệp công danh cái thế!

Uy danh Quyền Lực bang dần không được như trước nữa, Lý Trầm Chu tuy cũng luôn bận bịu với đại nghiệp của y, mãi không gặp lại Tiêu Thu Thủy nhưng đến thời điểm quan trọng mấu chốt đều phái ái thiếp Triệu Sư Dung cùng thủ hạ Đao vương Triệu Thu Tức, Thủy vương Cúc Tú Sơn tới hỗ trợ.

Hai năm qua, Tiêu Thu Thủy đã trưởng thành lên không ít, binh hoang mã loạn, thê ly tử tán, nhìn thấy quá nhiều rồi, trái tim cũng trở nên chai cứng lại. Mỗi lần nhớ tới cái chết của Tiêu Dịch Nhân, hãn lại nghĩ tới những lời Lý Trầm Chu từng nói với hãn trên Kim Đỉnh Nga Mi:

“.... Ta sẽ không giết các người (Tiêu Thu Thủy và Hoàng Phủ Cao Kiêu), trừ phi là hãn giết người trước, hoặc là người giết hãn trước, sau đó...”

Đến bây giờ Tiêu Thu Thủy mới hiểu được thâm ý trong đó của Lý Trầm Chu.

Mỗi phen chinh chiến sa trường, bốn bề loạn lạc, nơi quân doanh dã địa, trong bóng đêm nghe tiếng sáo trúc u buồn dưới ánh trăng, Tiêu Thu Thủy ngoài nghĩ tới người thân ra còn thường nhớ hoài niệm Đường Phương.

Đường Phương! Đường Phương!

Từ sau lần trên núi Nga Mi, Tiêu Thu Thủy không còn được trông thấy Đường Phương nữa. Không có một lá thư, không có một tin tức. Đường Phương có được bình an không? Võ lâm Tứ đại thế gia, Tam đại kỳ môn đã chỉ còn lại ba nhà Mộ Dung, Đường, Mặc. Họ Mộ Dung còn phái cao thủ tham gia nghĩa quân, trong đó con trai của Mộ Dung Cung tử chiến, họ Mặc vẫn tự thu vào một bên, tuy giết quân Kim nhưng không bao giờ hợp sức với người khác họ. Đường môn thì lại chẳng hề có tin tức gì.

Đường Phương, Đường Phương, nàng có khỏe không?

Hai năm đã qua, binh loạn khắp nơi, Tiêu Thu Thủy quen với việc nhưng mã, làm được không ít đại sự kinh thế hãi tục, cùng với một nhóm huynh đệ kết nghĩa không chịu ước thúc của triều đình nhưng vẫn tận trung vì nước. Dưới trướng nghĩa quân còn có cả binh tướng Nhạc quân ly tán, càng trọng dụng sở trường của họ, quyết thắng ngoài ngàn dặm. Nhưng trong lòng Tiêu Thu Thủy, tất cả mọi chuyện đều vô cùng cô tịch. Huynh đệ trong quân cứ lần lượt mất đi, giang sơn rộng lớn nhân tài lớp lớp, Trường Giang sóng sau xô sóng trước, lại có một lớp gương mặt mới xuất hiện, tâm cảnh Tiêu Thu Thủy trong tiếng hô giết ngập trời lại cảm thấy mình đã già mất rồi.

Sương giáng bích thiên tĩnh,

Thu sự xúc tây phong.

Hàn thanh ẫn địa sơ thính,

Trung dạ nhập ngô đồng.

Khởi khám cao thành hồi vọng,

Liêu lạc quan hà thiên lý,

Nhất tuý dữ quân đồng.
Điệp cổ náo thanh hiếu,
Phi kỵ dẫn điêu cung.
Tuế tương vân,
Khách tranh tiếu,
Vấn suy ông:
Bình sinh hào khí an tại?
Tẩu mã vị thủy hùng?
Hà tự đương diên hồ sĩ,
Huy thủ huyền thanh hưởng xứ,
Song nhận lạc điêu không.
Lão hĩ chân kham quý,
Hồi thủ vọng Vân Trung.

(*)

Tiêu Thu Thủy ngâm bài từ của Điệp Mộng Đắc, trong lòng cảm khái, không thể yên giấc. Nhớ năm xưa lặn lội giang hồ, vì một câu thơ mà đi suốt ba trăm dặm, vì một chú chó con mà không tiếc gây chuyện, đánh ác nhân, chiến Quyền Lực bang, đấu Chu đại thiên vương... Hẳn dù sao vẫn là Tiêu Thu Thủy “vì cười tuần mã mà lên kinh dự thi” ngày đó mà!

Ánh trăng rực rỡ vô ngần, hẵn bỗng nhớ tới ngày trước cùng Đường Phương sóng vai ruổi ngựa Ô Giang, Đường Phương trông thấy phong cảnh đẹp dễ thường kêu “a” lên, vội vã đưa tay vỗ mạnh vào bờm ngựa hẵn, chỉ cho hẵn xem. Nhưng ngựa tung vó chạy nhanh vùn vụt, cảnh đẹp chỉ thoáng cái là qua, Tiêu Thu Thủy thấy Đường Phương dẫu môi phụng phịu bèn cười quay lại nhìn xem, có lúc là một bụi hoa trắng tuyền, có lúc là một đầm nước đầy sen.

Khi ấy, Đường Phương sẽ nói:

- Anh xem, đẹp chưa, đẹp chưa, lá sen đó thật là lớn.

Nàng như sợ Tiêu Thu Thủy không hình dung ra được, vung tay làm hiệu cho hẳn xem:

- Lá sen to, thật là to.

Nàng nói rất nghiêm trang, trong mắt tỏa ra ánh sáng như trẻ thơ:

- Khi mưa xuống có thể lấy làm ô che được.

Đang nói, tuấn mã chột lông lên, nàng suýt nữa thì bị hất văng xuống khỏi yên, Tiêu Thu Thủy vội vàng đỡ lấy xót xa, gương mặt trắng ngần của Đường Phương thoáng ửng lên đỏ hồng...

Cảnh tượng kiều diễm tươi tắn đó đều đã trở thành hoài niệm, gần trong gang tấc mà viễn trời xa cách, sống chết mịt mù. Tiêu Thu Thủy chỉ cảm thấy một thoáng bi ai, đắng ngắt như vị trà, quanh quẩn trong tim, thật lâu sau vẫn không tan. Tính cách như thi nhân đó của hẳn đã không biết bao nhiêu lần thúc giục hẳn vứt bỏ cuộc đời binh mã, đến đất Thục tìm Đường Phương, nhưng tiền phương khẩn cấp, hẳn lại không đành lòng bỏ lại các anh em tận trung vì nước.

Tiêu Thu Thủy ngâm dài:

Cố đô mê ngạn thảo,

Vọng Trường Hoài,

Y nhiên nhiều cô thành.

Tưởng Ô Y niên thiếu,

Chi lan tú phát,

Qua kích vân hoành.

Tọa khán kiêu binh nam độ,

Phất lãng hải bồn kình.

Chuyển phán đông lưu,

Nhất cố công thành.

(**)

Càng ngâm, trong lòng càng sinh ra một mong ước mãnh liệt: Đi tìm cô ấy, Tiêu Thu Thủy, hãy đi tìm cô ấy.

... Hay là, dẫn các huynh đệ tạm rời xa chốn chiến trường bi thảm này, không câu thúc trói buộc, ngao du một phen...

Nhưng mà một tắc non sông một tắc máu!

.... Hay là, một thân một mình, hắc mã thanh sam, làm một ẩn sĩ nhỏ bé...

Nhưng mà còn trăm vạn sinh linh đang chờ cứu giúp!

Tiêu Thu Thủy không vứt bỏ nổi, cũng không đặt xuống nổi. Nhớ lại ngày đầu Thần châu kết nghĩa, khi ấy chắc chắn là không được oai phong, vạn người cùng hò reo “Tiêu đại ca”, Tiêu minh chủ” như hiện tại, nhưng càng hùng tư anh phát, giục ngựa phóng nhanh, bọt nước như mưa, mái tóc đen của Đường Phương tung bay trong gió, tay cầm một chùm quả mọng...

Giang Nam mùa này có thể hái sen rồi!

Đúng lúc này, Tiêu Thu Thủy bỗng như thảng thốt nghe thấy tiếng đàn. Vẫn là tiếng đàn như ngày trước. Quả thực là tiếng đàn! Hơn nữa còn là tiếng đàn cầm tấu theo nhịp bài “Tướng quân lệnh”! Tiêu Thu Thủy cảm thấy trong lòng kích động, cổ họng nóng bừng, trong tim không biết đã kêu gọi không biết bao nhiêu ngàn lần:

“Đường Phương, hóa ra nàng thật sự chưa chết, nàng vẫn còn sống rất tốt.”

Tiếng nhạc này chính là khúc Đường Phương cùng Âu Dương San Nhi tấu lên khi hấn đại chiến với Tam Tài kiếm khách tại Kiếm lư Hoán Hoa năm xưa, lúc đó Đường Phương cũng đánh đàn cầm, tấu lên đúng khúc nhạc này.

Tiêu Thu Thủy chỉ cảm thấy một luồng sóng nhiệt trào dâng trong lòng, nước mắt trào ra, cũng không kiềm nén nổi nữa, đổ xuống ròn ròn. Tiêu

Thu Thủy của hiện tại, bao năm bôn ba trần trọc, khổ chiến liên miên, đã không còn dáng vẻ ngọc thụ lâm phong, không vương khói bụi như ngày trước nữa, hần bây giờ râu mọc rậm rì, tràn ngập phong trần, chỉ có hai hàng lông mày vẫn xéch lên, hai mắt vẫn có thần!

Tiêu Thu Thủy theo tiếng đi tìm, lòng nóng như lửa đốt, trong tim như có ngàn vạn tiếng hò reo:

“Đường Phương, chỉ cần được gặp mặt một lần, ta chết cũng cam lòng.”

Đường Phương đang ở đâu? Dưới ánh trăng, chỉ nghe tiếng đàn, không thấy bóng người.

Võ công của Tiêu Thu Thủy hiện nay đã vượt xa ngày trước, Hoán Hoa kiếm pháp của hần cộng thêm đao pháp của Lương Đẩu cùng Mông Giang kiếm pháp của Đỗ Nguyệt Sơn đã có thể hoàn toàn phát huy tới mức tận cùng. Võ công hần học được từ tám đại cao thủ đã trui rèn đến cảnh giới lô hỏa thuần thanh, ngoài ra còn học được cả tâm pháp dung hòa quán thông võ nghệ hai phái Thiếu Lâm, Võ Đang mà ngày trước Lục chương định giao cho Thiên Chính.

Vốn bản “Thiếu Võ chân kinh” mà Chu đại thiên vương giao cho Thiên Chính, tuy nói là dung hợp võ công hai phái Thiếu Lâm, Võ Đang, bỏ tạp giữ tinh nhưng kỳ thật chỉ ghi chép một nửa những gì Chu đại thiên vương nghiên ngẫm ra, nửa còn lại hoàn toàn không có ghi. Trên thực tế, nếu luyện tập hoàn toàn dựa vào những gì ghi trên Thiếu Võ chân kinh thì sớm hay muộn cũng tẩu hỏa nhập ma, điên cuồng mà chết. Chu đại thiên vương còn lâu mới vì “một cánh tay và một cái chân” của Tiêu Thu Thủy mà đem giao tinh hoa võ công của bản thân (có thể dung hòa võ công hai đại phái Võ Đang, Thiếu Lâm rõ ràng là công lao bất thế) giao cho người khác, lão ngược lại còn muốn nhân đó mà đoạt lấy Thiên hạ Anh hùng lệnh, cùng hy vọng Thiên Chính bị lợi ích làm mờ mắt, học nhầm chân kinh, nội tức rối loạn, mượn cơ hội này trừ đi một đại địch.

Nhưng bao tính toán tử mỹ của lão cuối cùng đều thất bại, chân kinh về tay Tiêu Thu Thủy, Thiên Chính bỏ mình. Tiêu Thu Thủy vừa khéo kiêm sở trường của hai nhà Thiếu Lâm, Võ Đang, lại có võ công hộ thân của một mạch Chu đại thiên vương, cho nên không bị thương hại, ngược lại còn tận

dụng võ công tâm pháp của hai hộ pháp Quyền Lực bang, lấy nửa phần đầu của Thiếu Võ chân kinh làm cơ sở, cộng với thiên tư thông tuệ của cá nhân hẳn, cuối cùng sáng tạo ra được cách dung hòa hai nhà Thiếu Lâm, Võ Đang, hơn nữa còn đốn ngộ được cách phối hợp pháp môn của Quyền Lực bang và Chu đại thiên vương. Cứ như thế, võ công Tiêu Thu Thủy tăng trưởng vùn vụt, không thể lấy lẽ thường để so bì, thực sự siêu việt tài nghệ Thiên Chính năm xưa!

Hắn một mặt dẫn binh chinh chiến, mặt khác đốn ngộ võ công giữa lúc xung phong liều chết, công lực tăng mạnh, nhưng tâm cảnh cũng càng lúc càng mê lương. Ngày trước ruổi ngựa đường xa, hôm nay “Nghĩ bình sinh, giao du được bao lần, đến bây giờ còn lại được bao năm?” Giờ thoáng nghe tiếng đàn, lòng nghĩ đến Đường Phương, nhất thời buồn vui lẫn lộn, vội thi triển khi công, như tên rời dây, phóng tới như bay.

... Ngày trước diễn tấu Tướng quân lệnh, người đánh trống hợp tấu với Đường Phương là Âu Dương San Nhi, hôm nay sẽ là ai?

... Nếu như là nam, Đường Phương phải chăng là đã...

Trong màn đêm, dưới ánh trăng trắng, tầm mắt vẫn nhìn được rất xa, Tiêu Thu Thủy đã trông thấy người gảy đàn, vậy mà lại không phải Đường Phương.

Đầu óc Tiêu Thu Thủy như nổ âm lên, thất vọng cùng cực, đứng ngây tại chỗ, ngẩn ra giữa trường, cũng không để ý ai lại ở giữa chốn chiến trường binh nhung sát phạt này, đánh đàn cho thi thể nghe, tâm thần hoảng hốt, âm đạm ngâm:

...Thiên tái bát công sơn hạ,
Thượng đoạn nhai thảo mộc,
Diêu ủng tranh vanh.
Mạn vân đào thôn thổ,
Vô xử vấn hào anh.

Tín lao sinh, không thành thiên cổ,
Tiểu ngã lai, hà sự sáng viễn tình?...

(***)

Nhất thời chỉ cảm thấy đất trời tuy rộng lớn, ánh trăng tuy mỹ lệ nhưng đau thương vẫn không thể kìm nén, chẳng có nơi nào có thể nương nhờ tấm thân cô quạnh, lại bỗng nhớ tới Chương Tàn Kim, Tiêu Dịch Nhân, trước khi chết đều nói một câu:

- Thật tịch mịch...

Trong tâm bức bối, chỉ hận không thể lập tức chết đi còn tốt hơn, chợt nghe có người nói:

- Núi sông biến sắc, thương đau khắp chốn, người lại muốn phí hoài bản thân, chí lớn tiêu tan, thử hỏi có còn xứng với Đường Phương vẫn đang tha thiết chờ đợi hay không?

(*) Bài "Thủy điệu ca đầu - Cửu nguyệt vọng nhật, dữ khách tập xạ tây viên, dư bệnh bất năng xạ"; tác giả Điệp Mộng Đắc (1077-1148)

Nguyên văn:

霜降碧天靜，
秋事促西風。
寒聲隱地初聽，
中夜入梧桐。
起瞰高城回望，
寥落關河千里，
一醉與君同。
疊鼓鬧清曉，
飛騎引雕弓。

歲將晚，
客爭笑，
問衰翁：
平生豪氣安在？
走馬為誰雄？
何似當筵虎士，
揮手弦聲響處，
雙雁落遙空。
老矣真堪愧，
回首望雲中。

Dịch thơ:

Sương xuống trời xanh, lặng,
Gió tây giục việc đồng.
Tiếng lạnh lờ mờ nhác thấy,
Nửa đêm lọt gốc đồng.
Dậy lên thành cao xa ngóng,
Ngàn dặm non sông vắng vẻ,
Cùng bác chén say chung.
Trống khuya dồn buổi sớm,
Ruổi ngựa giương cánh cung.
Năm hầu cuối,
Khách cười hỏi:
Yếu thế ông,
Hào khí năm xưa đâu nhỉ?

Vì ai vó ngựa dong?
Phải giống trai hùm trước tiệc,
Tay co, dây cung vừa bật,
Cặp nhọn rơi khoảng không.
Già rồi thực đáng hổ,
Biên cương uổng đứng trông. (st)

(**),(***) : hai phần trong bài "Bát thanh Cam Châu - Thọ Dương lâu
Bát Công sơn tác" cũng của Diệp Mộng Đắc

Nguyên văn:
故都迷岸草，
望長淮、
依然繞孤城。
想烏衣年少，
芝蘭秀髮，
戈戟雲橫。
坐看驕兵南渡，
沸浪駭奔鯨。
轉盼東流水，
一顧功成。

千載八公山下，
尚斷崖草木，
遙擁崢嶸。
漫雲濤吞吐，

無處問豪英。
信勞生、空成今古，
笑我來、何事愴遺情。
東山老，可堪歲晚，
獨聽桓箏。

Dịch thơ:

Cố đô, mê ngọn cỏ bờ
Tần Hoài một dải vọng mờ xanh xanh
Chảy quanh vây dải cô thành
Ngô Ô Y lúc tuổi xanh nhớ ngày
Chi lan thơm mái tóc đầy
Đao thương kiếm kích hoành mây mấy từng
Xuống nam chiến mã kiêu binh
Sóng trào cuồn cuộn đẩy kinh ngư bôn
Binh thuyền theo nước về đông
Tưởng trong nháy mắt chiến công tụt thành
Ngàn năm núi Bát Công xanh
Chênh vênh vách đá đứt ghềnh cỏ cây
Núi cao chớn chở bao vây
Mây dày sóng nuốt nhả, say gió gào
Biết đâu thăm hỏi anh hào
Xưa nay sự nghiệp đi vào hư không
Cười chi lão kẻ vô tâm
Vì đâu lão phải thương thâm ý xưa

Đông sơn già mấy cho vừa
Cuối năm một bóng sớm trưa chồn này
Nghe tranh tấu khúc Hoàn Y. (st)

Chương 11: Vong Tình thiên thư.

Câu hỏi như gậy đánh phủ đầu, nước lạnh dội xuống, khiến cho Tiêu Thu Thủy đang đau thương vụt tỉnh ra.

Chỉ thấy dưới ánh trăng có ba người ngồi xếp bằng, áo nhẹ ống dài, chậm rãi đứng dậy.

Tiêu Thu Thủy nhận ra họ. Bọn họ là Tam Tài kiếm khách từng xuất hiện bốn lần, như thần long thấy đầu không thấy đuôi, hơn nữa mỗi lần xuất hiện võ công lại lợi hại thêm một bậc.

Địch kiếm Giang Tú Âm.

Hồ kiếm Đãng Điêu Lương.

Cầm kiếm Ôn Diễm Dương.

Tiêu Thu Thủy từng bốn lần giao đấu với họ, bốn lần bại dưới tay họ, lại bốn lần phản bại thành thắng. Bọn họ là ai? Tại sao mỗi lần hăn tưởng nhớ Đường Phương họ lại xuất hiện? Tại sao lần nào cũng ung dung mà tới, phiêu nhiên mà đi? Tại sao với võ công của họ, trong võ lâm lại không có tiếng tăm vang dội?

Tiêu Thu Thủy có rất nhiều nghi vấn về họ, dưới ánh trăng nhất thời cũng không biết nên hỏi chuyện gì trước?

Giang Tú Âm mỉm cười nhìn hăn, vừa lên tiếng đã nói ra tâm sự trong lòng Tiêu Thu Thủy:

- Cậu có rất nhiều chuyện muốn hỏi chúng ta, nhất thời lại không biết nên hỏi chuyện nào trước, có phải vậy không?

Nàng ta cười cười lại tiếp:

- Không sao cả, cứ thong thả. Lần trước khi gặp cậu đã từng nói, lần sau gặp lại nhất định sẽ giải thích cho cậu hiểu rõ ràng... Cậu không cần phải nôn nóng, bọn ta không đi đâu.

Tiêu Thu Thủy quả thực là sợ Tam Tài kiếm khách lại như mấy lần trước, lai vô ảnh, khứ vô tung. Nghe Giang Tú Âm nói như thế, hắn mới cảm thấy yên tâm. Hắn chiến đấu sa trường đã lâu, đã học được cách đại quân áp sát vẫn bình tĩnh chỉ huy, nhưng chẳng hiểu tại sao mỗi lần nghĩ tới Đường Phương là tâm lại như bị dao cắt, đại chí tiêu tan, thần chí cũng không còn ổn định được nữa.

Đặng Điêu Lương trầm giọng nói:

- Cậu muốn hỏi cái gì thì hỏi đi.

Dưới ánh trăng, bỗng nghe đằng xa có tiếng hồ cầm ngân nga, tiêu điều mà ai oán, thực là “nhất dạ chinh nhân tận vọng hương”. Tiêu Thu Thủy ngẩng đầu lên, trăng sáng phản chiếu trong ánh mắt trải đầy gian nan mà vẫn không hề già nua của hắn.

- Các vị là ai?

Ba người không ngờ hắn lại hỏi như vậy, nhìn nhau mà cười.

- Hồ kiếm Đặng Điêu Lương.

- Địch kiếm Giang Tú Âm.

- Cầm kiếm Ôn Diễm Dương.

Tiêu Thu Thủy vắt óc suy nghĩ, hắn giống như đang đối mặt với một câu chuyện dài dang dở như năm tháng giang hồ, trong phút chốc không biết phải chọn ra manh mối nào để hỏi trước. Bởi vì không thể chọn ra được đâu là manh mối chính, câu chuyện này manh mối nào cũng đều là khởi đầu, cũng đều là kết thúc. Ôn Diễm Dương đã lựa chọn câu hỏi thay cho hắn:

- Chúng ta gặp nhau bốn lần, nhưng đều chỉ so kiếm với cậu, không hề làm cậu bị thương, thậm chí một lần còn bị bằng hữu của cậu đả thương, có có biết nguyên nhân tại sao không?

Tiêu Thu Thủy lắc đầu, ánh mắt nhìn thẳng vào ba người, ánh mắt đó chính là câu hỏi.

Tiêu Thu Thủy chính xác là đã gặp Tam Tài kiếm khách bốn lần. Lần thứ nhất Tiêu Thu Thủy phá vây ở Kiếm lư, tới cầu Hàng Thu Quế Hồ, thoáng nghe nhạc nghệ của ba người, sau không kịp đề phòng, bị ba người giáp kích. Tiêu Thu Thủy dùng Hoán Hoa kiếm pháp đối địch, cuối cùng thất bại. Đường Phương, Đặng Ngọc Hàm, Tả Khâu Siêu Nhiên kịp thời tìm tới, cứu được Tiêu Thu Thủy, Đường Phương còn đả thương Đặng Điều Lương. Lần thứ hai gặp mặt, Tiêu Thu Thủy đang cùng mấy người đại hiệp Lương Đẩu bị vây trên núi Đan Hà, trước Sơn Hải quan. Ba người cướp của quan, Tiêu Thu Thủy dùng Song Phân kiếm pháp đối địch, cuối cùng thất bại. Lần thứ ba gặp mặt, trong Thính Vũ lâu Hoán Hoa Khê, Tiêu Thu Thủy bị ba người hợp kích, ban đầu không địch nổi, sau Đường Phương tới nơi, tấu khúc Tướng Quân lệnh, Tiêu Thu Thủy thi triển Trảm Cầm kiếm pháp giành chiến thắng, ba người bỏ đi. Lần thứ tư gặp mặt, cũng là lần gặp nhau gần nhất, Tiêu Thu Thủy từ Hoa Sơn Diêu tử phiên thân đi lên Kỳ Đình, trong lúc trên không tới trời, dưới không đến đất bị ba người tập kích đột ngột, Tiêu Thu Thủy lại thất bại, sau đánh tắt tiếng nhạc lại giành được chiến thắng. Ba người này mấy lần xuất hiện, kiếm thuật lần sau cao hơn lần trước, võ công của Tiêu Thu Thủy cũng mỗi lần một tăng mạnh, nhưng thân thể ba người cũng càng lúc càng khó tưởng tượng, càng thần bí khó lường.

Điều Ôn Diễm Dương nhắc tới chính là điều Tiêu Thu Thủy muốn hỏi nhất.

Ôn Diễm Dương cười nói:

- Khi gặp cậu lần đầu tiên, bọn ta quả thực là đồ đệ của Tam Tuyệt kiếm ma Quyền Lực bang Khổng Dương Tân, nhưng từ lần thứ hai gặp mặt, bọn ta đã không phải là người nữa.

Tiêu Thu Thủy ngạc nhiên hỏi:

- Không phải người thì là cái gì?

Ôn Diễm Dương đáp:

- Là “thư” (sách).

Tiêu Thu Thủy kinh ngạc:

- Là sách gì?

Ôn Diễm Dương đáp:

- Vong Tình Thiên Thư.

Cái gì? Tiêu Thu Thủy ngạc nhiên, chỉ thấy Ôn Diễm Dương thái độ nghiêm túc, không hề có bộ dạng đùa cợt chút nào, Tiêu Thu Thủy không nhin được hỏi lại lần nữa:

- Vong Tình Thiên Thư?

Ôn Diễm Dương gật đầu khẳng định:

- Vong, Tình, Thiên, Thư.

Tiêu Thu Thủy động dung:

- Anh, anh nói các vị không phải là người, mà là một bộ sách, một bộ Vong Tình thiên thư... Chuyện này...

Đặng Điều Lương bình tĩnh nhìn về kinh ngạc, khó tin của Tiêu Thu Thủy, thành thực nói:

- Đúng là như vậy.

Anh ta còn bổ sung:

- Giang Tú Âm là “Vong”, Ôn Diễm Dương là “Tình”, ta là “Thiên”... Ba người chúng ta hợp lại chính là “Thư”. Kỳ thực, Vong Tình thiên thư mà người võ lâm năm mơ cũng muốn có được căn bản không hề

có liên quan gì với Yến Cuồng Đồ, ông ta cũng đang tìm kiếm bộ “sách” này, lại không biết ba người chúng ta chính là “Thu” của Vong Tình thiên thư.

Tiêu Thu Thủy lẩm bẩm:

- Tôi không tin... Tôi không tin.

Đặng Điều Lương thản nhiên nói:

- Lừa cậu thì được cái gì? Lần tại Linh Hương các Quế Hồ, chúng ta bại lui, vốn đã không có ý trở về Quyển Lực bang rồi. Nói cho chính xác thì Khổng Dương Tần cũng không thể tính là sư phụ của bọn ta, đam mê của bọn ta với âm nhạc còn lớn hơn võ công. Vì thế bọn ta muốn ở gần Hoán Hoa Khê, tìm một nơi thanh tĩnh cho ba người gảy đàn ca hát, không ngờ trong lúc vô ý lại phát hiện ra một đường hầm, xuyên thẳng tới Kiếm lục. Chúng ta nổi ý tò mò, theo đường tới xem thử...

Nhà họ Tiêu Hoán Hoa đúng là có đường ngầm này. Lúc đó Tiêu Tây Lâu và Tiêu phu nhân đã lên trốn ra ngoài, nửa đường lại bị người của Chu đại thiên vương giết chết, sau nhóm Tiêu Thu Thủy theo đường ngầm thoát ra, vừa khéo bắt được Liễu Tuy Phong cửa kịch chiến với Hòa Thượng đại sư.

- Đường hầm này xuyên thẳng tới đại sảnh nhà cậu, khiến bọn ta rất buồn bực. Khi ấy Quyển Lực bang đã sớm bày thiên la địa võng bên ngoài, bên trong lại không có người, bọn ta tùy ý dạo quanh, tới Kiến Thiên động lại bị một thứ thu hút...

Tiêu Thu Thủy nghe tới đây cũng không khỏi chú tâm vào. Từ nhỏ hẳn đã chạy loạn khắp nhà, chỉ có Kiến Thiên động là không dám tùy tiện vào bởi vì Kiến Thiên động là nơi tế tổ, cũng là nơi lưu giữ thi hài của các đời cao thủ Hoán Hoa. Tiêu Thu Thủy chỉ cảm thấy nơi đó quý khí trầm trầm, trang trọng dị thường, hơn nữa bác Khâu giữ động lại âm dương quái khí, cho nên không dám và cũng không muốn tiếp cận nơi đó.

- Trong động đá cúng tế đó có đặt rất nhiều quan tài gỗ. Ban đầu chúng ta nhìn qua cũng chẳng thấy có gì khác lạ, từ đường trong nhà để chưa quan tài tiền nhân, không có gì đặc biệt, nhưng lại thấy trong đó có một cỗ quan tài lớn khác thường, hoa văn điêu khắc trên vỏ cũng đặc biệt tinh tế, vì thế bọn ta tới gần xem thử...

Nói đến đây Đãng Điêu Lương hơi ngừng lại một chút, Giang Tú Âm tiếp lời.

- Hóa ra những thứ khắc trên quan tài đều là âm phù đặc biệt của nhạc phổ, trong đó có mấy âm luật cổ quái, không truyền bá trong thời gian gần đây. May mà chúng ta nghiên ngẫm nhạc lý đã mười mấy năm cho nên vẫn nhận ra được, cảm thấy khúc nhạc này chỉ có ở trên trời, không khỏi bắt đầu thử tấu, chẳng ngờ lại phối hợp ra thành một khúc nhạc tuyệt diệu. Bên cạnh quan tài còn có bày một vài nhạc cụ cổ xưa, chúng ta liền đánh theo nhạc phổ, vậy mà lại còn hay hơn nữa, đúng lúc đó, nắp quan tài bỗng từ từ mở ra...

Tiêu Thu Thủy nghe mà trợn tròn mắt, đến đây không khỏi quát lên:

- Nói bừa, sao lại có chuyện như vậy được.

Giang Tú Âm nhoẻn miệng cười, đáp:

- Lúc đó bọn ta cũng không dám tin vào mắt mình nữa, nghĩ rằng thật sự gặp quỷ rồi. Sau mới biết trên nắp quan tài có cơ quan cực kỳ tinh xảo, bên cạnh lại cố ý xếp đặt nhạc cụ, chỉ cần đánh theo đúng nhạc điệu trên quan tài là sẽ khởi động hoàn toàn cơ quan. Bọn ta kiểm tra cẩn thận mới biết, nếu như cố gượng ép mở nắp quan tài ra thì tất trúng phải tên độc cực kỳ lợi hại bố trí bên trong mà chết.

Bấy giờ Đãng Điêu Lương lại tiếp nối câu chuyện:

- Khi đó chúng ta cực kỳ tò mò, tới gần xem thử thì thấy bên trong quan tài có hai bộ xương và một quyển sách. Ban đầu chúng ta tưởng là trong tổ tông nhà các họ có si nam oán nữ gì đó, thề nguyện sống chết, gắn bó keo sơn, chết cùng một chỗ...

Tiêu Thu Thủy dờ khóc dờ cười, chửi:

- Ăn nói quàng xiên!

Nhưng cũng đã bị khơi lên ý tò mò, lập tức mắt mở không chớp, chăm chú lắng nghe.

- Đại ca, huynh mau kể đi, Tiêu Thu Thủy nôn nóng lắm rồi.

Ôn Diễm Dương cười nói.

Đặng Điều Lương trừng mắt nhìn Ôn Diễm Dương một cái, chậm rãi kể tiếp:

- Sau mở quyển sách đó ra xem thử mới biết là không phải. Cuốn sách đó giải thích rõ ràng tại sao lại hai người này lại an táng ở đây, vì sao mà chết, tại sao trên quan tài lại xếp đặt cơ quan như vậy, làm như thế để làm gì... Cậu biết hai người đó là ai không, hóa ra là hai người mấy chục năm trước từng danh chấn giang hồ, vô địch khắp chốn, Khương Nhâm Đình và Khương Thụy Bình!

- A!

Tiêu Thu Thủy giật mình cả kinh, trong đầu loạn thành một đoàn: Câu chuyện về Khương đại và Khương nhị hẳn từng được nghe nhị ca Tiêu Khai Nhạn kể lại, nói là cha thường hay nhắc tới. Đôi “Khương thị song hiệp” này từng là hai người có thực lực nhất trong võ lâm, còn về phần tại sao hai người này lại được táng trong tử đường Kiến Thiên động Hoán Hoa thì Tiêu Thu Thủy hoàn toàn không hay biết chút gì.

- Lúc ấy bọn ta cũng cảm thấy khó hiểu.

Đặng Điều Lương nhìn ra nghi vấn của Tiêu Thu Thủy, nói:

- Sau cẩn thận đọc kỹ những gì viết trong sách mới hiểu ra.

Tiêu Thu Thủy liền muốn hỏi ngay, lần này do Ôn Diễm Dương kể:

- Trong sách kể lại rõ quá trình hai người Khương đại và Khương nhị đấu đá lẫn nhau, cuối cùng cả hai đều sức cùng lực kiệt, cuối cùng bị bảy người

sáng lập Quyền Lực bang tiêu diệt. Vốn trước đó, Khương đại và Khương nhị đều từng cố gắng hàn gắn lại, Khương nhị càng cảm thấy áy náy, mấy lần vứt bỏ công danh sự nghiệp, khẩn cầu Khương đại tha thứ, Khương đại lại lo rằng em trai có tâm lầm phản, liên tục cự tuyệt, kết quả là tiêu hao lẫn nhau, người ngu ta trá, cuối cùng bị Quyền Lực bang tiêu diệt.

Ôn Diễm Dương thuật lại đến đoạn sảng khoái:

- Trong di thư Khương đại và Khương nhị nói rõ, bảy người của Quyền Lực bang, Lý Đại, Đào Nhị, Cung Tam, Mạch Tứ, Liễu Ngũ, Tiễn Lục, Thương Thất vây công, đánh cho hai người trọng thương không chữa nổi, nhưng anh em họ Khương lúc giãy chết liền thành một khí cũng giết chết Đào Nhị, Cung Tam, Mạch Tứ, Tiễn Lục và Thương Thất...

Tiên Thu Thủy không khỏi tặc lưỡi, nói:

- Thật lợi hại, Đào Nhị, Cung Tam, Thương Thất cũng bị hai anh em họ giết?

Hóa ra trong giang hồ cũng lưu truyền một câu chuyện, nếu không phải “Thiên Hạ xã” của anh em họ Khương bị Quyền Lực bang xâm lược thì Quyền Lực bang đã không thể có được thanh thế to lớn như ngày hôm nay. Trong truyền ngôn Mạch Tứ Mạch Dương Hào và Tiễn Lục Tiễn Sơn Cốc đích xác là chết trong tay Khương lão đại và Khương lão nhị, chỉ không ngờ là ngay cả Đào Nhị Đào Bách Song, Cung Tam Cung Văn Vũ và Thương Thất Thương Thiên Lương cũng đều chết dưới tay hai anh em “Hoành tảo thiên lang” Khương Nhâm Đình và “Uy chấn thần châu” Khương Thụy Bình”. Như thế võ công của anh em họ Khương lại càng sâu không thể lường.

- Đúng là như vậy.

Ôn Diễm Dương nói tiếp:

- Nhưng anh em họ Khương thân đã bị trọng thương, không chữa trị nổi nữa, cũng hiểu rằng tự gây nghiệt không thể oán trách ai, vì sự bất hòa giữa hai người mà vô cùng hối hận. Khi đó Lý Đại Lý Trầm Chu đã rút tay rời đi, Liễu Ngũ Liễu Tuyền Phong thì vẫn dẫn binh truy sát. Anh em họ Khương là bạn tốt với lệnh tổ Tiên Tê Ngô, bèn chạy tới Hoán Hoa...

Tiêu Thu Thủy vụt “a” lên một tiếng, trong lòng chột tỉnh ngộ.

... Chẳng trách cha lại thường kể lại câu chuyện về anh em họ Khương cho các con nghe, hóa ra là ông nội kể lại cho người...

- Trong sách viết rất rõ ràng, tổ phụ cậu thu nhận hai người, do sợ Quyền Lực bang trụy kích nên cũng không dám bộc lộ ra.

Giang Tú Âm thay lời kể.

- Trước khi chết, anh em họ Khương muốn truyền thụ võ công cho lệnh tổ, chính là Vong Tình thiên thư, tổ phụ cậu lúc đó đã bệnh nặng, tự biết không được, lại thấy trước mắt hai đứa con trai không hòa thuận, cho nên bèn từ chối...

Tiêu Thu Thủy lại càng hiểu ra. Khi ấy Tiêu Tê Ngô có hai người con, chính là Tiêu Tây Lâu và Tiêu Đông Quảng, sau vì tranh giành nhau và chia cắt thành Nội Hoán Hoa kiếm phái và Ngoại Hoán Hoa kiếm phái, Tiêu Tây Lâu làm cha khổ sở khuyên bảo không được, lại thấy anh em họ Khương cũng vì thế mà thất bại thê thảm, thực đau lòng đến nhường nào...

Giang Tú Âm thấy Tiêu Thu Thủy ngỡ ngẩn xuất thần, làm mặt giận hỏi:

- Này, cậu không nghe gì hết à?

- Có, có.

Tiêu Thu Thủy như bừng tỉnh giấc mộng, trong lòng lại nhớ tới bác ruột Tiêu Đông Quảng trông giữ gìn từ đường suốt mười mấy năm, kết quả lại chỉ lật tẩy được Tân Hồ Khâu giả trang trung thành, lại không biết trong từ đường nhà họ Tiêu ngoại hồ tàng long có chứa Vong Tình thiên thư mà võ lâm mơ mộng đã lâu, chỉ bởi vì không hiểu âm luật, kho báu ngay gần trước mắt mà vẫn chẳng hay...

Giang Tú Âm che miệng cười, tiếp tục nói:

- Tổ phụ cậu xét thấy trong nhà nội loạn, không muốn tăng cường võ nghệ của các con, sợ lại càng gây gió tanh mưa máu lớn hơn, hơn nữa cũng không muốn thiên vị bên nào cả, bản thân lại nguy trong sớm tối nên kiên quyết từ chối không nhận. Anh em họ Khương bất đắc dĩ, chỉ mong dù Tiêu Tê Ngô không tiếp nhận nhưng bí tịch vẫn do đời sau nhà họ Tiêu giành được, coi như báo đáp ơn nghĩa của nhà họ Tiêu. Anh em họ lại sợ người khác bất kính với di thể họ, bèn giấu bí tịch vào trong quan tài, sắp đặt kỹ cơ quan, chẳng may có kẻ phá quan tài vì bảo vật thì bản cho hãn vạn tiền xuyên tâm... Cuối cùng nói hai người họ đều thích âm nhạc, cũng muốn thấy môn đồ có một trái tim hướng về nghệ thuật, cho nên dày công sáng chế một khúc nhạc, để người có duyên khởi động cơ quan này. Khương đại Khương nhị nghĩ rằng người tới từ đường họ Tiêu lấy được sách này tất sẽ là đời sau của nhà họ Tiêu, không ngờ lại để bọn ta làm bậy làm bạ tình cờ đoạt được...

Đặng Điêu Lương trầm giọng nói:

- Khương đại Khương nhị chính vì chút lòng dạ hẹp hòi đó mà mới trở mặt thành thù, nghi kỵ lẫn nhau, khiến cho việc hồng người chết... Bây giờ tuy cảm kích nhà họ Tiêu nhưng vẫn sợ đời sau họ Tiêu bất kính với họ, cố ý xếp đặt cạm bẫy, đúng là chết vẫn không chịu sửa đổi.... Phần sau trong sách đều là võ công, chính là tinh hoa của Vong Tình kiếm pháp.

Ôn Diễm Dương tiếp lời:

- Có lẽ ngay cả lệnh tôn cũng không biết trong quan tài có bí mật trọng đại như vậy cho nên mới để sang một bên không hề để ý. Khi lệnh tổ qua đời sợ là cũng đã sớm sinh chán ghét với chém giết máu tanh trong võ lâm cho nên cũng không nói cho ai biết cả. Nếu như không phải chúng ta trùng hợp vào trong Kiến Thiên động thì Vong Tình thiên thư đã phải thất truyền rồi. Lúc đó chúng ta chẳng hề có quá nhiều mong chờ vào quyển bí tịch này, lại sợ tổng quản Liễu Ngũ biết được vì thế bèn đọc thầm ghi nhớ rồi bỏ lại vào trong quan tài, tránh để bị phát hiện....

Tiêu Thu Thủy vô cùng tinh tế, lập tức hỏi:

- Liễu Ngũ làm sao mà biết được chuyện này?!

Giang Tú Âm liếc mắt nhìn hần, đáp:

- Chúng ta tấn công nhà họ Tiêu chính là do Liễu Ngũ chỉ huy, vốn không liên quan gì với Lý bang chủ. Liễu Ngũ muốn diệt Hoán Hoa kiếm phái, chỉ cần hần tự mình ra mặt được rồi, hà tất phải tính toán sâu xa, tiêu tốn tâm trí bố cục và thiết kế như vậy. Giờ nghĩ lại hần là người cuối cùng truy sát anh em họ Khương, có lẽ đã biết tới Vong Tình thiên thư của Khương Nhâm Đình và Khương Thụy Bình, âm thầm thềm muốn đã lâu, do vậy mới trăm lần quan sát lệnh tôn, thăm dò đủ hướng mới biết lệnh tôn không những không học được mà còn hoàn toàn không biết gì, bấy giờ mới dám toàn lực xuất kích. Đến về sau lại xuất hiện một tên Trình Giáo Kim, Chu đại thiên vương giết chết lệnh tôn, bí mật đó cũng vĩnh viễn bị chôn trong quan tài.

Tiêu Thu Thủy hồi tưởng lại, không khỏi thở dài buồn bã. Về sau Quyền Lực bang thấy nhóm Tiêu Thu Thủy quả thực không biết có bí tịch này bèn phóng lửa thiêu đốt, Vong Tình thiên thư cùng di thể anh em họ Khương cũng theo đó mà tiêu tan bên dòng Hoán Hoa Khê.

- Chư vị cho biết những chuyện này, huynh đệ rất cảm kích...

Tiêu Thu Thủy chán nản nói. Trong đầu hần thoáng hiện lên bao nhiêu ân oán võ lâm, quả thực có chút tâm tàn ý lạnh, liền muốn cáo từ.

- Chờ đã.

Giang Tú Âm kêu lên.

- Chúng ta kể với cậu những chuyện này là có mục đích.

Ôn Diễm Dương tiếp lời.

- Bọn ta muốn cậu học Vong Tình thiên thư!

Đặng Điều Lương trầm tĩnh mà nghiêm trang nói.

... Học Vong Tình thiên thư?

Tiêu Thu Thủy thoáng ngẩn ra rồi lập tức bật cười, không còn chút phiền muộn nào nữa, nói:

- Cảm tạ thịnh tình của ba vị.... Hai vị lão tiên bối họ Khương tuy một lòng muốn truyền thụ võ công cho người nhà họ Tiêu nhưng tại hạ chẳng phải người có duyên, ba vị không cần vì thế mà cảm thấy bất an, cố ý truyền thụ... Ý tốt của ba vị, tại hạ xin tâm lĩnh...

Đoạn ôm quyền cúi đầu, lại muốn bỏ đi.

- Này này này.

Giang Tú Âm vội vàng nói:

- Cậu đừng đi.

- Cậu còn chưa hiểu thâm ý tại sao chúng ta tới vây công cậu ba lần sau.

Đặng Điều Lương làm mặt lạnh, bổ thêm một câu đầy sức nặng.

... Câu này quả thật khiến Tiêu Thu Thủy dừng lại.

- Đúng thế, chuyện này đúng là phải thỉnh giáo.

Tiêu Thu Thủy nói.

Bốn người lại ngồi xuống, Ôn Diễm Dương lên tiếng trước:

- Ba lần sau bọn ta tập kích cậu đều không có ác ý, chỉ muốn thử xem công lực của cậu, lần nào cũng nhân lúc Quyền Lực bang xuất hiện để ra mặt, khiến cậu không nghi ngờ mà dốc toàn lực. Sự thực, chúng ta luôn ghi nhớ võ công trên Vong Tình thiên thư nhưng nó lại không thích hợp với sở học của bọn ta...

- Ồ?

Tiêu Thu Thủy cảm thấy khó hiểu.

- Thứ nhất, võ công trong Vong Tình thiên thư vô cùng quái dị, chú trọng vào cảnh giới, cảm giác, thái độ, khí thế, cả bốn phương diện này bọn ta đều không bằng cậu. Thứ hai, võ công trong Vô Tình thiên thư chỉ thích hợp cho một người học, hai người Khương đại Khương nhị hợp kích lại khiến cho tâm ý không thể tương thông, học tập càng tinh chuyên, càng khổ tâm nghiên cứu thì tình cảm giữa hai người càng xung đột. Ba người bọn ta cùng tập, kết quả cũng giống như vậy, nếu không khẩn cấp ghìm cương trước vực thẳm thì ba người chúng ta cũng sẽ giống như anh em họ Khương, không thể khống chế tính tình bản thân, hậu quả không thể kiềm nén nổi. Thứ ba, ba người chúng ta vốn rất yêu thích âm nhạc, chí nguyện bình sinh là gửi tình vào sông núi, đối với chuyện võ học vốn rất đam mê, bây giờ học Vong Tình kiếm pháp, ngược lại trong lòng bỗng ẩn nấp một chút dã tâm, không yên phận với âm nhạc. Ba người bọn ta tranh cãi xong tự khuyên bảo lẫn nhau, cảm thấy không thể kéo dài việc này, nhưng võ công trong Vong Tình thiên thư ảo diệu vô cùng, cứ như vậy mà vứt bỏ thì không khỏi quá đáng tiếc, cho nên muốn truyền võ công tuyệt thế này cho cậu. Chúng ta sẽ có thể đến nơi chân trời góc biển, ẩn cư sông núi, thanh nhàn qua ngày, không phải lo lắng nữa...

Nói đoạn khoe miệng không khỏi thoáng hiện lên chút ý cười, vui vẻ tiếp tục.

- Không biết Tiêu thiếu hiệp có nhớ không, trong trận chiến của chúng ta tại Tân Đô Quế Hồ, Tiêu thiếu hiệp từng nói với chúng ta: “Không phải bội phục các người kiếm nhanh, mà là bội phục âm nhạc của các người tuyệt”, lại khuyên “Tiếng nhạc đó rất tuyệt, rất tuyệt. Tại sao các người lại phải lần lượt diễn tấu mà không hợp tấu? Một đờn vừa rồi đủ để thấy các người xuất kiếm phối hợp tuyệt diệu, không chút dấu vết, tuyệt đối có thể hợp tấu khúc nhạc càng hay hơn nữa.” Lời của Tiêu thiếu hiệp khiến chúng ta như bừng tỉnh, ghi nhớ kỹ trong lòng. Chúng ta có lần vì tập Vong Tình thiên thư mà cãi cọ lẫn nhau, tuốt kiếm định đấu, may chợt nhớ tới lời khuyên của Tiêu thiếu hiệp mà kinh sợ dừng tay... Mấy năm nay, vì Vong Tình thiên thư mà bỏ hoang phế âm nhạc, thực là đáng hổ thẹn, nếu còn như vậy nữa thì sao còn sống tiếp được, không bằng mau mau bỏ kiếm. Nhưng kiếm pháp tinh diệu như thế, bỏ đi thì đáng tiếc.... Do vậy chờ sau khi truyền lại cho thiếu hiệp xong, chúng ta mới có thể bỏ được gánh nặng trong lòng, bỏ kiếm theo

đàn, không cần phải lo tự làm tự trách nữa... Mong thiếu hiệp thành toàn cho chuyện đó.

Tiêu Thu Thủy cảm thấy vô cùng ngạc nhiên, nhất thời cũng không biết phải làm thế nào, hỏi:

- Sao ba vị không tìm người tài khác?

Giang Tú Âm bật cười khúc khích, nói:

- Người tài ngọc tốt chân chính ở ngay trước mắt, việc gì phải đi chọn nữa?

Đặng Điêu Lương trừng mắt nhìn Tiêu Thu Thủy:

- Bọn ta không chọn cậu thì còn chọn ai nữa? Hiện tại Trung Nguyên khói lửa, nước nhà lâm nguy, chúng ta ẩn thân rút lui đã áy náy khó yên rồi, nếu như truyền võ công tuyệt thế này cho kẻ tâm địa xấu xa thì làm sao mà yên tâm được? Còn cậu nếu quyết ý từ chối, để kiếm pháp này rơi vào tay gian tặc thì thử hỏi còn có mặt mũi nào mà bá tể tiên tổ nữa?

Một tràng lời lẽ, đanh thép nghiêm lệ, khiến Tiêu Thu Thủy chấn động. Ôn Diễm Dương có vẻ hòa nhã hơn, mỉm cười tiếp:

- Càng hưởng hồ Vong Tình thiên thư mà chúng ta học vốn là của hai vị tiền bối họ Khương một lòng muốn truyền lại cho con cháu họ Tiêu, bây giờ chuyển sang cho cậu chẳng qua chỉ là vật về với chủ cũ, cậu cũng không phải bá chúng ta làm thầy, sao phải khổ sở từ chối? Mấy năm nay chúng ta âm thầm theo dõi, quan sát các hạ đã lâu, các hạ tính tình hiệp nghĩa, giữ vững tiết khí, có phong cốt anh hùng, tất cả đều là lựa chọn phù hợp nhất để học Vong Tình thiên thư này, Tiêu huynh đệ nếu không chịu học thì có lợi gì cho quốc gia? Có ích gì cho dân tộc? Nếu như có ích có lợi cho thế cục thiên hạ mà còn từ chối không chịu thì không khỏi quá là lập dị rồi!

Tiêu Thu Thủy lập tức rơi vào trầm tư, mấy người Giang Tú Âm biết lời mình nói đã sinh tác dụng, liền tươi cười tiếp tục:

- Thiếu hiệp hẳn là không nhẫn tâm thấy võ công tuyệt diệu này rơi vào tay kẻ xấu xa chứ? Cũng không nguyện ý thấy ba người chúng ta vì võ nghệ mà không hòa thuận với nhau, dẫn đến khúc nhạc “Thiên hạ hữu tuyết” khổ tâm sáng tác không thể hợp tấu phải không?

Tiêu Thu Thủy nghe vậy kinh ngạc hỏi:

- “Thiên hạ hữu tuyết”?

Giang Tú Âm cười đáp:

- Là một khúc nhạc ba người chúng ta cùng sáng tác.

Đặng Điều Lương mặt ủ mày chau:

- Bởi vì học tập Vong Tình thiên thư mà ba người chúng ta mãi không thể hoàn thành “Thiên hạ hữu tuyết”.

Ôn Diễm Dương thở dài tiếc nuối:

- Nếu không đã có thể tấu mời Tiêu công tử nghe thử rồi.

Tiêu Thu Thủy cười khổ, giơ tay đầu hàng nói:

- Chỉ đáng tiếc vì “Thiên hạ hữu tuyết”, tôi sắp phải biến thành “tịch mịch cao thủ” rồi...

Giang Tú Âm và Ôn Diễm Dương cùng mừng rỡ reo lên:

- Cậu đồng ý học rồi!

Tiêu Thu Thủy gật đầu trịnh trọng. Đặng Điều Lương cũng vui mừng nói:

- Chúng ta âm thầm để ý Tiêu huynh đệ đã lâu, Tiêu huynh đệ đối với một chữ tình luôn kiên trì sâu nặng, với Đường Phương cô nương thủy chung vẫn không thể vong tình, trong đó tâm lý biến đổi vừa khéo thích hợp để học tập Vong Tình thiên thư. Lại thêm Tiêu huynh đệ tuy tích cách biến

đôi không ít, người trong giang hồ, kiếp nạn vô số, nhưng vẫn hay lương thiện mềm lòng, giống như trận Đường Dương năm xưa, Tiêu huynh đệ thủy chung vẫn luôn canh cánh trong tim chuyện Cừ đại hiệp bỏ mình, đối với gia đồ Đường Phì lại mở một mặt lưới, tha mạng không giết... Tâm địa như thế, học được vong tình cũng là chuyện tốt!

Mấy lời về cuối nói với giọng nhẹ nhàng nhưng nghiêm trang thành khẩn, chủ yếu là muốn nhắc nhở Tiêu Thu Thủy.

Lúc này trăng sáng đêm yên, Tiêu Thu Thủy hoảng hốt như lại quay về những ngày học võ giữa ngày hè oi bức, cười khóc làm thơ, ra roi giục ngựa, kiếm như rồng ngâm, tìm lại tâm tình lúc mới yêu, trong lòng như có dây đàn khe khẽ ngân nga, cũng không biết là vui mừng hay là đau khổ. Nhớ năm xưa, khi hẵn còn thiếu niên cũng từng mơ mộng may mắn tìm được bí kíp, trở thành cao thủ thiên hạ vô địch...

- Được, phải phiền ba vị phí tâm rồi.

Tiêu Thu Thủy dứt khoát nói, trong lòng lại thầm có một suy nghĩ nghịch ngợm: Ngày sau học được Vong Tình thiên thư rồi lại ghi chép võ công này lại, giấu vào đâu đó, để hậu bối có duyên tìm được, khiến cho trăm, ngàn năm sau, lại có mơ ước của một thiếu niên khác thành hiện thực... Không ngờ rằng suy nghĩ kỳ lạ, giống như một trò chơi trẻ con này của hẵn lại làm giang hồ ngày sau nổi lên một phen sóng gió hung hiểm, phong vân quý biến, đó là câu chuyện của tiểu hiệp Cam Ước Nhi, ở đây bỏ qua không nhắc tới nữa.

Phải biết rằng ngày trước trong trận chiến dốc Trường Bản, Yến Cuồng Đồ thân mang trọng thương, giết chết Cừ Vô Ý, Tiêu Thu Thủy vì cảm thấy Yến Cuồng Đồ đối với mình đã có ơn không giết, hơn nữa lại còn bị nhiều người hợp công, thắng mà không thành võ, cho nên hơi ngăn cản Triệu Sư Dung, Chu Thuận Thủy truy sát, dẫn đến Yến Cuồng Đồ sau lại đoạt mất Thiên hạ Anh hùng lệnh bỏ trốn. Mấy năm gần đây Yến Cuồng Đồ cũng không gây ra chuyện gì trên giang hồ, ngược lại còn mai danh ẩn tích nhưng trong lòng Tiêu Thu Thủy vẫn cảm thấy bất an.

Nhất là đối với cái chết của Thần hành vô ảnh Cừ Vô Ý, Tiêu Thu Thủy lại càng cảm thấy tiếc nuối. Cừ Vô Ý lúc tráng niên từng là tướng quân bề ngoài phong vân, sau vì tính khí nóng nảy, lại hành vi phóng lãng, cuối cùng chọc giận hoàng đế, bị cách chức lưu đày. Cừ Vô Ý lại có cơ duyên khác, lên chức bang chủ Cái Bang, sau lại mất tích một thời gian, khi trở về thần trí có chút không tỉnh táo, điên điên khùng khùng cho nên thanh danh không bằng được Thiếu Lâm Thiên Chính và Võ Đang Thái Thiện. Tiêu Thu Thủy ban đầu không hiểu tại sao ông ta lại ủng hộ mình, sau ở Mạch Thành đánh lui quân Kim xong, Tiêu Thu Thủy cùng Trần Kiến Quý tìm kiếm thi thể Cừ lão khắp nơi mà không được, trong lòng cực kỳ lo lắng, sợ Yến Cuồng Đồ đại phát cuồng tính, lại dùng phương pháp hành hạ Thiệu Lưu Lệ năm xưa dùng lên người Cừ lão thì mình thực sẽ thành tội nhân thập ác bất xá, tội ác tà trời mất. Còn về Đường Phi, sau khi Chu Thuận Thủy bỏ trốn, Tiêu Thu Thủy vốn có thể dễ dàng ra lệnh cho huynh đệ lấy mạng cô ta nhưng niệm tình từng cùng chung hoạn nạn, trong trận chiến Hồng Môn cũng từng ra sức rất nhiều cho nên không ra tay, Đường Phi nhân cơ hội bỏ trốn.

Tam Tài kiếm khách nhắc tới những chuyện này, hiển nhiên là đã thực sự lưu ý quan sát Tiêu Thu Thủy trong thời gian dài. Tâm học võ của Tiêu Thu Thủy tuy không còn được chói bóng như thời thiếu niên nhưng do thiên phú cá tính đều thân cận với kiếm, có cơ hội bước lên một tầng bậc mới sao còn cố gắng chối từ nữa? Tam Tài kiếm khách cùng nhìn nhau cười, Giang Tú Âm hé môi ngọc, rủ rủ nói:

- Kiếm pháp ghi trong Vong Tình thiên thư kỳ thực còn là tâm pháp, thân pháp, chiêu pháp, kỹ pháp, chỉ thiếu có nội công, có cũng là nguyên nhân chủ yếu chúng ta luôn chờ đợi đến khi nội lực cậu đủ cao cường thâm hậu mới truyền thụ, nếu không học rồi sẽ giống như ba người chúng ta. Chưa nói đến chuyện ba người làm phân tán sức mạnh vốn ngưng tụ, đến cả nội lực xuất kiếm cũng không đủ, hiệu quả giảm mạnh, lại thành không hay....

Ôm Diễm Dương tiếp lời, ba người này nói chuyện cũng giống như âm nhạc hợp tấu, vô cùng dễ nghe.

- Đông Doanh có một loại kiếm thuật, hoặc có thể gọi là đao pháp, tên là Nhẫn thuật, hoặc gọi là Âm lưu, là các phương pháp như dùng ánh trăng

phản xạ vào mắt kẻ địch, mượn cây ẩn thân, mượn núi bỏ trốn nhưng so với Vong Tình thiên thư thì chỉ được phần lông da, sơ sài không đáng nhắc tới... Chủ yếu nhất là các phương thức này của Đông Doanh Phù Tang chỉ là “Thuật”, không có “Học”, chỉ ở khéo léo mà mất đi nội dung. Vong Tình thiên thư chú trọng “hữu tình”, “hữu tình” rồi mới có thể “vong tình”, “vong tình” rồi mới có thể “cao tình”, sau khi “cao tình: sẽ có thể dung nhập ý chí sinh mệnh của bản thân vào với đại tự nhiên, vào với sinh vật tinh vật, bất kỳ một gốc cây ngọn cỏ khối đá nào, mượn sức mạnh trong trời đất vũ trụ phá hủy đối phương chứ không phải chỉ lợi dụng chút sức mạnh yếu ớt của bản thân giữa đại tự nhiên rộng lớn... Võ công của kẻ địch có cao cũng làm sao chịu đựng nổi cự lực của thiên địa vô tình? Chúng ta mấy lần thăng cậ, võ công cậ càng cao, chúng ta phát huy ra càng mạnh chính là từ đạo lý này mà sinh.

Tiêu Thu Thủy như hiểu ra, hỏi:

- ...Vậy thì, các vị dung nhập kiếm đạo với âm nhạc, cũng là.... Cũng là một bộ phận của kiếm pháp trong Vong Tình thiên thư?

Ôn Diễm Dương gật đầu đáp:

- Kiếm pháp vốn là không. Giữa trời đất không đâu không phải kiếm pháp.

Tiêu Thu Thủy nhất thời chỉ cảm thấy như có một dòng thác lớn từ trên đỉnh đầu trút xuống ào ạt, đại ngộ:

- Tôi hiểu rồi...

Đặng Điều Lương trầm giọng nói:

- Vong Tình tâm pháp này tổng cộng chia làm mười lăm loại, là “Thiên, địa, quân, thân, sư. Kim, mộc, thủy, hỏa, thổ. Nhật, nguyệt, phong, vân, ngã”, tất cả kiếm chiêu đều biến dịch trong mười lăm loại này cả, biến biến sinh dịch, dịch dịch hồi thường, thường tức thị ngã. Tỷ như muốn đánh bại kẻ địch ở nơi rộng rãi trống trải thì có thể mượn hai quyết Thiên ý hoặc Địa thể để thủ thắng. Mượn nước bắn lên từ khe suối để ra đòn sát thủ là thuộc về Thủy thế quyết, mượn ánh trăng khiến đối phương như chìm trong băng

lạnh, đoạt lấy tâm phách là Nguyệt ánh quyết, mượn gió thổi hoa rơi làm rối loạn tầm mắt địch thủ rồi giết đi là Phong lưu quyết, thân dung nhập vào bóng núi, mượn thể núi hùng vĩ phá sát thể của kẻ địch là Thổ yểm quyết. Có mười lăm thể, chia mười lăm pháp, tổng cộng mười lăm quyết, có thể lên trời xuống đất, bất kỳ một tảng đá gốc cây, một mảnh ngói ngọn cỏ đều có thể phát huy tác dụng. Có thể theo âm nhạc mà phát huy chiêu thức, có thể theo ý họa mà sinh vô cực, tóm lại là xuất mãi không hết, vĩnh viễn sáng tạo những điều mới mẻ trong sinh mạng...

... Chẳng lẽ học xong Vong Tình thiên thư là sẽ thành vô địch ư?

Trong lòng Tiêu Thu Thủy chợt nảy ra câu hỏi như vậy, Đãng Điêu Lương có vẻ trầm tĩnh hơn, lập tức nhìn ra được điểm đó.

- Không phải.

- Học được Vong Tình thiên thư rồi là phải “vong tình”, nếu như không thể vong tình thì sẽ không thể vứt bỏ bản thân, trở thành một kiếm khách không nắm giữ một điều gì. Khi sử dụng Vong Tình kiếm pháp, giữa trời đất chỉ có một người, một thanh kiếm, trăm sông nghìn núi, chúng sinh bách tính đều chỉ là kiếm của hắn mà thôi.

- Nếu như hữu tình, tình kéo theo niệm, thì không cách nào tiến thân dung nhập vào trong tâm những thứ khác nữa. Ví dụ như một quyết Quân vương chính là mượn uy vọng của đế hoàng, dọa phục kẻ địch, chính là vương giả chi kiếm. Nếu như người còn tình cảm thì không thể hoàn toàn vứt bỏ bản thân, trở thành cửu ngũ chí tôn đứng trên muôn người.

- Hơn nữa Vong Tình thiên thư là do sức sống của thiên địa vạn vật, không phải vô địch, ngược lại còn hữu địch. Nếu như có một ngày, có một người, thi triển ra bản thân hắn chính là núi cao biển lớn, hoặc là vạn dân chi tôn, hoặc sinh giả phụ mẫu, hoặc nhật nguyệt thánh minh, kiếm pháp của cậu đối mặt với người đã hoàn toàn dung nhập vào sông núi như thế thì sẽ không thể thi triển được nữa, điểm ấy phải nhớ kỹ...

Bọn họ đều không để ý tới trong mắt Tiêu Thu Thủy bỗng thoáng hiện lên vẻ kinh sợ. Bởi vì khi hắn lắng nghe những lời giải thích này, trong lòng

chợt nhớ tới Lý Trầm Chu, ánh mắt chất chứa đại chí, một chiếc thuyền con dung nhập vào trời đất giữa núi Nga Mi và sông Thanh Y....

Rút cuộc thì ai mới là vô địch? Yến Cuồng Đồ? Lý Trầm Chu? Hay là Chu đại thiên vương, Triệu Sư Dung, Liễu Ngũ? Hay là Vong Tình thiên thư, một chiêu phát ý tâm sinh...

Hay là Thần Châu vô địch!

Tiêu Thu Thủy một mặt trầm tư, một mặt lắng nghe, lòng đạt tới một cảnh giới tĩnh lặng khác thường, nhưng lại như có chút bất an. Hẳn học được Vong Tình thiên thư rồi, còn có thể thân gánh an nguy nước nhà nữa không? Ngộ được kiếm pháp vong tình rồi, còn có thể tâm niệm Đường Phương nữa không?

Vong Tình thiên thư tổng cộng chia làm mười lăm quyển, lần lượt là Thiên ý, Địa thế, Quân vương, Thân tư, Sư giáo, Kim đoạn, Mộc ngoan, Thủy thệ, Hỏa duyên, Thổ yếm, Nhật minh, Nguyệt ánh, Phong lưu, Vân ế, Ngã vô, mười lăm pháp môn. Khi Tam Tài kiếm khách đọc tới chi tiết pháp môn Vong Tình thiên thư, Tiêu Thu Thủy dần dần dung nhập vào trong tâm pháp rộng lớn như biển...

Thời gian trôi đi....

Hết

phần tiếp "Tịch Mịch Cao Thủ"